

## สารบัญ

ตอนที่ ๓๖ ผลกรรม	๓๑๔
ตอนที่ ๓๗ ยานรก	๓๒๒
ตอนที่ ๓๘ ลืมตาในความมืด	๓๓๑
ตอนที่ ๓๙ ฝันครั้งสุดท้าย	๓๔๑
ตอนที่ ๔๐ ภาคพื้นนรกานต์	๓๖๒
ตอนที่ ๔๑ คนอยู่ข้างหลัง	๓๗๐
ตอนที่ ๔๒ อีกรงาน	๓๘๐
ตอนที่ ๔๓ คนใหม่	๓๘๗
ตอนที่ ๔๔ กรรมเก่า กรรมใหม่	๓๙๕
ตอนที่ ๔๕ ได้คิดได้ทำ	๔๑๒

## ตอนที่ ๓๖ ผลกรรม

อเวระไม่ทราบว่ามันเกิดขึ้นเมื่อไหร่ เวลาไหน บอกเป็นชั่วโมงนาทีไม่ถูก รู้แต่ว่าการเห็นโลกของหล่อนแตกต่างไป ใจเปิดกว้างขึ้น อาการละเมอเพื่อพักอ้อยอิงรำไรน้อยลง

พฤษเหมือนภาพฝันหลังครั้งสุดท้าย เขาไม่ได้ฝากรอยอาลัยหรือรอยแค้นไว้มากมาย ความระคายเคืองคือคำคำ ทอสาดใส่กันเล็กน้อย หล่อนค่าเขา เขาค่ากลับ แม้จะเสียดแทงเจ็บลึกเข้าไปถึงกระดูกก็ทำใจได้งาย เขายังเด็ก และหล่อนก็ไปเล่นกับเด็กเอง บทลงโทษแค่นี้ถือว่าเบาๆ ซึ่งก็ดีแล้ว จะได้หลาบจำต่อไป

เมื่อทบทวนย้อนหลัง อเวระก็พบว่าเกือบตลอดชีวิตที่ผ่านมา หล่อนใช้อารมณ์ในการตัดสินใจแทบทุกเรื่อง ทั้งที่หลายเรื่องสลักสำคัญกับชีวิตเป็นอย่างมาก ยามนี้เพิ่งได้คำตอบชัดเจนว่าคนเราควรสละสิ่งไว้สาระออกจากชีวิตเพื่ออะไร ก็เพื่อชีวิตจะได้ดูมีสาระแก่นสารมากขึ้น อย่างน้อยไม่ติดอยู่กับวังวนของความฝันเหลวไหลน่าแหยงหน้าอีกต่อไป

ความไม่อาลัย ไม่คิดใจ ไม่คิดอยากหวนคืนกลับไปสู่พฤติกรรมแบบเดิมๆ อีก ทำให้อเวระบอกตนเองอย่างมั่นใจว่านี่แหละที่เรียกการเปลี่ยนแปลง นี่แหละคือการก้าวข้ามขั้น และเครื่องยืนยันประการหนึ่งคือตอนนี้หล่อนหวนคิดถึงบรรพจน์ขึ้นมา และมโนภาพของเขาก็ดูมีค่าแตกต่างไปจากเดิมแทบเป็นคนละคน

ช่วงนี้ไม่ได้ติดต่อกัน เขาไม่ได้ทำอะไรให้หล่อนเลยสักนิด ฉะนั้นคะแนนที่เพิ่มขึ้นจะมาจากไหน ถ้าไม่ใช่การยกระดับจิตใจของหล่อนเอง อย่างน้อยก็สูงขึ้นพอจะเห็นสิ่งที่ไม่เคยเห็น

บรรพจน์... ผู้ชายไหลหนา หน้าเหลี่ยม นัยน์ตาชื่อ ท่าทางจ้องๆ ตอนอยู่ต่อหน้าหล่อน เหมือนเห็นหล่อนเป็นเจ้านายผู้สูงศักดิ์ แม้หล่อนจะไม่รู้วาระจิตผู้อื่น ก็บอกได้เลยว่าเขาเศร้าทุกครั้งที่มีมองหน้าหล่อน แบบคนฝันเกินเอื้อมที่รู้จักเจียมตน หล่อนทราบว่าเขาเห็นหล่อนเป็นอะไรสักอย่างที่เกินจริง หลายครั้งรู้สึกดีกับการเป็นนางในจินตนาการของใครบางคน แต่หลายหนก็รำคาญ เพราะทำให้หล่อนต้องย้อนมองตัวเองในด้านไม่ดีที่เขาไม่เห็น

กระทั่งล่าสุดที่หล่อนเบียดนิ้วคิ้วๆ เพียงเพราะพฤษใส่โหล่มากคอดคอดคุดหน้าก่อนถึงเวลานัดไม่นาน บรรพจน์ก็ไม่มีน้ำเสียงขุ่นเคืองสักนิดเดียว ผู้ชายแบบนี้จะเป็นที่ชื่นชอบสำหรับผู้หญิงที่อยากมีจี๋ขำมาใช้ แต่สำหรับหล่อน เขาเป็นแค่ใครที่ทำให้รู้สึกว่ามีคนน่าสงสาร และคนน่าสงสารก็ไม่อาจเป็นความอุ่นใจให้แก่หล่อนเลย

แต่วันนี้ที่เริ่มตระหนักว่าตนเองเปลี่ยนไปแล้ว เขาก็เป็นคนแรกที่เข้ามาอยู่ในใจ หล่อนเพิ่งมองเขาในอีกมุมมองหนึ่ง บรรพจน์ใช้ชีวิตอย่างมีเหตุผล แม้ฝันแรง หวังแรง ก็ไม่พยายามก้าวข้ามเส้นแบ่งความจริงไปสู่โลกความฝันด้วยลูกตือ เขาเต็มไปด้วยความขยับยั้งชั่งใจ ไม่ถือโทษ ไม่ผูกใจเจ็บ เคยมีความปรารถนาดีอย่างไรก็เฝ้ารักษาไว้ไม่แปรปรวนตามวันเดือนปี หญิงสาวแปลกใจตนเองเหลือเกินว่าเหตุใดจึงไม่เคยให้ความสำคัญกับคนแบบนี้อย่างสมค่า

เมื่อก่อนเขาอาจดีเกินไป แต่วันนี้หล่อนคงเริ่มดีทันเขาแล้วกระมัง จึงหวนคิดถึงเขาขึ้นมา...

สำรวจใจตนเองแน่นอนแล้วว่านี่จะไม่ใช่การหลอกให้เขาฝันลมๆ แล้งๆ อีก อเวระก็ตัดสินใจเป็นฝ่ายไปพบบรรพจน์ด้วยตนเอง อาจเป็นการชดใช้ความผิดครั้งก่อน หรืออาจเป็นการให้เกียรติ ให้ค่ากับเขาสูงขึ้น ไม่ใช่พอใจก็โทษตามตัวเหมือนเห็นเขาเป็นอะไรอย่างหนึ่ง

บ่ายวันอาทิตย์ อเวระมาปรากฏตัวที่เต็นท์ขายรถยนต์ย่านรัชดา บรรพจน์เป็นเจ้าของเต็นท์แห่งหนึ่ง ก่อนหน้านี้นี้เขาคือพนักงานบริษัทไฟแนนซ์ พอมีประสบการณ์เกี่ยวกับรถ เห็นช่องทาง มีความเข้าใจธุรกิจซื้อขายรถยนต์ ก็ยืมเงินพ่อมาลงทุน โดยดำเนินกิจการร่วมกับน้องสาว

ตั้งใจว่าถึงไม่เจอหน้าเขาก็ไม่เป็นไร หากเจอน้องสาวหรือลูกจ้างก็จะแนะนำตัวและฝากบอกว่าหล่อนมาหา มาดูๆ รถมือสอง เขาคงดีใจและติดต่อกลับเอง

แต่จังหวะเป็นใจ บวรพจน์อยู่ที่เด็นท์ และกำลังยืนคุยกับลูกค้าคนหนึ่งข้างๆ รถซีตรองกลางเก่ากลางใหม่ หน้าตาแจ่มใสของบวรพจน์ทำให้ลูกค้ายื่นกอดอกฟังก้อมๆ เหมือนจะเชื่อถือพอควร

อเวรจอดแอบข้างทางด้านหนึ่ง ปล่อยให้เขาเสร็จธุระกับลูกค้าคนนี้ค่อยลงจากรถไปหา แต่บังเอิญสายตาบวรพจน์เหลือบมาเห็นหล่อนเสียก่อน เขามวดคิ้วเพ่งเล็งอยู่ครู่ พอแน่ใจว่าเป็นหล่อนก็ทำหน้าที่ เรียกลูกจ้างมาบริการลูกค้าแทน ตนแล้วขอตัวผละจากมาทันที

เห็นกิริยาเดินรีตรงเข้ามาด้วยความดีใจแล้ว อเวราก็บังเกิดความอบอุ่นเล็กๆ เป็นครั้งแรก ตัวตนของเขาไม่เคยเปลี่ยนแปลง และหัวใจที่มีให้หล่อนก็ไม่เคยแผกผิด ความคงเส้นคงวาชนิดนี้นับว่าหายากยิ่ง

เปิดประตูรถก้าวลงมายืน บวรพจน์เป็นฝ่ายเอ่ยทักเสียงใส

“ฮาย! ไปไหนมาเคັก?”

“มาจากบ้าน แล้วก็ตรงมาที่นี่แหละ”

หล่อนตอบเสียงรื่น บวรพจน์ยิ้มด้วยปิติแรง แปลกใจยิ่งที่เพื่อนสาวให้เกียรติมาถึงถึง โดยไม่นัดหมายบอกกล่าวล่วงหน้า ความจริงเขาเคยแค่เล่าสู่กันฟังว่าทำเดินที่รถกับน้องสาว บอกชื่อ บอกย่าน โดยไม่มีรายละเอียดอื่นใดเท่าไร

“ทำไมไม่โทร.บอกเราก่อนล่ะ จะได้เตรียมต้อนรับ นี่เลยคนคิดเค็ยวก็ ไม่เจอแล้วซี เราเกือบออกไปธุระอยู่แล้ว”

“ไปคูซัวร์นอกสถานที่หรือ?”

อเวราคา บวรพจน์อีกอ๊ก เลียงที่จะตอบคำถาม

“ปกติเราให้น้องสาวดูเด็นท์ เราเองตระเวนไปโน่นมานี่รอบเมือง”

“แสดงว่าฟลุคมากเลยซี โชคดีจังที่ทันเจอคนหาตัวยาก... แล้วนี่ถ้าจะต่อรองราคาก็ตกลงกับน้องสาวของพจน์ได้โดยตรงเลยหรือเปล่า?”

หล่อนพูดแบบแสดงทีวักำลังสนใจเปลี่ยนรถ ซึ่งก็อยู่ในความคิดจริงๆ เพียงแต่อาจไม่ใช่การเปลี่ยนทันทีวันนี้ พรุ่งนี้

“น้องเราก็อโทร.ถามเราให้เราตัดสินใจราคาสุดท้ายนั่นแหละ แต่สำหรับเคັก... น่าจะรู้อยู่นะ เราบริการด้วยตัวเองเต็มที่อยู่แล้ว ต้องไปคุยกับใครให้เสียเวลา”

“ไม่เอาหรอก เกรงใจ เค็ยวได้รถฟรีจะยุ่ง”

บวรพจน์หัวเราะรำ

“เล็งคันไหนบอกเราเลย หรือถ้ากำลังสนรุ่นไหนราคาเท่าไรให้เราจัดการเป็นหูเป็นตาได้ ไม่ต้องเกรงใจ ไม่จำเป็นต้องเอาที่เด็นท์เราหรอกนะ”

หญิงสาวทำทีเมียงมองซีวิกใกล้ตัว

“คันนี้เท่าไร?”

บวรพจน์จำราคาที่ดินซื้อ ได้ขึ้นใจ เพราะเพิ่งมีคนเอามาขายเพียงสองวัน เขาบอกราคาตามนั้น

“สี่แสนเจ็ด”

“ฮ้า!” อเวราร้องด้วยความฉงน “ทำไมถูกอย่างนี้ล่ะ? ยังใหม่เอี่ยมอยู่เลย รถก็ปีเนีย?”

“สองปีครึ่ง”

อเวรายังคงทำหน้าสงสัย แต่แล้วก็เอะใจ เลยลองถามเล่นๆ

“แล้วคันของของเก้กละ พ่อค้าให้ราคาได้เท่าไรคะ?”

“สี่แสนเจ็ด”

คำตอบนั้นทำเอาอเวราหัวเราะ เพราะแปลง่ายๆ ว่าเขาแลกของแพงกว่าให้หล่อน ขอมขาดทุนตั้งไม่รู้กี่หมื่น  
เปลวๆ รวมส่วนต่างตามจริงทั้งหมดอาจเป็นแสน แม้หล่อนไม่ทราบราคาตลาดปัจจุบันก็พอประมาณ ได้ว่าคงอื้อ

“นี่ถ้าแก้ถามราคาปีเอี่ยมคันนั้น จะได้คำตอบเป็นสี่แสนเจ็ดไหม?”

บวรพจน์หัวเราะ ถ้าตอบเล่นเดียวเกิดเจ้าหล่อนเอาจริงขึ้นมาก็ขี้เกียจพลิกลิ้น จึงพูดเป็นงานเป็นการ

“ถ้าแก้จะเอานะ รับรองว่านี่จะเป็นราคาถูกที่สุด หากจากเต็นท์ไหนไม่ได้อีกแล้ว”

เขาหมายความว่าตามนั้น อเวราฟังแล้วหัวเราะคิก

“ใช้ความเป็นเพื่อนทำให้เพื่อนขาดทุน แล้วจะเป็นเพื่อนกันได้ยังไง”

“ก็ไม่ได้ขาดทุนอะไร เราขอแค่ต้นทุนไว้เท่านั้น”

อเวรายิ้มซึ้งลงเล็กน้อย

“แก้ก็มีคุณงามความดีอะไรพจน์ถึงต้องละเว้นไม่คิดเอากำไรละ? พื้นที่ต้องเช่า ค่าเสื่อมราคาก็มี ไม่เอากำไรก็คือ  
ขาดทุนนั่นเอง”

บวรพจน์ยังคงยิ้มรี้น

“แก้ก็เกิดมาก็ถือเป็นคุณงามความดีพอแล้ว”

หญิงสาวหัวเราะแผ่ว เขาพูดทีเล่นทีจริง ไม่เชิงจิบซัดๆ แต่ก็ฟังเอาความหมายได้ว่ายังมีใจจดจ่อกับหล่อนอยู่เสมอ

“คราวก่อน... เก้ขอโทษจริงๆ ที่เบี้ยวพจน์ ทั้งที่นัดไว้อย่างดีบดี แต่กลายเป็นเหลวไหลไปเสีย”

“อ้อ... ช่วงมันเออะแก้ ก็ไม่เป็นไรหรอก”

ทางเสียงคล้ายส่อว่าไม่เป็นไร เข้าใจสถานภาพตัวเองดีทุกประการ ปราศจากร่องรอยเศร้าสร้อย แต่แปลกที่หญิง  
สาวกลับรู้สึกเวทนานัก

กลิ่นใจนึกหนึ่ง ก่อนแกว่งแขนหน้อยๆ แล้วเอื้อนเอ่ยอย่างซัดเงิน

“วันนี้แก้ขอแก้ตัวใหม่ได้ไหม?”

คาดหมายอาการลิงโลดและประกายยินดีระริกในตาบวรพจน์ แต่กลับไม่เป็นเช่นนั้น หล่อนเห็นความอันอึ้งคล้าย  
คำชวนเป็นเหตุให้เขาหนักใจ ละล้าละลัง ริมฝีปากขยับคล้ายจะเอ่ยแต่เอ่ยลำบาก ราวกับเป็นโรคชักกระตุกอ่อนๆ ขึ้นมา  
กะทันหัน

“ติดธุระก็ช่างเออะ”

หล่อนรีบพูดลื่นพัน

“เอ่อ... คือ...”

เอ่อๆ อ่าๆ อย่างนี้เอง บวรพจน์ถึงยื่นท้ายแถมมาเสียนาน คุณค่าที่แท้จริงถูกบดบังด้วยท่าทีของคนพูดไม่เป็น ทำ  
อะไรไม่กระฉับกระเฉงนี้แหละ ชักสงสัยว่าเขามั่นใจตนเองอย่างไรจึงมาขายรถ ทำนี่อีกหน่อยอาจเป็นฝ่ายโดนลูกค้ำ  
หลอกคัมเอาแหงๆ เลย

ไม่ทันอธิบายคำใด โทรศัพท์มือถือของชายหนุ่มก็ดังขึ้น เขาถอนใจกดปุ่มรับ

“หวัดดีน้องเจ็ย... อ้อ... ถึงไหนแล้วล่ะ? โอเค... แต่เดี๋ยวพี่ขอคุยธุระอีกแป๊บนะ เจ็ยมาถึงแล้วเข้าไปนั่งรอข้างในก่อน... ช๊ะๆ ”

ชายหนุ่มกดปุ่มวางสายแล้วก็หันมองพื้น เกรงใจจนไม่กล้าเงยขึ้นสบตาเพื่อนสาว อเวราเกือบพูดไม่ออก เป็นครูกว่าจะฝืนหัวเราะได้

“เอาล่ะ เค้กขอโทษค่ะ มาแบบไม่ดูตาม้าตาเรือก็อย่างนี้เอง”

บวรพจน์ส่ายหน้านิดๆ

“เค้ก... เราดีใจที่สุดที่เห็นหน้าเค้ก”

ลุ่มเสียงร่ำวานนั้นทำให้เราใจชื้นขึ้นมาหน่อยหนึ่ง อย่างน้อยค่าของหล่อนก็ยังคงท่วมทันดังเดิม

“เค้กก็ดีใจที่เห็นหน้าพจน์ ขอให้ถือว่ามีแทนคำขอโทษ เค้กรู้สึกผิดมาตลอดตั้งแต่วันนั้น”

“เราเข้าใจทุกอย่าง นาที่สุดท้าย เค้กคงรู้สึกฝืนใจเกินกว่าจะออกมาเกี่ยวกับเรา”

“เปล่า... อย่างที่บอกเหตุผลไป เค้กไม่ได้โกหก พอดี... มีใครคนหนึ่งโผล่มาตัดหน้า เขาเป็นคู่แข่งคู่กรรมของเค้กเอง เลยต้องสะสางเวรสะสางกรรมกันพักใหญ่” นิ่งมองเขาอย่างซึ้งใจก่อนถาม “แล้ว... คนนี้ของพจน์นี่คบกันมานานแล้วหรือ?”

“อ้อ... เพิ่ง... เพิ่งหมั่นกันมาได้อาทิตย์หนึ่ง ความจริงรู้จักกันเป็นปีแล้วล่ะ เพียงแต่เราไม่เคยคิดจะลงเอยกับเขาจนกระทั่ง...”

อเวราเกือบกลืนน้ำลายไม่ลง เขาบอกว่าเขาน้อยใจหล่อนเพียงใด และเขาก็คงอยากได้คุณค่าของตัวเองกลับคืนมาโดยการเปิดโอกาสให้ใครสักคนที่รอคอยเขาอยู่

พยายามแต่งเสียงหัวเราะให้รำริง แต่ช่วยไม่ได้ที่เป็นความรำริงแบบกร่อยๆ ชอบกล

“สมัยนี้ใครมีคู่หมั้นกัน เห็นหมั้นเข้าแต่งเหินกันทั้งนั้นแหละ”

“รอเรื่อนหอนะ แต่อีกไม่กี่เดือนก็เสร็จแล้ว”

หญิงสาวพยักหน้าช้าๆ เป็นการพยักหน้าแบบเนิบนาบหลายที หากจะบรรยายว่าหล่อนรู้สึกอย่างไร เอาเป็นว่าถ้าย้อนเวลากลับไปได้ใหม่ หล่อนคงเลือกรักษานัดกับบวรพจน์ไว้ และปล่อยให้พฤษมีชีวิตรอดตามเส้นทางที่เหมาะสมของเขา

ขณะนั้นรถมิตซูบิชิ แล่นเซอร์คันหนึ่งเคลื่อนเอื่อยเข้ามาจอดต่อท้ายรถหล่อน อเวราชำเลืองนึกเดียดก็ทราบทันทีว่าเป็นคู่หมั้นสาวของบวรพจน์ สวยขนาดที่ทำให้หล่อนใจหาย เพราะนี่แปลว่าบวรพจน์มีโอกาเลือกหญิงงามมานาน แต่ก็ไม่เลือก ด้วยความฝงใจอยู่กับหล่อนเสมอ

คู่หมั้นของเขาคงไม่มีกรรมบังตาเหมือนอย่างหล่อนกระมัง...

“อย่าให้น้องเจ็ยต้องไปนั่งรอข้างในเลย เค้กกลับก่อนนะคะ เรื่องรณนี่ยังไงอาจขอคำปรึกษาจากพจน์ทางโทรศัพท์อีกที ขอขอบคุณมาก”

ยกมือโบกและยิ้มลาโดยไม่เปิดโอกาสให้เขาทักท้วงแต่อย่างใด ห้ามใจตนเองมิให้ปรายตาประกาศแววเสียดายด้วยซ้ำ เพราะนั่นอาจเป็นเหตุให้คู่หมั้นสาวเข้าใจเขาผิด ก่อให้เกิดคำถามระคายใจในภายหลัง

วันจันทร์... วันแรกของการทำงาน วันที่จะมีวันทำงานตามหลังมามากที่สุด วันที่พรากมนุษย์เงินเดือนออกมาจากความฝันว่าชีวิตนี้คือการพักผ่อนอันน่าอภิรมย์

วันจันทร์น่าเบื่อสำหรับทุกคนที่ต้องตื่นเข้าฝารถติดเพื่อมาดำรงตำแหน่งลูกจ้างบริษัทอยู่แล้ว แต่จันทร์นั้นสำหรับอเวรายิ่งน่าเบื่อหน่ายเป็นเท่าทวีคูณ หล่อนทำงานไม่ค่อยรู้เรื่อง แม้ฝนตั้งสติเพียงใดก็ยังคงอยู่ในอาการลุ่มลูกกลุกกลานตลอดวัน

มีโทรศัพท์จากพหูหัสสองสามหน ตอนนี้เสียงเรียกจากเบอร์ของเขากลายเป็นเสียงแห่งความน่ารำคาญ น่ารังเกียจ หรืออาจจะถึงขั้นน่าขยะแขยง เพราะเบอร์ของเขาเตือนให้นึกถึงพฤติกรรมต่างๆ ของหล่อนเอง กับทั้งตอกย้ำให้สะเทือนใจหนักขึ้นว่าหล่อนพลาดคนดีๆ ไปเพียงเพราะโง่ แม้รู้ว่าอะไรทองอะไรตะกั่ว ก็อุตส่าห์หลงคิดว่าตะกั่วมาถือแทนทอง จนกระทั่งหมดเวลา หหมดสิทธิ์ ปล่อยทองทั้งก้อนหลุดมือไปอย่างไม่น่าให้อภัยตนเอง

ดังนั้น ทุกครั้งที่เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นพร้อมเบอร์ของพหูหัส หรือหน้าจอว่างเปล่าไม่มีการแสดงเบอร์โทร. หล่อนจะกดปุ่มวางสายด้วยสีหน้าขำเขินเป็นที่สุด ประหนึ่งชื่อของพหูหัสถูกเอาเข้าบัญชีดำประจำเครื่องแล้วอย่างถาวร และถึงเขาจะใช้เครื่องอื่นโทร. ก็เปล่าประโยชน์ เพราะช่วงนี้จะเป็นช่วงแห่งการงัดเบอร์ไม่รู้จักทั้งหมด

หนึ่งวันแห่งความทรมาณใจช่างยืดเยื้อยาวนานดุจราตรีที่นอนไม่หลับ หล่อนไม่รู้ว่ามีมันผ่านไปได้อย่างไรโดยไม่จุกอกตายเสียก่อน แน่ใจว่านี่ไม่ใช่การอกหัก แต่เป็นความสลดเศร้ากับชีวิตทั้งชีวิตของตนเอง มองไปตรงไหนก็เห็นเพียงร่องรอยของการตัดสินใจที่ผิดพลาด เรื่องดีๆ ถ้ามีอยู่บ้างก็มาจากคนอื่น ไม่ได้มาจากคุณงามความดีหรือความสามารถของหล่อนเองสักครั้ง

เก็บข้าวของในนาฬิกาของการเลิกงานตามกติกาเป๊ะ

“จะไปแล้วหรือนางเอก?”

พิมพ์พรณีถามทัก อเวรายิ่งอุตส่าห์มีแก้มใจเล่นตอบ

“ต้องรีบไปเข้าฉากชะเง้อคอรอพระเอกเก้อ”

เพื่อนสาวฟังคำตอบแล้วหัวเราะขัน

“ทำไมคนเขียนบทใจร้ายจิงนี่”

“ละครเรื่อง ‘กรรมเก่าบังเราให้ตาบอด’ ก็อย่างนี้แหละ ไม่ค่อยมีฉากให้ยิ้มออกหรือก ล่าไปกล่ามาเจอแต่จะเข้จับทั้งปี”

อเวร่าเอ่ยเสียงรื้น รื่นจนพิมพ์พรณีจับไม่ได้ว่านั่นเป็นการกริดหัวใจพุดตลก จึงไม่สงสาร ไม่ห่วงใยอาทร แต่เปรยแถมบ่นไปทางอื่น

“หลังๆ ไม่ค่อยกินข้าวเย็นด้วยกันเลยนะ วันนี้เอาชะหน่อยไหม?”

“เหนื่อย... ไว้วันหลังนะ อยากรกลับไปพัก”

หล่อนหมายถึงการพักใจที่บ้านพี่สาว แหล่งซบอิงเดียวที่หล่อนไม่เคยไปตัดสินใจอะไรผิดพลาดเลย!

ขับรถจากตัวอาคาร ผ่านรั้วออกสู่ถนนใหญ่ซึ่งการจราจรกำลังจอแจปานกลาง แต่พอผ่านมาสองสามกิโลก็หยุดสนิทด้วยไฟแดงประกาศิต ดูตัวเลขบอกเวลาที่เหลือกว่าจะไฟเขียวแล้ว ก็คงต้องรออีกพักใหญ่ จึงหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้น กดปุ่มลัดต่อสัญญาณถึงเครื่องพี่สาว

“เดี๋ยวเลิกไปหานะกะพีหน่อง กำลังจะแวะซื้อกับข้าวจากร้านโปรดของพีหน่องด้วย อยากรทานอะไรเป็นพิเศษไหม?”

“อ้อ! เส็ก... วันนี้พี่พายทรายมาหาหมอฟันนะจ๊ะ แล้วคงกินมือเย็นข้างนอกเลย”

สีหน้าอเวราสลดลงจนเกือบเป็นเศร้า

“หรือคะ... ค่ะ ฉันไม่เป็นไร”

“จะ ไว้วันหลังนะ”

ต่างฝ่ายต่างวางสาย หญิงสาววางมือถือลงบนเบาะด้านข้างอย่างเชื่องช้า ความน้อยใจแล่นขึ้นมาเป็นริ้วๆ นี่หล่อนคงรบกวนพี่กับหลานถี่เกินไปแล้วกระมัง? ความคิดมากแบบผู้หญิงก่อตัวขึ้นอย่างรวดเร็ว หลังๆ ชักสังเกตเหมือนกันว่า รสทรินกับขณะเลไม่ยัมิจิตใจที่เห็นหล่อนเหมือนเมื่อก่อน และวันนี้แม้รสทรินอยู่นอกบ้าน จะกินข้างนอก แทนที่จะเบะทำสำนึกว่าอยากมาร่วมด้วยไหมก็ไม่มีสักคำ น่าจะรู้ว่าต่อให้ไปหาหมอฟันถึงสมุทรปราการ หล่อนก็ยินดีจะขับตามไปอยู่แล้ว

ถูกเบื้ออีกแล้วซีเรา?

เหมือนคนไร้ค่าที่ไม่มีใครต้องการ ไม่เข้าใจจริงๆ หล่อนพยายามทำดีกับทุกคน แต่คงขาดสีสัน หรือมีความน่ารังเกียจอะไรสักอย่าง คบสนิทกันพักหนึ่งเหมือนใครๆ อยากตีตัวออกห่างเสมอ

ความเศร้าทำให้คนเราฟุ้งซ่านแต่เรื่องแยๆ เรื่องที่ตัวเองถูกทอดทิ้ง เรื่องที่ตัวเองไม่มีใครเหลียวแล อเวราลืมนิทว่าเพิ่งเมื่อสิบนาทีก่อนนี่เองมีคนชวนหล่อนกินข้าวเย็นด้วยกัน และหล่อนก็ใช้คำว่า ‘ไว้วันหลังนะ’ ปฏิเสธไปเหมือนดังเช่นที่ถูกปฏิเสธมานั่นเอง

นั่งคนเดียวในพาหนะคู่กาย รอบรายคือกองทัพรด ผู้คนแปลกหน้า และอาคารที่ไร้ความหมายกับใจ เหมือนเหลือหล่อนเพียงคนเดียวในโลก สงสารตัวเองจนเปลือยปล่อยน้ำตารินไหลออกมาเป็นสายตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้ตัว เพียงหยาดน้ำอุ่นกลิ้งลงสัมผัสผิวแก้มให้รู้สึก อเวราก็ปล่อยโฮออกมาอย่างสุดกลั้น คล้ายสติโอบยิบดับหายไปจนสิ้นแล้ว

ค่อยๆ โนมัสีระลงต่ำ เอาหน้าผากซ้อนหลังมือบนพวงมาลัย เพื่อซ่อนหน้าไม่ให้โลกเห็นว่านี่หล่อนอ่อนแอเพียงใด

หลังจากร้อง ร้อง และร้อง ปลดปล่อยทุกสิ่งที่ยึดอันทรมาณจนสิ้นได้ ความโศกก็บรรเทาลงบ้าง ดีเหมือนกันที่ร้องเสียให้จบๆ ไป ไม่อย่างนั้นเดี๋ยวหุดตอนกำลังถือพวงมาลัย ชนโครมครามขึ้นมาชาวบ้านจะพลอยเดือดร้อนตาม เจอวิบากกรรมแก่นี้ก็สาหัสแน่แล้ว อย่าต้องประสบเคราะห์หนักขึ้นเพราะเอาเคราะห์ไปพาดชาวบ้านอีกทอดเลย

เงยหน้าสู่โลก หยิบทิชชูเช็ดคราบน้ำตา นึกอยากให้อุทธรณ์วิบากเห็นใจหล่อนเสียที หล่อนร้องไห้มามากแล้ว แต่ทุกครั้งไม่เคยห้ามความสงสารตัวเองสำเร็จ ทั้งที่เฝ้าบอกว่านี่คือวิบากกรรมของหล่อนเอง ก็อดสงสัยไม่ได้ว่าหล่อนเคยทำกรรมอะไรไว้หนักหนา

วิบากกรรม... ตอนกำลังท้อแท้ เห็นทั้งโลกมีคมน ใจมันไม่อยากจะเชื่อเอาเสียเลยว่านี้คือกับดักแห่งกรรมวิบาก อยากรจะเชื่อว่ามีใครกลั่นแกล้ง และกำลังหัวเราะเยาะหล่อนด้วยความสะใจเสียมากกว่า!

ไม่เข้าใจจริงๆ ไม่สมเหตุผลสมผลเอาเสียเลย หล่อนเกิดมามีพ่อแม่ที่ดี รูปร่างหน้าตาดี การศึกษาดี แต่ทำไมยังวันเส้นทางชีวิตจึงยิ่งบีบให้รู้สึกตัวเองไร้ค่าขนาดนี้ จะหลบไปทางไหน หรือพยายามทำดีกับทุกคนเพียงใด สุดท้ายต้องโดนตอกย้ำให้สำนึกแล้วๆ เล่าๆ ว่าตนเหมือนกรวดทรายที่ไม่มีใครเขาอยากถือไว้ให้หนักมือเปล่า!

แม้จะยังสดสาวและสะสวย เสมือนเป็นที่หมายปองของชายครึ่งเมือง ทว่านั่นยิ่งกลับเป็นคล้ายเครื่องมือทำร้ายจิตใจ แกล้งยกขึ้นสูง พอกำลังเหลิงลมได้ทีก็ทุ่มลงเต็มแรง

โดนแกล้งยกขึ้นเพื่อทุ่มลง...

จู่ๆ คำนี้ก็กลายเป็นนิยามสั้นๆ ของชีวิตหล่อน อเวระกะพริบตาปริบๆ ขนลุกเกรียวขึ้นมาอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว นี่หล่อนกำลังถูกปิดหูปิดตาเล่นเกมชนิดไหนกันแน่?

รสรินเคยบอกว่าถ้าหานิยามของชีวิตตัวเองเจอ เอาแค่คำจำกัดความสั้นๆ ที่เด่นชัดที่สุด นั้นแหละรูปแบบวิบากกรรมหลักที่ต้องก้มหน้ารับ แต่ระหว่างเสวยวิบากนั้นเอง ศักยภาพของมนุษย์จะเปิดโอกาสให้ตัดสินใจเลือกเดินบนเส้นทางที่ดีขึ้นหรือเลวลง

ให้ตอบแบบเด็กประถมเลือก ก. ไข่ ข. ไข่ ไครๆ ก็ต้องเลือกเส้นทางที่ดีขึ้น แต่ทำอย่างไรล่ะ? ทุกวันนี้หล่อนประพศิกาย วาจา ใจให้เป็นเหตุปัจจัยยกระดับตัวเองขึ้นสู่ทางที่ดีขึ้น แต่ทำไมจึงมีแต่เรื่องวนเวียนซ้ำเติมหล่อนอยู่เหมือนเดิม?

ถึงจุดหนึ่งของความคิด จิตใจก็เปลี่ยนพลีโย เนือยนาย และหายอยากอะไรๆ หมด หล่อนผ่านอาการทอดอาลัยมาหลายครั้ง แต่ครั้งนี้มีความชิน ความซา และความเฉยชื่อน่าพิศวง เป็นความรู้สึกรู้สึกจากภายในที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน เสมือนตัดตัวเองจากโลกภายนอกเข้าไปอยู่ในเกาะแก้วสุญญากาศขณะนั้น

สมองซา แต่ไม่ถึงกับไร้ความสามารถคิดอ่านสิ้นเชิง อย่างน้อยเมื่อจำเป็นต้องออกรถก็เคลื่อนไหวมือไม้ไม่ได้ตามปกติ บางขณะแวบตามตัวเองขึ้นมาว่านี่คืออาการของคนกำลังคิดอยากฆ่าตัวตายหรือเปล่า? ใจก็ตอบตนเองว่ายัง... ยังห่าง... ไม่เป็นไร... หล่อนแค่เห็นคิดเห็นน้อยเต็มทนกับการเปิดประตูผิดบานเพื่อพบทางตันซ้ำแล้วซ้ำเล่า พยายามทำบุญพยายามช่วยเหลือคนอื่น พยายามปรับเส้นทางชีวิตเสียใหม่ด้วยการเข้าใกล้บัณฑิตและออกห่างคนพาล แต่ก็ยังได้ดีไม่ทันใจ

คงพึงอยู่ในขั้นเตาะเตาะ ยังเปลี่ยนแปลงน้อยไป ช่างเถอะ... พยายามอีกหน่อยเดี๋ยวคงดีขึ้น

ปลอบใจตนเองและขบขันด้วยสติที่มันคง ถ้าคิดขบขันเหมือนอยากร้องไห้ขึ้นมาอีกเป็นพักๆ แต่เมื่อตั้งใจขบขันจริงๆ ด้วยเจตนาจะไม่ทำตัวให้เป็นภัยกับคนอื่น ก็เกิดความเข้มแข็งขึ้น และในความเข้มแข็งขึ้นบ้างนั้นเอง อเวระก็บอกตัวเองว่าจะรอ รอคำว่าพรุ่งนี้จะเป็นอย่างไร ถ้าพรุ่งนี้ยังเหมือนเดิมก็รอดูวันมะรืนอีก รสรินเคยปลอบว่าการกินผลไม้รสหวานที่ผ่านการรอคอยมานานนั้น อร่อยกว่าได้กินเลยโดยไม่ต้องรอมานัก หล่อนจะเชื่อ หล่อนจะรอ...

ฝ่าการจราจรมาจนเข้าซอยหมู่บ้านตน แต่แล้วเมื่อผ่านช่วงเปลี่ยวตันซอย อเวระก็ต้องเหยียบเบรคจนตัวโคง เมื่อจู่ๆ มีร่างของชายคนหนึ่งในชุดเสื้อยืดกางเกงยีน โพล่ออกมาจากข้างทาง ขวางหน้ารถหล่อนไว้ เกือบจะโดนชนแค่รำไร พลุหัดสนั่นเอง...

หญิงสาวมองเด็กหนุ่มด้วยแววซาเฉย ไม่ตระหนก ไม่หวั่นเสียว ไม่แม้แต่จะรำคาญที่เขาไม่ไปให้พ้นๆ จากชีวิตเสียที่การปรากฏตัวของเขาคือร่องรอยแห่งกรรมของหล่อนเอง ที่ลึกลับ ตัดสินใจผิด ไม่อาจหักห้ามอารมณ์ฝ่ายต่ำ และแม้ท้ายที่สุดก็สมแล้ว บอกตนเองว่านี่ไง... วิบากของการผัดนัดกับบัณฑิต หลงผิดไปรับนัดพาลแทน!

เสภาพตตรงหน้าแว่นนี้ จะอย่างไรจะชิมชักรสขมแห่งชีวิตให้ซึ่งลงไปถึงโคนลิ้นแห่งหัวใจ จากภาพแห่งความนำถวิลหาสุดทน บัดนี้แปรเปลี่ยนมาเป็นภาพแห่งความนำเข็ดหลาบอย่างออกอุญญ์ หล่อนกำลังถูกลงโทษจากการปล่อยตัวปล่อยใจคบเด็กไม่รู้คิด เด็กที่ยังรับผิดชอบอะไรไม่เป็น เด็กที่ไม่แม้แต่จะให้ความนับถือหล่อนเป็นรุ่นพี่ มีแต่สายตาโลมเลียม มองหล่อนเป็นวัตถุตามเพื่อบำบัดความใคร่ และจะยังไม่ปล่อยไปไหนตราบเท่าที่เขายังไม่เบื่อ!

พลุหัดสนั่นอ้อมมาที่ประตูด้านข้างและยกมือเคาะกระຈก อเวระคดปุมปลดลือกก็ให้เขาเปิดประตูก้าวขึ้นมาอย่างง่ายดาย พอเขานั่งแล้วต่างฝ่ายต่างก็นิ่งเฉย สายตามองตรงไปเบื้องหน้า กระทั่งพลุหัดสติงวัตถุหนึ่งเบอขึ้นหนึ่งมาวางบน



ตก หญิงสาวจึงเหลือบตาแล เห็นถนัดว่ามันคือพญามัจจุราขกระบอกหนึ่งซึ่งอาจปลิดชีวิตคนได้ด้วยกระสุนเพียงนัดเดียวในรังเพลิง!

ใจวูบไหวเล็กน้อย แต่ก็แปรกลับเป็นเยือกเฉยเนียนาย เพียงรับรู้่ว่าสถานการณ์ไม่ใช่แค่การงอนง้อธรรมดาตั้งเคยเสียแล้ว แต่เป็นเรื่องคอขาดบาดตายถึงเลือดถึงเนื้อ และไม่อาจหลบเลี่ยงโดยง่าย

จะเป็นไรไปเล่า ในเมื่อส่วนลึกของหล่อนอยากได้ข้ออ้างที่จะตายโดยไม่ต้องมีบาปเปื้อนมือตนเองอยู่พอดี...

“ผมขาดพี่เล็กไม่ได้”

พฤษ์เริ่มเปิดฉากเสียงแข็ง

“แต่พี่มีเธอในชีวิตไม่ได้”

อเวราโต้ตอบด้วยเสียงเยียบเย็นปานน้ำแข็ง เด็กหนุ่มกลืนน้ำลายลงคอ ถ้านี่คือการแสดง ก็แปลกนักที่เขาจับปาดกับคำตอบน้นของหล่อนราวกับหลงรักหล่อนเสียเต็มประดา

“ดี! งั้นพรุ่งนี้เราไปเป็นข่าวหน้าหนึ่งด้วยกัน!”

“เนื้อข่าวเขียนว่าไงเธอ?”

คนถือปืนขบริมฝีปากเล็กน้อย เจ็บใจที่อดีตคู่นอนสาวสู้เสียงราบเรียบเป็นปกติเหลือเกิน คงเห็นว่าเป็นแค่เรื่องข่มขู่เหลวไหลละครมั่ง?

ขณะนั้นรถคันหนึ่งสวนมา เด็กหนุ่มเหลือบมองอเวรา เกรงหล่อนจะโววายขอความช่วยเหลือ แต่ก็เปล่า หญิงสาวยังคงนั่งนิ่งคล้ายปรึกษาปัญหาแก้ไม่ตกกับเขาด้วยสีหน้าสีตาธรรมดาเป็นที่สุด

“ข่าวที่ชาวบ้านเห็นกันจนเบื่อ แต่ก็ยังอยากอ่านไว้มาที่เล่นระหว่างญาติมิตรไง” พฤษ์สขบเขี้ยวเกี้ยวฟันเค้นคำตอบออกมาแบบติดตลก เพียงแต่เป็นตลกเลือด “สาวสวยอายุ ๒๔ ถูกหนุ่มหล่ออายุ ๑๗ ยิงตายคารด หนุ่มน้อยไม่รอดจากความสำนึกผิด ยิงตัวตายตาม ตำรวจสันนิษฐานเบื้องต้นว่าคงตกลงกันเรื่องค่าสินสอดไม่ได้!”

อเวรายิ้มขึ้น อยากหัวเราะแต่หัวเราะไม่ออก ยามหน้าลี้วหน้าขวานถึงขีดสุด คำพูดของพฤษ์ก็ยิ่งฟังเหมือนมุขตลกมุขหนึ่ง เสียแต่ว่าครั้งนี้ถ้อยคำตลกๆ อาจเป็นจริงขึ้นมาได้ทุกวินาที!

“ข่าวคงลงในทำนองหญิงสาวตีตัวออกห่าง คนรักหนุ่มวัยโจ๋ตามราวีไม่เลิกมากกว่า รูปการออกมาในทำนองชู้สาว หึงหวง และจองเวรชัดเจน”

“เออ! ผมจองเวรพี่! เดี่ยวเราไปอยู่โลกหน้าด้วยกัน!”

“ลองเดาไหมล่ะว่าใครจะตายทำสวยกว่ากัน?”

พฤษ์สขบกรมแน่น ตาลูกวาวแบบไม่ได้แก้งกับจินตนาการคล้ายทำทนายเขาอยู่ในที เด็กหนุ่มขยับปืนออกจากที่วางเล็กน้อย

“พี่เล็กนึกว่าผมขู่เล่นซะไหม?”

หญิงสาวส่ายหน้าแหม่มซ้ำ

“ตามความรู้สึกที่สัมผัสได้ ใจเธอมีความเหี้ยมเกรียมของคนพร้อมจะทำปาณาติบาตอยู่จริงๆ นี่นี่กลัวหน้าแล้วด้วยซ้ำว่าอีกเดี๋ยวคงมีเลือดสาดสยของตานาคูชม พี่แก่... จะยอมเป็นเหมือนสัตว์ให้พรานอย่างเธอฆ่าสักชาติหนึ่ง แล้วขอโหสิ ขอให้เราหมดเวรกันไป!”

น้ำเสียงคงเสี้ยนคงวาเกือบๆ จะไร้อชีวิตจิตใจนั้น มีมนต์ขลังพอจะสะกดให้เด็กหนุ่มอึ้งงัน สถานการณ์  
ล่อแหลมถึงชีวิตขับเน้นสัมผัสเกี่ยวกับภพชาติให้เด่น โด่งขึ้นมาในความรู้สึกได้เสมอ

พฤษหกลับเป็นฝ่ายกลืนน้ำลายฝืดๆ เสียเอง เพราะทราบชัดว่าอเวราหาความตามนั้น จิตใจหล่อนกำลังซาเย็น  
กับการจากโลกนี้ไป ไม่มีหระกับความตายที่กำลังอย่างสามขุมเข้ามาหาจริงๆ แตกต่างเป็นตรงกันข้ามกับการเสแสร้งแกล้ง  
สร้างบรรยากาศบีบคั้นของเขา

ในเมื่อชูเอาชีวิตแล้วหล่อนไม่กลัว เขาก็กัดฟันสวมวิญญาณนักแสดงเอก ยกปิ่นขึ้นจ่อขมับตนเอง งามนกดังกรีก  
ปลายนิ้วสอดเข้าโค้งพร้อมเหนียวไก

“ฉันจะให้พี่อยู่ต่อ เพื่อรู้สึกผิดไปจนชั่วชีวิต...”

คำพูดนี้มาๆ ที่แฝงเงาความเครียดไว้อย่างจริงจัง นั้นน่ากลัว อเวราหันมามองเขาอย่างเริ่มประหวั่น หล่อนอ่านใจเขาไม่  
ออก รู้แต่ว่าอติวินิบาตกรรมหลายต่อหลายครั้งสำเร็จลุล่วงเพราะญาติมิตรไม่เชื่อว่าจะเกิดขึ้นจริง หรือก็เกี่ยวเปลื้องแรง  
ห้ามปรามนั่นเอง

“ไม่เอาหน้าต่ออ...” หล่อนเงิบคิดซึ้งใจครุ่นหนึ่งว่าจะพูดอะไรดี “เธอจะเอาอย่างไรกับพี่?”

“ผมไม่เอาอย่างไรหรอก ขอแค่เป็นคนพี่ที่พี่จะไม่ลืมง่ายๆ เท่านั้น”

ปิดตาลงบีบแน่น กักริมฝีปากราวกับต้องการชิมเลือดเค็มๆ ของตัวเองก่อนลั่นไก อเวราหลงกล ยื้อข้อมือเขาไว้ว่าน

“อย่าทำบ้าๆ น่าต่ออ พอที! เอาปืนมานี้”

พฤษหขึ้นข้อมือไว้ ซึ่งแน่นอนว่ากำลังของอเวราน้อยเกินกว่าจะหลุดอยู่ นิ้วเขาค่อยๆ เหนียวไกด้วยท่าทีมาดมั่น  
และนั่นก็ทำให้อเวราละล้าละลักเสียงหลง

“ต่ออ! พี่ยอมแล้ว อย่าทำอย่างนี้!”

พฤษหซ่อนยิ้ม ค่อยๆ ลดปืนลงและหันมาสบตา

“หมายความว่ายังไง... ยอม?”

อเวราใจเต้นผิดจังหวะ ตั้งใจว่าพฤษหนี้จะหนีเขาสุดหล้าฟ้าเขียว แต่เหตุการณ์เฉพาะหน้าไม่รู้หัวรู้ก้อย อย่างไม่รู้ต้อง  
ซื้อเวลาให้ผ่านไปก่อน

“เธอจะเอาพี่ไปต้มยำทำแกงยังงั้นก็เชิญ ขออย่างเดียวเลิกคิดสั้นไร้อสติเสียที”

รดผ่านมามากครั้งหนึ่ง เป็นจังหวะที่คนขับไม่ทันได้เห็นเขาถือปืนจ่อหัวตัวเอง พฤษหยิ้มเย็น

“ทีนี้รู้แล้วใช่ไหมว่าผมพิสูจน์ความรักได้ด้วยอะไร?”

หญิงสาวสายหน้าถอนใจเหนื่อยหน่าย

“นี่ไม่ใช่ความรัก มันคือความบ้าต่างหาก!”

“กลับรถ! ไม่งั้นพี่แค่คงไม่กล้าแม่แต่จะขึ้นรถคันนี้อีก!”

ตลอดเส้นทางอันน่าอัศจรรย์นั้น คล้ายทุกสิ่งรอบตัวกระซิบสอนอเวระเกือบทุกขณะจิต นี่คือผลที่โหลมาแต่เหตุ  
ครั้งหนึ่งเมื่อยังมีสิทธิ์สมบูรณ์ในการตัดสินใจคบหรือเลิกคบเด็กไม่รู้จัก หล่อนเลือกที่จะคบต่อ เพื่อมาพบในภายหลังว่า  
นั่นเป็นการกระโจนเข้าสู่อุโมงค์แห่งความไม่รู้อันมืดมนโดยแท้

ชั่วเวลาผ่านไปแค่ ๔๐ นาที แต่เหมือนความยาวนานไร้ที่สิ้นสุดของกัปกลับ ผู้ร้ายทั้งหลายเอาปืนจี้คนขับให้แล่น  
รถไปตามที่ตนสั่ง แต่พฤษเอาปืนจี้ตัวเองเพื่อควบคุมหล่อนให้เป็นไปตามต้องการ เขาสั่งให้มุ่งหน้าไปยังสถานที่อันเป็น  
อัปมงคลทางความรู้สึกอย่างแรง นั่นคือห้องเช่าที่เขาขับหล่อนเคยมาใช้หลับนอนกัน!

คิดอยากมุดน้ำดำดินได้เดี๋ยวนี้ หล่อนจะทิ้งสมบัติและทุกสิ่งไว้เบื้องหลังโดยไม่หยิบติดมือมาสักชิ้น หรืออีกทาง  
หนึ่งคืออยากใจไม้ไผ่ระกำพอ หล่อนจะขอให้พฤษส่งข้างทางโดยละม่อม จากนั้นเป็นตายร้ายคืออย่างไรก็เรื่องของเขา

อยากต่างๆ นานาด้วยความสิ้นหวัง หล่อนจำต้องทนอยู่กับความกดดันอันอุดอู้อยู่กับเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่ไม่เหลือ  
ความน่าดูชมใดๆ อีกแล้วแม้แต่ชนิดเดียว เมื่อรถคิดไฟแดงในครั้งหนึ่ง หญิงสาวมองเหม่อไปยังเบื้องหน้าอย่างเงิบเงิบ  
เยี่ยงผู้ตกอยู่ในสภาพทอดตาหมดอาลัยตายอยาก จนเด็กหนุ่มอดเหลียวมาถามไม่ได้

“คิดอะไรอยู่?”

พฤษถามห้วนๆ น้ำเสียงเหมือนจะฆ่าเวลามากกว่าจะเอาคำตอบจริงจัง อเวระส่ายหน้า

“ไม่ได้คิดอะไรเลย”

หล่อนตอบตามสัจย์ เพราะขณะนั้นซาทั้งวิญญาณราวกายใจว่างกลวงไปหมด

“ถ้าอย่างนั้นก็หัดคิดเสียบ้าง รู้ตัวบ้างว่าพี่ทำให้ผมน้อยใจมาหลายวัน ผมแทบคลั่ง อยากฆ่าตัวตายก็หลายครั้ง”

หญิงสาวระบายลมหายใจยืดยาว ประมวลทุกสิ่งเท่าที่สติจะอำนวยแล้วสรุป

“พี่เดาใจเธอไม่ถูก รู้แต่ว่าเธอไม่ได้คลุ้มคลั่งเพราะรักพี่ หรือขาดพี่ไม่ได้อย่างที่แกดังแสดงออกมา และถ้าให้เดา  
มันก็คงไม่พ้นเรื่องเซ็กซ์ เธอคิดแค่นี้เอง...”

พฤษหรีต้ายิ้มเหี้ยมๆ อย่างเริ่มสนุกกับเกมอาชญากรรม หล่อนเดาใจเขาได้เพียงครั้งเดียวก็เพราะรู้จักเขาน้อยไป  
เรื่องเซ็กซ์นะไซ้ แต่ยังมีอะไรมากกว่าที่หล่อนคิด!

ป็นในมือส่งกระแสอำนาจให้นึกกระหึ่มว่าตนกุมบังเหียน เมื่อถลำสู่ถ้ำมืดจนเริ่มคุ้นกับความมืดแล้วก็เริ่มหมด  
ความกลัว และแปรเป็นความติดใจกับมนต์คำแห่งอำนาจอันบันดาลความรู้สึกยิ่งใหญ่เร้นลับ พฤษชอบรอยยิ้มเลือดเย็นที่  
ซ่อนในเงาสลัวรางยามนี้ของตน เพราะมันคือเครื่องหมายแห่งการชนะความฉลาดแบบเดิมๆ ก่อนหน้านี้ได้แล้ว

เขาสัมผัสได้ถึงความรู้สึกนึกคิดที่ผิดแผกแปลกเปลี่ยนไป เห็นผู้หญิงข้างกายเป็นแค่คนแปลกหน้าคนหนึ่ง มาคบ  
และรู้จักกันช่วงหนึ่ง แล้วในที่สุดก็จะกลายเป็นอื่น ไม่ต้องรู้จัก ไม่ต้องห่วงหา ไม่ต้องรับผิดชอบในกันและกันอีกครั้ง  
ฉะนั้นจะไฮดีไปทำไม แทนการปล่อยให้เลือนหายจากความทรงจำไปเปล่าๆ ก็เล่นแร่แปรธาตุให้เป็นเงินเป็นทองเสีย  
ดีกว่า!

ที่ผ่านมามีชีวิตของเขาคือการจมอยู่ในโลกที่ไม่ต้องมีเหตุผลอื่นมากไปกว่าชื่นชมแสงสี รัตติกาล กับเนื้อหวานของผู้หญิง นับแต่นั้นจะมีอะไรมากกว่านั้น เขากำลังก้าวไปข้างหน้าท่ามกลางกลิ่นหอมชวนใจของธนบัตรปีกใหญ่ และจะกวาดไล่จ้องฤกษ์กับฉาดฉานทันในไม่ช้า...

“ให้ผมเดาใจพี่ที่เคঁกนะ” พุทส์ใช้เสียงต่ำ “พี่คงกำลังนึกเจ็ดหลาบ ไม่อยากมีแฟนอีกแล้ว”

อเวราแค้นหัวเราะและเบะมุมปากนิดหนึ่ง

“ทำไมต้องเจ็ด?”

“ก็... ไม่รู้สิ รู้สึกเหมือนพี่เคঁกไม่ต้องการผู้ชายอีก”

“อืม... อาจถูกหรืออาจผิด บางทีมองย้อนหลังไป ก็รู้สึกว่าคุณเป็นโรคบ้าผู้ชายอยู่ไม่น้อย ก่อนเจอเธอมีอยู่ช่วงเล็กๆ ที่โรคนี้ประชิดกำเริบ นึกอยากนอนกับผู้ชายทีเดียวนะ ๓ คนรวดด้วยซ้ำ แต่ก็ไม่ได้ทำหรอก หน้ายังบางเกินไป ส่วนเรื่องเจ็ดหรือไม่เจ็ด... ช่างเถอะ ตอนนี้อยากมองความจริงๆ ไม่คาดหวังให้ชีวิตเป็นยังไงต่อทั้งนั้น”

พุทส์ยิ้มเกรียมแบบลูกสมุนซาตาน ข้อความทั้งหมดที่อเวราพูดมาเขาเลือกฟังอยู่ประโยคเดียวคือหล่อนอยากนอนกับผู้ชาย ๓ คนรวด! อยากไฟแรงสูงนักใช่ไหม รออีกเดี๋ยว จะจัดให้ได้สมอยากไปอีกนาน!

“ไม่เคยคิดบ้างหรือว่าผมอาจเป็นคู่ครองที่ดีของพี่ พี่เคঁกใจร้อนเอง ชูๆ ก็ตัดสวาทขาดเยื่อใยกันไปแล้ว อายุห่างกันแค่ ๗ ปี อีกไม่นานผมก็โตทันพี่”

“ใช่... แต่แกไม่ทันพี่หรอก ปกติต่อให้อายุเท่ากัน ผู้หญิงก็ดูแลเร็วกว่าผู้ชายอยู่แล้ว นี่พี่เกิดก่อนตั้งขนาดนี้...”

พูดแล้วก็เกิดความคิดจะเกลี้ยกล่อมให้ออคิดแฟนหนุ่มรุ่นน้องรามือเสียที แต่แค่ขยับปากก็บังเกิดความเหนียวหนำ เพราะเชื่อว่านี่จะเป็นเพียงความพยายามที่สูญเปล่าอีกครั้งหนึ่งเท่านั้น จึงเปลี่ยนความตั้งใจใหม่ เดี่ยวเกิดอะไรขึ้นก็ปล่อยให้เกิดขึ้นไป ขอเพียงเขาจับหลังลง พอดิ้นขึ้นมาพุทส์จะไม่ได้เห็นหล่อนอีกเลยจนชั่วชีวิต!

บรรยากาศแบบเดิมๆ กับผู้ชายคนเดิม แปลกไปอย่างเดียวคือใจหล่อนเองที่ไม่มีวันเหมือนเดิมอีกแล้ว...

ลงนั่งก้มหน้าทีที่ปลายเตียง นึกว่าเขาจะกระโจนเข้าไปใส่ด้วยความกล้าดมั่น แต่เปล่า พุทส์เดินไปเปิดเครื่องปรับอากาศแล้วยื่นเท้าอวกวาดตาสำรวจราวกับคนจะมาขอคู่อื้อห้อง

“ให้ใครมาช่วยยกทีวีกลับเนี่ย?”

“พี่ชาย”

“ยังเหลือของอยู่นี่นะ แสดงว่าจะมาพักบ้าง”

“ถ้าเย็นไหนเหนื่อยหรือต้องอยู่ดึกก็อาจจะ แต่คงน้อยครั้ง”

“จ่ายล่วงหน้าตามกฎไว้กี่เดือนนะ สองหรือสาม?”

“สาม”

“อยู่จริงแค่ไม่กี่วันก็คืน เฮ้อ! เสียค่ายิบ”

พูดกลางคิดในใจว่าเหลือเวลาอีกตั้งเยอะ เดี่ยวจะยึดกุญแจห้องไว้ใช้เอง แล้วพอได้ ‘เงินค่าส่งสินค้า’ มาจะเสกห้องให้กลายเป็นวิมานฉิมพลีรอรับพวกวัยขบเผาะเสียให้จ๋า!

เดินวนรอบห้องแล้วกลับมาขึ้นตรงหน้าหญิงสาว ใบหน้าหล่อ่นสวยเฉียว ทั้งเรียวแขน เรียวขา ออกอิม เอวคอด สะโพกผายรับกันเหมาะเจาะถูกใจเขานัก เสียคายถึงเวลาหลุดมือแล้ว

อาจจะเพราะรู้จุดมุ่งหมายแท้จริงของคนที่มาอยู่ในห้องนี้กับหล่อนอีกครั้ง และอาจเพราะเห็นว่าอีกอาทิตย์เดียวก็จะไม่ได้เจอกันแล้ว จึงเป็นครั้งแรกที่เขาอยากคุยกับหล่อนมากกว่าบ่มบ่ามตะกรุมตะกรามสนองความกระหายหิวที่ติดค้างมาหลายวัน

“ถ้าบอกว่าผมแค่อยากอยู่ใกล้พี่เค็ก อยากคุยกันอย่างคนรัก พี่เค็กจะเชื่อไหม?”

หญิงสาวเงิบ คิดจะโต้ตอบกับเขาให้น้อยที่สุด ใจหล่อนเองจะได้ไม่ต้องอาลัยเมื่อหลบหนีเขาชั่ววันรันดร์ในชั่วโมงหน้า

พหูหัสทุกเข่าลง เอามือวางบนตักหล่อน ซ้อนตาขอสบ

“พี่เค็ก... พี่จะโกรธเกลียดหรือสาปแช่งผมยัง ใจก็ยอม แต่ให้เราเลิกกันไปเฉยๆ ตอนนี้อยู่ผมทนไม่ไหวจริงๆ ”

“พี่ก็อยู่นี่แล้วไง เชออยากได้อะไรก็เอาไปสิ จะช้าทำไม?”

เด็กหนุ่มหัวเราะกึ่งจิวกึ่งขัน

“ก็เล่นพูดแบบนี้ ทำท่าแบบนี้ ใครจะไปมีอารมณ์ อ่ามองกันในแง่ร้ายนักสิ ผมชวนเข้าห้องไม่ได้หมายถึงขึ้นเตียงอย่างเดียวหรอกน่า แค่อยากให้เราคุยกันดีๆ เพื่อจะได้กลับมาดีกันเหมือนเดิม คุยทางโทรศัพท์พี่เค็กก็ว่างใส่ ดักเจอที่ทำงานพี่เค็กก็ตบหน้าแล้วซึ่งหนี เมื่อไหร่จะเจอจากันรู้เรื่อง”

“ตั้งแต่เราคบกันมา มีเวลาคุยทำความรู้จักกันสักกี่ครั้ง? ทีนี้พอถึงเวลาควรแยกจากกัน ทำไมเกิดอยากคุยมากกว่าทำเรื่องพรรคันขึ้นมา?”

พหูหัสเงิบคิดครู่หนึ่ง ผู้หญิงบางคนเกิดมาเพื่อให้อคิดถึงแต่เรื่องอย่างว่าจริงๆ ทุกครั้งที่อยู่ใกล้จะอยากทุ้มเทพลกำลัง แรงกายแรงใจเพื่อเสพรสจากเรือนร่างหล่อนอย่างเดียว ใครว่ายอดแห่งความมหัศจรรย์อื่นใดเกินนี้ เขาถึงขนาดใจ

แต่เจ้าของมิตชวณพิศวงเองกลับชอบพูดอะไรก็ไม่รู้ เดี่ยวชวนทำบุญ เดี่ยวชวนคุยเรื่องศาสนา เดี่ยวชวนไปหาผู้ทรงศีล โอ๊ย! ภาพที่เห็นกับเสียงที่ได้ยินช่างขัดแย้งกันสุดโต่ง แค่เพียงอเวราปรากฏตัวในมโนทวาร เลือดในร่างเขาก็เดือดพล่านแทบพุ่งกระชูดไปถึงไหนต่อไหนแล้ว

“เอาล่ะๆ ...” เขาชักขี้เกียจพูดมากเหมือนกัน ลูกขึ้นถอยไปก้าวหนึ่งแล้วถาม “ผมหิวข้าว สั่งขึ้นมากินกันไหม?”

อเวราสั้นสิระษะนิดๆ เป็นคำตอบปฏิเสธ แต่พหูหัสใช้วิธีเผด็จการ ก้าวไปทางหัวเตียง โทร.สั่งมือเย็นสำหรับทั้งเขาและหล่อน

“เจ้าเธอหรอ นี่ผมต่อยนนะ” เขาทักอย่างเคยคุ้น เพราะฝ่ายนั้นกรี๊ดรูปโฉมเขาอย่างประเจิดประเจ้อตั้งแต่วันแรก “ข้าวแกงสองจาน เป็บซี่สองถ้วย อ้อ... ถ้าเจ้าปรุงรสได้ถูกใจแฟนผม ทำให้เขาอารมณ์ดีขึ้นได้นะ เจ้จะมีรางวัลพิเศษ อ้อ... เอน่า แค่ขอข้าวขอแกงอ่อยๆ เวลาขอจันทร์เจ้าขามขอมมากกว่านี้อีก”

พอสิ่งเสร็จก็ลากเก้าอี้มานั่งจ้องตากันใหม่

“บอกซิทำไงทุกอย่างจะกลับไปเหมือนเดิม?”

หญิงสาวยกมือกุมหน้าผาก ไปๆ มาๆ ก็พ่ายเรือในอ่าง วงกลับมาที่เก่าไม่รู้เลิก ถูกจับอ้อยเข้าก็ชักเหมือนจะเป็นโรคประสาท

“ต่อย... เราไม่ได้โกรธกัน เรื่องนี้ไม่ใช่ความผิดของเธอ และก็... อาจจะไม่ใช่ความผิดของพี่ด้วย”

“ผิดสิ... มีส่วนผิดกันคนละครึ่ง ผมเกิดเข้าไป ๓ ปีครึ่ง ส่วนพี่ก็เกิดเร็วไป ๓ ปีครึ่ง”

“เฮ้อ! วันไปเวียนมาในเรื่องที่เคยพูดกันหมดแล้ว อย่าขยวนด้วยการทำเป็นพูดไม่รู้ภาษาเลยต่อย”

“แล้วพี่เล็กพูดรู้ภาษาเธอ พอเหงาก็หลอกใช้ผม พอเบื่อผมก็จะทิ้งกัน นึกว่าผมจะยอมง่ายๆ เหมือนผู้ชายคนก่อนๆ ไซ้ใหม่ล่ะ? ไม่มีทาง!”

“เธอเป็นคนรัก เป็นคนดี เป็นคนปากว่ามือถึงมาตั้งแต่ต้นนะ ทุกอย่างเธอเป็นฝ่ายเริ่มก่อนทั้งสิ้น! พี่เป็นฝ่ายเสียตัวให้เธอ ไม่คิดเรียกร้องสักนิดเดียว ยังจะมาเอาอะไรจากพี่อีก?”

“ผู้หญิงก็มองอยู่แค่นี้แหละ เป็นฝ่ายเสีย... โห้! ผมถามหน่อย เสียกายกับเสียใจอันไหนเรื่องใหญ่กว่ากัน? ร่างกายพี่ก็ไม่ใช่บริสุทธิ์มาแต่หิมพานต์แดนไหน นึกจะเทียบผมทั้งที่ใช้ น้ำเสียงเรียบมาก วิแววอาลัยให้รู้สึกว่ามีค่าสักนิดนะ แสดงออกมั่งไหม? ผมไม่เห็นพี่เล็กจะเสียอกเสียใจสักนิด ส่วนไอ้นายต่อยเนี่ย นอนคืนไปคืนมาเสื่อผ้ากับผมเพ้ายับกระจุยขโมยปิ่นพ้อจะกรอกปากตัวเองมาก็หลายรอบ อย่างเนี่ย ยังแปลว่าผมไม่สูญเสียอะไรสักนิดอีกหรือเปล่า?”

“ไม่รู้นะ... ทำไมพี่ไม่เชื่อเอาเลยเธอคิดฆ่าตัวตาย”

“อ้าว! แล้วทำไม ไม่ปล่อยให้ลงมือล่ะ เมื่อกี้จะโชว์สดอยู่แล้ว”

“ถามจริงๆ ปิ่นมีลูกหรือเปล่า?”

“มี!”

“ไหนถอดออกมาให้ดูหน่อย”

พฤษหส์อีกอัก แต่แล้วก็ขมเขยเขียงบรูษผู้มีใบหน้าอันด้านแข็ง จนอเวรราก

“ไม่ให้เพราะไม่มีไซ้ใหม่ล่ะ?”

“อย่าทำเป็นคนจับผิดเก่งหน่อยเลยนะ” แล้วเขาก็เบี่ยงเบนประเด็นหน้าตาเฉย “พี่เล็กไซ้จะห่วงใยผมมากมาย กลัวรถเดอะเทอะมากกว่าอย่างอื่น ดูท่าก็รู้” แล้วเขาก็ยกมือไม้ ทำเสียงเล็กเสียงน้อยเลียนแบบอเวรรากขณะอยู่ในห้วงอารมณ์หน้าลี้วหน้าขวาน “อย่าทำบ้าๆ น่าต่อย เอาปิ่นมานี้... อู๋! มีหวังถ้าโป๊ป้างเลือดสาดขึ้นมา ทูนกระหม่อมคงเอาพิษชูเซ็ดกระจกก่อน”

หญิงสาวหน้าตึง

“เข้าใจผิดแล้ว พี่คิดสั้นชั่ววูบขึ้นมาหลายครั้ง อยากกรี๊ด อยากช่วยให้เธอยิงตัวตายไปเสียให้จบๆ ด้วยซ้ำ สะดุดก็แต่กลัวเธอตายร้ายแล้วจะต้องทรมาณนานกว่าวูบสั้นๆ ที่ระเบิดสมองตัวเองและไวกอนโลก เลยสงสาร ยอมกระทั้งให้เธอเอาตัวมาบู๊บู๊ยำ ทั้งที่ไม่เต็มใจแม่แต่น้อย!”

“สรุปคือพี่กลัวผมตายไปลำบาก?”

“ใช่!”

“อย่า... อย่าคิดว่า” เขาลากเสียงยาว ทำหน้ายียวนกวนพระบาทเต็มที่ “พี่ห่วงตัวเอง ห่วงรถเท่านั้นแหละ ผมมันจะไปมีค่าอะไร”

“เธอน่ะ ตั้งสมตัวมูสาไว้เสียจนมันปิดหูปิดตา ทำให้หมดศรัทธากับใจจริงของมนุษย์ ฟังใครพูดก็นึกว่าเขาโกหกเหมือนเธอหมด ตั้งแต่วันแรกที่เราคบจนเลิกกัน พี่ไม่เคยหลอกหลวงเธอแม้แต่คำเดียว นี่เป็นความสัตย์ ส่วนเธอ... อย่างนี้ก็ไม่รู้ เกือบทุกคำ เกือบทุกครั้ง มีแต่มารยาต่อหลอกทั้งเพ!”

พฤษัยยังคงยิ้มเรื่อยเรื่อย มาถึงนาทีนี้นึกคร้านที่จะแก้ตัวหรือปกป้องตนเองเสียแล้ว

“ผู้คนในโลกหลอกกันไปหลอกกันมาทั้งนั้นแหละ สำคัญว่าใครหลอกใครเพื่อมุ่งหวังอะไร สำหรับผม ไม่ใช่จะเรียกร้องเกินตัว ขอแค่ความสนิทใกล้ชิดอย่างที่ผ่านมามาเท่านั้น คงไม่ผิดหรอกนะถ้าอยากได้สิ่งที่เคยได้”

“ทำไมเธอเป็นคนพูดไม่รู้เรื่องอย่างนี้ ฟังพี่บ้างสิ เห็นใจกันบ้าง พี่อายุเริ่มมากแล้ว จำเป็นต้องใช้ชีวิตให้อยู่ในร่องในรอยเสียทีแล้ว จะมัวมาจมอยู่กับความสัมพันธ์ที่ไร้อนาคตกับเธอได้ยังไงหือ?”

“หาว่าอาทิตย์หน้าผมจะมองเท่งเหอะ? อนาคตของเรานะมีแน่ถ้าต่างฝ่ายต่างทำปัจจุบันให้ดี แต่พี่เค็กันะหวังอะไรนักหนา ก็ไม่รู้ ถ้าพี่หัดอยู่กับปัจจุบัน จะเห็นว่าเรากำลังไปกันได้สวยแท้ๆ มีสักครั้งไหมที่เจอผมแล้วพี่ไม่ถึงใจ?”

“สำหรับคนๆ หนึ่งที่เริ่มมองไปข้างหน้า เลิกหม่อมลอบกับชีวิตทั้งชีวิต เรื่องบนเตียงนะไม่ถึงใจหรอกค่อย พี่อยากมีจุดหมาย อยากใช้เวลาที่เหลือเพื่อความสุขความเจริญ แต่อยู่กับเธอ พี่มองไม่เห็นอะไรนอกจากงาเม็ดบนเตียง ความสัมพันธ์ด้านสว่างนั้นลึ้มได้ เอาแค่ชวนไปทำบุญด้วยกัน เธอก็ทำหน้าที่เหมือนลิงหลอกเจ้าแล้ว”

“ชวนใหม่ดี คราวนี้จะทำหน้าที่จ้อยเหมือนลิงสำนักผิดแทน”

พูดจบก็ก้มหน้านิดๆ ขมวดคิ้วแน่น พังตาจ้องหล่อนเขม็ง แดมป้องแก้มจุมูกบาน ลิ่นจุกปากราวกับโดนอัลดึ้นปีมองแล้วไม่รู้เหมือนตัวอะไร

อเวราห้ามใจไว้ให้นิ่ง ไม่หลงขำขมุขสัตว์ประหลาดของเขาดังเคย เพราะซาบซึ่งคิดว่าอาวุธของพฤษัยที่ใช้จับและใช้จอนง้อให้ผู้หญิงใจอ่อน ก็คือมุขตลกบ้างๆ บอๆ นั่นเอง นี่ไม่ใช่การทำตลกเอาใจ แต่เป็นการทำตลกเพื่อเอาชนะ หากมีใจโอนอ่อนก็แปลว่าหล่อนแพ้ และอาจต้องกลับไปอยู่ในมือเขาคด้วยลูกล่อลูกชนตื้นๆ เทือกเดิม

ฝ่ายพฤษัยป็นหน้านานจนเมื่อย เห็นหญิงสาวยังเฉยไม่หวัระระสักแอะ ก็ชักเก้อเขิน เปลี่ยนมาทำหน้าที่เครื่องพูดเป็นงานเป็นการ

“ฝึกแก้หน้าเอาด้วยหรือเปล่านี้? ทำเป็นขริมเก่งเหลือเกิน ระวังกลายเป็นคนตายด้านนะ วันหลังอยากทำอะไร  
ไม่ออก”

“พี่ก็อยากทำ อยากยิ้ม อยากหัวเราะ...” น้ำตาค่อยๆ เอ่อขึ้นคลอเบ้าจากคำพูดของตัวเอง “แต่ถ้าหัวเราะแล้วห้าม  
น้ำตาไม่ได้พี่ก็ไม่อยากทำ”

เสียงเครื่องเล่นของอเวรามิผลให้พุดห้สอิ่งไปพักหนึ่ง สะเทือนเล็กๆ ตามไปด้วย แล้วก็รู้บทที่สมควรแสดง จึงลุก  
ขึ้น โอบประคองและเหนี่ยวร่างหล่อนลงนอนกอดถนอม

อเวรามิได้ขึ้นตัวไว้ เพราะรู้สึกว้าสัมผัสระมุนนั้น ไร้มลทินเหมือนความกรุณาของพ่อพระ น้ำตาไหลเป็นทาง ขอ  
เวลาตนเองนิดหนึ่งว่าปล่อยใจสบายๆ ไม่ต้องเกร็งสัก ๕ นาที สมมุติว่ายังมีความสุขที่ได้ตกอยู่ในอ้อมกอดอบอุ่นของ  
พุดห้สออยู่ สมมุติว่ายังไม่รู้จักธาตุแท้ของเขา สมมุติว่าหล่อนยังไม่อยากเป็นคนดี ยังไม่ต้องการครองตัวงดงาม เพียงแค่ ๕  
นาที เพราะหลังจากคืนนี้ จะไม่มีเรื่องสมมุติใดๆ ระหว่างหล่อนกับเขาเกิดขึ้นอีกเลยตราบนานแสนนานใจสุดท้าย...

ต่างฝ่ายต่างสงบคำนึงนาน อ้อมกอดในความเงียบที่ปล่อยใจสบายช่างเหมือนสวรรค์ เสียดยกก็แต่ว่าสวรรค์หาย  
ง่ายนัก ถึงนาทีหนึ่งเพียงคิดนิดเดียวว่าเขาเป็นเด็กวัยรุ่นที่ไร้ความรับผิดชอบ ก็นี่กษะเขยงสภาพแวดล้อมทั้งปวงขึ้นมา  
โดยเฉพาะเมื่อพุดห้สอไม่แก่ออกเลยๆ แต่เมื่อเริ่มปลดกระดุมเสื้อหล่อนด้วย

ระฆังช่วยมาทันเวลา เสียงเคาะประตูของเด็กส่งอาหารนั่นเอง

“ฮู้! รอดังนานไม่มา ต้องมาเอาตอนนี่พอดี เดี่ยวปัด...”

พุดห้สอหันพึมพำร่างข้ามร่างหล่อนลงจากเตียง เดินหน้ามู๋ไปเปิดประตู

“เท่าไร?”

ถามขุ่นๆ

“หนึ่งร้อยสิบกะ”

เด็กหนุ่มใจป้าควักกระเป๋าจ่ายมือนั้น เพราะเพิ่งโดนข้อหาเกาะผู้หญิงกินเมื่อไม่นานมานี้ ยังขาดความรู้สึกไม่หาย  
พอจ่ายพร้อมทิปเสร็จก็ปิดประตู ยกถุงอาหารและเครื่องดื่มมาวางบนโต๊ะ หยิบจาน ซ้อนส้อม และแก้วน้ำจากที่เก็บมาตั้ง  
บรรจงแกะแต่ละถุงใส่ภาชนะตามลำดับ

ตาเหลือบมองบนเตียงเมื่อควักยานอนหลับจากกระเป๋าเสื้อ อเวรามิยังตะแคงร่างนั่งไม่ไหวติงและหันหน้าไปอีก  
ทาง จึงเป็นจังหวะปลอด พุดห้สอหย่อนขาลงแก้วด้วยมือไม้สั่นเทา รินน้ำอัลมอลรสชาตามลงไป ยาซึ่งละลายเร็วอยู่แล้วก็ถูก  
กลืนหายไปในช่วงฟองพอดและน้ำสีมีดภายในชั่วเวลาไม่กี่พริบตา

รินอีกแก้วและรีบดื่มครึ่งหนึ่งเป็นเครื่องหมายว่านี่แก้วเขา จากนั้นส่งเรียกสาวรุ่นพี่เบาๆ

“มากินข้าวกัน” รอคูหนึ่งพอเห็นหล่อนนอนนิ่งก็แห่ “อย่าทำเฉยเลยนะ รู้หรือกว่าหิว เมื่อก็ตอนนอนกอดกันผม  
ได้ยินเสียงท้องพี่เค็กร้อง คร้อก คร้อก คร้อก...”



อเวรทำหุทวนลม เด็กหนุ่มจึงจำต้องเดินเข้าไปซ่อนร่างหล่อนขึ้นจากเตียงและอุ้มสองแขนพามาหย่อนลงกับ  
เก้าอี้ประจำโต๊ะทานข้าว

“นี่! อย่าทำหน้าเหมือนเด็กหญิงอดข้าวประท้วงผู้ปกครองหน่อยเลย มีมิไ่ว้หิขซ้อนล้อม... เร็ว!”

สั่งด้วยน้ำเสียงคุณครูหรือคุณพ่อ อเวราเหลือบตามองเด็กหนุ่มชนิดหนึ่ง หัวเราะหึหึ

“วางมาดเหมือนผู้ใหญ่ที่รู้จักคิดเลข...”

พฤษัชชวมวดคิ้วเคือง

“ถ้าจะค่า ค่าเลยดีกว่าพี่เล็ก อย่าพูดให้ต้องคิดสองชั้นสามชั้น”

แล้วเขาก็ถ่มน้ำ หิขซ้อนล้อมตักข้าวกินเป็นการนำ อเวรานั่งนิ่งแขนคอกอยู่ครู่ก่อนหิขซ้อนล้อมตาม

สองหนุ่มสาวรับประทานมือเย็นร่วมกันเงียบๆ พฤษัชพยายามไม่ให้เกิดพิรุช แต่สายตาลอบชำเลื่องตลอด นึกเร่ง  
ให้อเวรยกแก้วน้ำขึ้นดื่มเสียที แต่หญิงสาวมิใช่คนกินที่ดื่มที รับประทานเกือบหมดจานจึงยกแก้วขึ้นจิบน้ำ

พฤษัชใจเต้นระทึก เพราะเกิดมาไม่เคยวางยาผู้หญิง อยากเห็นเหมือนกันว่าตอนยาออกฤทธิ์จะทำท่า  
สะเงาะสะแงะ เอามือกุมขมับวิงเวียน แล้วค่อยๆ ชวนกายลงหลับแบบในหนังหรือเปล่า ขึ้นตอนนี้ไม่มีคำสั่งใดจากสังการ  
เป็นพิเศษ จึงเดาว่าคงหมดแรงผล็อยลงเหมือนคนง่วงปกติทั่วไป ไม่ใช่สลบเหมือนดกะทันหัน แต่เขาก็จับมองตลอดเพื่อ  
ความไม่ประมาทไว้ก่อน เผื่อต้องพุ่งตัวไปซ่อนรับจะได้ทันท่วงที

ที่แรกอเวราจิบนิดหน่อย แต่พอน้ำเย็นผ่านล่งลำคอก็ติดใจความชุ่มชื้น แก้วความกระหายและคอแห้งจากการคุย  
ยาว จึงยกแก้วดื่มหมดทุกหยด พอวางแก้วก็ผิดสังเกตนิดหน่อยที่เห็นพฤษัชจ้องเขม็ง แลกรมฝีปากคล้ายระบายยิ้มสนใจ  
หน่อยๆ ด้วย

“ยิ้มอะไร?”

ถามอย่างเกรงๆ บอกไม่ถูก

“เปล่า... กำลังคิดว่าถ้าพี่เล็กไปเป็นดารา ค่าตัวคงแพงระเบิด แยกแก้วดื่มน้ำ เปิดลำคอขาวๆ เท่านั้น ก็เหมือนเรียก  
ให้ผมไปฝั่งจุมูกหนักๆ แล้ว พี่เล็กนี่เกิดมาเพื่อเป็นสัญลักษณ์ทางเพศจริงๆ ”

หญิงสาวขุ่นคิ้ว เพราะอ่านจากประกายตาแล้วไม่เหมือนพฤษัชมีอารมณ์ไปทางนั้น อีกทั้งขณะเดียวกันถ้อยคำของ  
เขาก็แปลกๆ ปกติเขาจะมีแต่ภาษากายที่แสดงออกถึงความละโมภรสตั้มผัส ไม่ค่อยมีภาษาพูดเชิงวิจารณ์ปะทะ โลมสัก  
เท่าใด พูดอย่างนี้จึงเหมือนเขามองหล่อนในอีกมุมหนึ่ง ราวกับพ่อค้าเล็งพิจารณาราคาเนื้อสดในร้านตนอยู่ขณะนั้น

ลุกขึ้นไปล้างหน้าล้างตาและทำธุระในห้องน้ำสองสามนาที กลับออกมาสูดกลิ่นหนักๆ ตัว เหมือนเปลี่ยเปลี่ยเหน็ด  
เหนื่อยกะทันหัน ปกติหล่อนไม่เคยง่วงช่วงหัวค่ำ แต่วันนี้คงเหนื่อยกับการร้องไห้และเผชิญหน้ากับมนุษย์เจ้าปัญหา  
กระมัง จึงอยากล้มตัวลงพักผ่อนฉับพลันขนาดนี้

พยายามฝืนสังขาร หล่อนอยากจากเขาไปให้เร็วที่สุด พฤษัชจะต้องหลับก่อนหล่อน ไม่ใช่หล่อนหลับก่อนเขา

ได้ยินเสียงเด็กหนุ่มถาม

“ทำไมทำทำอย่างนั้น ง่วงหรือ?”

อเวรรางๆ หน้าหัวทว่าโหวงหวิวในอกขอบกล แต่ก็ฝืนตอบ

“แค่เพลียนิดหน่อย เคี้ยวเนื้ออยู่ๆ ก็เคี้ยวบ่อย อากาศกรุงเทพฯคงแย่มาก”

แม้ยังพูดได้จับคำดีตามปกติ แต่พฤษภัสก็สัมผัสได้ว่าสติหญิงสาวไม่ค่อยปะติดปะต่อนัก

“นั่นซีเนอะ อากาศก็แย่ ผู้คนก็แย่ แต่ละคนหาเหตุผลในการอยู่ต่อไม่ค่อยจะเจอ พี่เค้ากว่าอย่างนั้นไหม?”

พฤษภัสตั้งประเด็นส่งเดชอย่างจะทดสอบดูว่าความคิดอ่านของอเวรายังเต็มร้อยอยู่หรือไม่ ก็ปรากฏว่าได้ยินคำตอบยาวกว่าที่คิด

“ถ้าวันหนึ่งพี่ตื่นขึ้นมา แล้วพบว่าตัวเองต้องติดอยู่ในโลกที่ไม่มีใครสำนึกผิดกับบาปกรรมของตนเอง พี่ก็คงไม่  
อยากอยู่นานนัก ถ้าใครมาทำให้พี่จากไปเร็วขึ้น พี่ก็จะขอบคุณเขา... ไม่โกรธหรอก”

คำทำๆ หางเสียงเริ่มขาดหาย ก้มหน้าโงกงกอย่างคนง่วงจัด แล้วค่อยๆ พุบลงกับท่อนแขนบนโต๊ะแน่นิ่งไป

เด็กหนุ่มฟังแล้วจน สมองหล่อนกำลังมัวมน แต่กลับพูดทิ้งท้ายได้นำขนลุกอย่างนี้ ร่องรอยความคิดสุดท้ายก่อน  
สติดับเหมือนเผยความในใจสิ้นไส้ ราวกับอยากส่งเสียงเรียกขอความตายมานาน!

อันอึ้งขยับท่าไหนไม่ถูกอยู่พักใหญ่ นาทีนี้หล่อนตกอยู่ในมือเขาอย่างสมบูรณ์ จะส่งหล่อนขึ้นสวรรค์หรือลงนรก  
ก็อยู่กับการตัดสินใจของเขาตามลำพังคนเดียวแล้ว

ทุกอย่างง่ายดาย ไม่ต้องเหนื่อยแรง ไม่ต้องท้อหรือร้องขอต่อผู้ใดฯ ไร้ทั้งสิ้น อาศัยความเป็นคนเคยสนิทครูทาง  
สะดวก แต่เพียงตระหนักเอาเดี๋ยวนี้ว่าขั้นตอนทั้งหมดที่ผ่านมายังไม่ใช่การเริ่มต้นอย่างแท้จริง แค่การดักเจอธรรมดาฯ แค่  
หลอกคัมนิคิน้อย แล้วก็แค้นนำมาอยู่ในเขตสนธิยาเท่านั้น

แต่เมื่อนาทีนี้มาถึง พอดีต้องใช้จ่ายตามแผน เขาก็สัมผัสถึงกระแสความชั่วร้ายของจริง รู้สึกเปล่าเปลี่ยววังเวง  
เหมือนคนยืนคร่อมเส้นแบ่งโลกด้านมืดกับโลกด้านสว่าง สำเหนียกถึงแรงดึงดูดจากโลกทิพย์ ขณะเดียวกันก็เกิดแรงจล  
รั้งจากโลกเดิมที่มีความสว่างมั่งมีอยู่

ความชั่วร้ายที่เกินปกติ นั้น สำหรับคนเคยลงมือทำไปแล้วจะมีโลภะ โทสะ โมหะครอบงำหนาแน่น เหมือนมี  
เปลือกแข็งทึบห่อหุ้มไม่ให้เชื่อเรื่องบุญบาปใดๆ ได้อีก ทว่าสำหรับคนที่ยังไม่เคยแต่คิดจะทำ ย่อมเกิดความลังเล เกิดความ  
เชื่อกิ่งไม่เชื่อกิ่งสารพัดด้าน สลับไปสลับมาได้เป็นธรรมดา

ความลังเลคือสิ่งที่พฤษภัสไม่ได้เตรียมต้อนรับไว้ก่อน จึงไม่มีแผนสองสำรองไว้สำหรับการเปลี่ยนใจ เห็นแต่ว่า  
ต้องทำตามหน้าที่ให้เสร็จ เหมือนหุ่นยนต์ที่ถูกโปรแกรมไว้อย่างไม่อาจแก้ไขอะไรได้

ปลดของหนังคาดเข็มขัดออก มันคือของใส่โทรศัพท์มือถือถือทั่วไป แต่บัดนั้นถูกใช้เป็นที่เก็บหลอดนิคยาขนาด ๕  
ซี.ซี. ชั่วคราว พฤษภัสมือไม้สั่น จัดแจงประกอบเข็มเข้ากับหลอดนิค และดูดยาขึ้นจากหลอดแก้วซึ่งแยกกันต่างหาก ด้วย  
เป็นของเหลวสีฟ้าใส เมื่อมองอย่างรู้ว่ามีศักยภาพที่จะเปลี่ยนชีวิตผู้หญิงคนหนึ่งให้ตกต่ำประจวบพุ่งหลาวลงเหว เด็ก  
หนุ่มก็เกิดความไหวหวั่นพรั่นพรึงขึ้นมาชั่วอึดใจ นึกถามตนเองว่านี่จะเอาจริงแน่หรือ?

คำพูดของสิงการยังก้องอยู่ในหู... รวยเป็นสิบล้านภายในสองสามปี!

ขอเพียงเขาปักเข็มเข้าเนื้อหญิงสาว เดินขาเข้าเส้นเลือดให้เสร็จๆ กระบวนการรวยเป็นสิบล้านก็จะเริ่มนับหนึ่งขึ้นมาทันที แล้วจะมัวรอช้าอยู่ไย?

ตัดสินใจไปแล้ว รับยามาแล้ว เข็ญก็อยู่ตรงหน้าแล้ว

ที่แรกเขานึกว่าทุกสิ่งจะง่าย วาดภาพตัวเองลงมือทำด้วยสีหน้าเรียบเฉย อากัปกิริยาจับไวราวกับคุ้นเคยชำนาญ แต่พอวินาทีพิสูจน์ใจมาถึง พุทศจึงรู้ว่าอย่างไรตนก็หนีความเป็นมือใหม่ไปก่อนไม่พ้น

ไม่เฉลียวคิดแม้แต่น้อยว่าที่ยังคงยังมีอะลัดลั้ง ก็เพราะด้วยความเป็นมนุษย์ยังหลงเหลืออยู่ พุทศกลับค่าตัวเองที่ซึ่ซลาด นึกอยากโทร.หาญาติวานหรือสิงการขอกำลังใจ แต่ก็เกรงจะโดนดูถูก จึงจำต้องปลอบตนเอง ของแค่นี้จะไปยากอะไร กตถึกเดียว เดียวก็รวยละ!

ในวินาทีอันยากลำบาก พุทศเรียนรู้ว่ากายไม่อาจเคลื่อนไหวเองได้ ต้องอาศัยใจที่พร้อมจะบัญชาควบคุม ปัญหาคือถ้าไม่มีใจ ร่างกายก็เปรียบเสมือนหุ่นกระบอกไร้พิศสงตัวหนึ่ง

**อ้อ! จะยากอะไรเล่า... ก็แค่ทำให้เป็นอันเดียวกับหุ่นกระบอก ไร้ชีวิตจิตใจ ไร้โมธรรม ไร้ความเชื่อเรื่องผลกรรมที่จะตามมาสนองในวันหนึ่ง!**

พุทศยิ้มปาก มือยับหลอดยานรก นัยน์ตาแววโรจน์ขณะจับจ้องไปยังร่างอเวรอย่างจะมองว่านั่นก็เป็นแค่หุ่นกระบอกอีกตัวหนึ่ง เหตุการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้นต่อไปนี้ขอให้ถือเป็นใบสมัครเข้าเป็นสมาชิกถาวรของสมาคมคนใจถึงก็แล้วกัน!

### ตอนที่ ๓๘ ลืมตาในความมืด

อเวรตื่นจากหลับเหมือนปกติ แตกต่างก็เพียงรู้สึกแฉะในและมีการลั้งวังชาเป็นพิเศษ คล้ายเริ่มตื่นวันใหม่ก็อยากขี้ม อยากหัวเราะ อยากกระโดดโลดเต้น ซึ่งนับเป็นเรื่องน่าแปลก ไม่สมเหตุสมผล เนื่องจากชีวิตไม่ได้อยู่ในช่วงเวลาสุขสันต์หรือยาวนานนั้น

มองนอกหน้าต่างเห็นท้องฟ้ายังมีดสนิท ดิ่งตัวขึ้นนั่ง พบเงาร่างของพุทศทอดนอนอยู่เคียงข้าง ซึ่งนั่นไม่ใช่เรื่องน่าตกใจแต่อย่างใด นี่เป็นจังหวะที่หล่อนรอคอยมิใช่หรือ? เพียงขยับออกจากห้องเดี๋ยวนี้ หล่อนจะได้เป็นอิสระจากอดีตที่ทำตัวเหลวไหลเสียที

แต่แปลก ในห้วงเวลาที่เป็น โอกาสเหมาะต่อการหลบหนียิ่ง ท่ามกลางสภาพการณ์ที่ควรว่าอุ่นร้อนลูกกลม หล่อนกลับมีแก่นึกถึงสัมผัสสารัญจนไปได้ คงเพราะตื่นขึ้นพร้อมกับภาวะทางกายที่สดใหม่และมีความแข็งแกร่งอย่างประหลาด คล้ายมวลเลือดแล่นไปคั่งอยู่ที่อติถิภาวะเพียงจุดเดียว ไม่เพื่อแผ่จุดอื่นสักหยด เงาร่างของผู้ชายในความมืดจึงดูเร้าใจลึกลับ เสมือนปริศนาชวนระทึกกลางป่าเปลี่ยวที่หล่อนถูกหึงไว้ตามลำพัง

แรงดึงดูดระหว่างกันเคยมีสูงสุดเท่าใด ยามนี้กลับคูณเข้าไปสักสิบเท่าทับทวี ปั่นป่วนขนาดเคลื่อนไหวเข้าหาเขา โดยไม่รู้รู้สึกตัว และเหมือนกับจะไม่มีเหตุผลชนิดไหนๆในโลกเพียงพอเลยกับการด่วนผลจากหนีหาย

ในพายุคามารมณที่ซัดแรงเกินห้ามใจ หล่อนเกิดความประหม่าอุทซจราวเด็กสาวพรหมจรรย์ที่ยังไม่เคยผ่านมือชาย สองจิตสองใจระหว่างก้มหน้าลงจูบเขา กับคิดตัววิ่งเตลิดไปจากที่นั่นให้เร็วที่สุด

ไม่กี่พริบตาต่อมา ธรรมชาติทางกายก็ช่วยพิพากษาให้ ภาวะต้องห้ามที่เหนียวโน้มเข้าหาวัตถุอันเป็นคู่ปฏิภาคนั้น ทรงพลังรุนแรงเหลือสิ้น กล่าวได้เต็มปากว่าเป็นขีดสุดในชีวิต อเวราไม่รู้สึกว่าตนมีกำลังต้านทาน และนั่นก็หมายความว่า หล่อนหมดทางเลือก

นาทีนี้ ไม่มีสิทธิ์ตัดสินใจเลือก...

จุมพิตรมีฝีปากอุ่นที่ยังคงอุ่นเนื้อกัน กระจายสัมผัสจากเขาแทบคลั่ง เกือบไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าทำอะไรลงไป ถ้านี่คือธรรมชาติ ก็ประหลาดนักที่หล่อนสูญเสียความเป็นตัวของตัวเองไปจนหมดสิ้น คล้ายถูกกดคอให้ทำในสิ่งที่ไม่ทราบแน่ด้วยซ้ำว่าเต็มใจหรือเปล่า รู้แต่ว่าเป็นสุข สนุก และน่าเรใจจุค่าคิ่งสู่วังมหรณพไพศาลโดยปราศจากสิ่งเหนียวรั้งแม้แบบบางเท่าใยแมงมุม

พฤษ์สลิ้มคาตื้นขึ้นในความมืด รับรู้สัมผัสสรุกเร้าอย่างไม่แปลกใจ เพราะสิ่งการบรรยายสรรพคุณของยาไว่วังหน้าแล้ว เขาไม่กอดตอบในทันที อย่างจะคว้าอุทซจยาพาหล่อนไปได้ถึงไหน

เหมือนไม่ใช่เราคนเดียว แต่ก่อนแม้เราร้อนปานใด อย่างน้อยเขาก็ต้องเป็นฝ่ายรุกก่อน ความเป็นนางเสือดาวของหล่อนจึงระจอนจากที่ซ่อน แต่ที่เขาไม่ได้เป็นคนเปิดเกม แถมยังนิ่งเฉยเป็นทองไม่รู้ร้อนเสียอีก หล่อนยังอดส่าห์เดินหน้าดำเนินการทุกสิ่งราวกับเป็นเจ้าของแม่ประโลมโลกมาแต่ไหน

ด้วยรูปร่างหน้าตาที่กินขาดเกินนางแบบ ด้วยพื้นเพการศึกษาระดับสูง และด้วยพฤติกรรมทางเพศที่น่าตื่นใจเห็นปานนี้ ก็ไม่ควรกังขาเลยว่าเหตุใดผู้หญิงส่วนหนึ่งจึงกลายเป็น ‘สินค้า’ ราคาแพงหูฉี่ได้ง่ายดายนัก เศรษฐีแดนบ่อน้ำมันส่วนใหญ่คงยอมเทหมดกระเป๋าทิ้งเพื่อเอารสหฤหรรษ์ระดับโลกตรงหน้าเขาไปเสพสมสักครั้ง!

ยามนี้จิตใจพฤษ์สเหมือนเสาแข็งๆที่ไม่อาจสะเทือนด้วยคลื่นลมแห่งมนุษยธรรม เห็นแต่ว่ามนุษย์ไม่มีอะไรมากไปกว่าเล่นล่อในหล่มกาม หล่อนก็ดูมีความสุขสนุกสนานดี หาได้ทุกข์ร้อนอันใด ใยเขาจึงต้องสงสัยหรือคิดปราณีเล่า เขากำลังจะส่งหล่อนไปอยู่ในที่ที่ขอบมิใช่หรือ?

เกมสัญชาตญาณดิบผ่านไปด้วยความเหนียวอ่อนของฝ่ายหญิง อเวราล้มตัวนอนหันหลังให้เขาด้วยอาการหายใจหอบถี่ พฤษ์สนอนเอามือรองศีรษะยิ้มสบายใจเฉิบ ไม่มีแก้มใจก่ายกอดร่าง โขมเหงื่อนั้นเอาเลย เห็นหล่อนเหมือนตุ๊กตาที่ใช้เสร็จ นึกอยากเหวี่ยงทิ้งไปไกลๆด้วยซ้ำ

สำรวจใจและถามตนเองว่าเหตุใดค่าของอเวราจึงเหลือศูนย์ได้รวดเร็wpานนี้ อาจเป็นเพราะเมื่อครู่หล่อนแสดงตัวคล้ายเครื่องจักรบำบัดความใคร่ที่ไร้ชีวิตจิตใจกระมัง? เอ... หรือว่าเพราะหล่อนคิดถีบหัวส่ง? เพราะหล่อนตบหน้าเขา? หรือเพราะ... นี่คือนิเวศแห่งกาม?

ตอบตนเองไม่ถูก รู้เพียงใจเขาไม่แยแสอีกต่อไปว่าหล่อนจะเป็นตายร้ายดีอย่างไร แน่ใจว่าเคยรัก เคยสงสัย เคยคิดนอนมหล่อน แต่บัดนี้อะไรเทือกนั้นสาบสูญไปหมดแล้ว

นอนกะปรึบตามองเพดาน เข้าใจชีวิตกระจ่างชัดขึ้นเรื่อยๆ จากประสบการณ์ตรง แรงดึงดูดระหว่างเพศคือ จุดเริ่มต้นของกามารมณ์ การตัดสินใจหลับนอนกันง่ายๆ ไม่ต้องรังไรคือจุดเริ่มต้นของสัมพันธ์ภาพที่ผิวเผิน และการรู้จัก แง่มุมสกปรกเข้าไปเข้ามาโดยปราศจากกลิ่นหอมหวานเคลือบคลุมคือจุดสิ้นสุดของความไยดี

ได้คิด และคิดไปเรื่อย ธรรมชาติสุ่มเลือกให้เขารูปร่างหน้าตาดี ดึงดูดใจเพศตรงข้ามอย่างแรง นั่นอาจหมายถึง ‘คำสั่งตรงจากธรรมชาติ’ ให้เขาหาหญิงฝันมากที่สุดเท่าที่โอกาสจะอำนวย คนเราเกิดมาจะมีความหมายใดมากไปกว่าการ ได้อยู่กับความจริงเฉพาะตน และความจริงของเขาก็คือเห็นตัวเองควรแสวงหากามตามที่ธรรมชาติให้มา

อาทิตย์ก่อนๆ เขาอาจเพื่อพกเหลวไหลไม่เข้าท่า อุปโลกน์ให้หิมะเลเป็นภาพในฝัน เป็นผู้สร้างจุดจบของตำนาน ขุนแผนจอมเจ้าชู้ แต่เดี๋ยวนี้พอตระหนักว่ากำลังจะอยู่ในขบวนการรวบรัด อาจกลายเป็นเศรษฐกิจย่อยๆ ภายในเวลาอันสั้น ความรู้สึกของเขาก็เริ่มเปลี่ยนไปที่ละน้อย

ยังไม่ทันได้ค่าเหนื่อยงวดแรก เขาก็คิดถึงงวดต่อไปเสียแล้ว และกำลังขังใจว่าจะต่อรองให้แพงขึ้นได้ไหม...

อันเนื่องจากต้องให้ยาอีกหลายวันกว่าจะสัมฤทธิ์ผลถาวร แปะโมงเข้าพฤษหัสจึงต้องลงไปซื้อข้าวของเครื่องใช้ที่ จำเป็นจากร้านขายด้านล่าง โดยนำเสื้อผ้าหล่อนใส่ถุงติดมือลงมาด้วย อเวรายังมีชุดสำรองติดอยู่บ้าง เขาจับยัดถุงเรียบร้อย กันไว้ดีกว่าแก้ หากหล่อนตื่นระหว่างนั้นแล้วหนีหายไป กระบวนการกักขังหน่วงเหนี่ยวทั้งหมดคงต้องเริ่มต้นใหม่หมด ซึ่งแน่นอนว่าจะยากเย็นขึ้นเป็นสิบเท่า หรืออาจเป็นไปได้อีกเลย

กลับขึ้นห้อง พบหญิงสาวนอนแน่นิ่งดังเดิมราวกับท่อนไม้ตายซากก็คลายใจ ทำทางหล่อนเหนื่อยอ่อนราวกับเสีย ลมปราณทั้งหมดในร่างไปแล้ว จึงหลับยาวหลายชั่วโมงโดยไม่มีแว้วจะได้สติอย่างนี้ นี่เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่สังการบอกไว้ ล่วงหน้าและปรากฏผลตามนั้น คือเข็มแรกเหยื่ออาจโหมศึกหนัก ดึงกำลังงานทั้งหมดมาใช้จนหลับไหลไม่รู้สติได้นาน เกิน ๑๒ ชั่วโมง

พฤษหัสซื้อหนังสืออ่านเล่นขึ้นมาด้วย อย่างน้อยก็ช่วยไม่ให้ต้องผูกคอตายนั่งด้วยความรำคาญกินควร เข้าใจชัดแจ้ง ว่าเหตุใดจึงควร ‘อภัย’ ระหว่างยังติดกันอยู่ ถ้าทำตอนเลิกกันแล้วแบบนี้ต้องนั่งเฝ้าไม่เป็นอันทำอะไร ผลัดเวร ไม่ได้เสีย ด้วย เดี่ยวอเวรพยายามต่อสู้ขัดขืนขึ้นมาอาจเกิดเหตุไม่คาดฝันได้สารพัด สังการกำชับนักกำขับหนาวางานนี้เขาต้อง รับผิดชอบให้ลุ่ล่วงแต่ผู้เดียว ไม่ควรมีทีมงานรายอื่นกรายร่างมาให้เหยื่อเห็นแล้วอะใจเด็ดขาด อย่างมากเหยื่อก็แค่เข้าใจ ว่าคู่ขาเก่าเกิดอแง คือด้านไม่ยอมเลิก และกักขังหน่วงเหนี่ยวไว้เจรจาอ่อนน้อมเท่านั้น

ไม่ว่าสังการเลี่ยมสอนเขาไว้อย่างละเอียด คือหาเรื่องเถียง หาเรื่องทะเลาะ เหมือนตกลงกันไม่ได้สักที แต่ก็ไม่ต้อง ห่วงมาก เพราะยิ่งทวีจำนวนเพิ่มขึ้นตามวัน เหยื่อก็จะคิดถึงโลกภายนอกน้อยลง ในหัวจะคิดถึงแต่เช็ทซ์อย่างหนัก นี่ก็ สรรพคุณวิเศษของยาแพง

น่าเบื่อเป็นบ้า ต้องนั่งเฝ้าร่างทอดนั่งไร้อุบัติเลยๆ อยากไปเดินเที่ยวห้างบ้างเดี๋ยวกลับมาไร้งาหล่อนก็โดนสังการ เชือดกระเดือกเท่านั้น ความเบื่อและความจำใจนั่งแกร่วทำให้เขามองอเวรเป็นสินค้าเต็มร้อย ซึ่งนั่นก็แปลว่าสำนักคิดอ่าน ถูกเปลี่ยนไปอีกชั้น พฤษหัสเห็นตนกำลังปฏิบัติงานเพื่อแลกกับรายได้ และการระลึกเช่นนั้นก็บันดาลพลกำลังขึ้นมาใหม่ เป็นพักๆ งานง่ายที่รับทรัพย์หลายแสนเป็นค่าตอบแทนแบบนี้มีใครได้ทำกัน ถ้าเขาความอดทนต่ำขนาดปล่อยเหยื่อหลุด มือก็สมควรต้องลงโทษตนเองอย่างหนักละ

เห็นอเวราชับตัวแต่ละครั้งเป็นต้องจิตใจตาโต นึกว่าจะได้เพื่อนคุย แต่หล่อนขยับแล้วนอนกองต่อราวกับตั้ง  
ท่าใหม่เพื่อกินบ้านกินเมืองให้ร่อย มันจะเปลี่ยอะไรกันนักกันหนา? เขาคิดอย่างหงุดหงิดงุ่นง่าน มองเข็มนาฬิกาผ่านไป  
เรื่อยๆ จากสายเป็นเที่ยง จากเที่ยงเป็นบ่าย ก็ไม่มีแว้วว่าหล่อนจะตื่นเสียที กระทั่งเกือบตกเย็น รวมเวลาหลับสนิทเกือบ  
๑๑ ชั่วโมง อเวราจึงค่อยๆ ยืนร่างขึ้นนั่งอย่างงัวเงีย

“ตื่นแล้วหรือพี่เล็ก” พฤษัทักเหมือนอารมณ์ดี “ไปอาบน้ำสิ ผมซื้อสบู่ยาสีฟันไว้ให้ในห้องน้ำแล้ว สบู่ก้อนเดิม  
เหลือครึ่งเดียว”

หญิงสาววิ่งเวียนงุนงง ลำคอแห้งผาก กระจายน้ำเหมือนกำลังจะขาดใจ จึงร้องขอตัวอ

“ขอน้ำ...”

เด็กหนุ่มปฏิบัติตามคำขออย่างรวดเร็ว นำน้ำขวดมาเปิดฝาและใส่หลอดยื่นให้ แต่อเวราหยิบหลอดทิ้งแล้วยกดื่ม  
อีกๆจนเกลี้ยงขวดแล้วขออีก พอเขาเอามาให้ก็กระดกขวดเทน้ำลงคอหมดอีก กระทั่งพฤษัทสะพรึบตาปริบๆ เนื่องจากนั้น  
เป็นสิ่งที่เขาไม่เคยเห็นผู้หญิงมาดสาวอย่างหล่อนทำมาก่อน

พอดับกระหายได้ อเวราก็เริ่มสำรวจเนื้อตัวอันเปลือยเปล่า และค่อยๆ ระลึกได้ว่าเกิดอะไรขึ้นก่อนหลับยาวเป็น  
ตาย มันเป็นประสบการณ์ที่บอกตนเองเต็มปากว่าสนุกสุดเหวี่ยงชนิดไม่มีครั้งใดเทียบ หล่อนไม่เคยโลด โผน โจน ทะยาน  
ได้เท่าครึ่งของเมื่อคืนเลย เหมือนการผจญภัยไปในหุบเหวแห่งปริศนาอันดำมืด เพื่อความหายอดขุมทรัพย์ที่ซุกไว้ไม่รู้จบบรู้  
สิ้น หล่อนพบ พบ และพบ จนยิ่งทวีความโลภหนักขึ้นทุกที แกรมกำลังวังชาไม่ตกเสียอีก จึงเอาแต่ตั้งหน้าตั้งตาเดินหน้าลุย  
กระทั่งจำชื่อเสียงของตนเองไม่ได้ด้วยซ้ำ

แต่บัดนี้เมื่อกลับคืนสู่สภาวะปกติ อเวราก็เกิดคำถามทันใจ

“เธอวางยาพี่ไหม?”

แม้เป็นประสบการณ์ครั้งแรก แต่หล่อนก็เคยทางถูกไม่ยากเย็น เพราะเกิดอารมณ์ในภาวะไม่ควรเกิด แกรมดูจาก  
พลกำลังที่เพิ่มขึ้นผิดปกติแล้ว ก็ระบุเพิ่มเติมได้อีกว่านี่ต้องไม่ใช่แค่ยาปลุกเช็ทซ์ธรรมดาเสียด้วย!

พฤษัทักไหล่ เขาเตรียมคำตอบตามคำแนะนำของสิงคารไว้ล่วงหน้า คือถ้าเหยื่อสงสัยว่าโดนยากระตุ้นอารมณ์  
เพศก็ให้เอออวยอมรับไป เพื่อให้เห็นว่าสถานการณ์ร้ายแรงที่สุดแค่นั้น

“สนุกอย่าบอกใครใช่ไหมล่ะ?”

“เธอเลวมากนะที่ทำอย่างนี้!”

นั่นเป็นคำบริภาษที่พฤษัทเตรียมฟังไว้แล้วเช่นเคย

“ทำให้พี่เล็กมีความสุขแท้ๆ ผมเลวตรงไหน?”

อเวราขบริมฝีปาก โกรธจนตัวสั่นเทิ้ม

“เธอรู้ว่าพี่ไม่เต็มใจทำอะไรอย่างนี้กับเธอก็แล้ว นี่มันไม่ต่างจากการบังคับขึ้นใจ!”

เด็กหนุ่มเลิกคิ้ว พูดยลยหน้าลอยตาดันดูๆ

“ทบทวนดีๆ พี่เล็กน่าจะยิ่งกว่าสมยอมอีก เอาน่า... พี่แค่อายที่กลายเป็นฝ่ายรุก แทนที่จะหลับหูหลับตาเป็นปลา  
ทูนึงตามความตั้งใจแต่แรกใช้ไหมล่ะ? ฮะๆ ไม่มีทาง! ผมไม่ยอมเด็ดขาด ผมอยากได้แบบที่พี่เล็กจะให้ความร่วมมือ  
เหมือนเราหลายๆกัน!”

หญิงสาวสายหน้าอย่างอัศจรรย์และอับอาย

“พี่จะไม่ยอมมีอะไรกับเธออีก!”

พลุหัดยิ้มพรายอย่างคนถือไฟเหนือกว่า

“ก็ตามใจ”

“พี่จะกลับบ้าน”

“เอาซี... ผมได้สิ่งที่ต้องการแล้ว และเชื่อว่าพี่จะคิดใจ วันหลังขอใช้บริการอีก เชิญเลย ไปอาบน้ำได้ ซื้สบูยาสี  
ฟันกับผ้าขนหนูมาให้แล้ว ขออภัย ร้านข้างล่างมีแต่ผืนเล็กแค่นี้แหละ ค่อยๆ เช็ดทีละนิดทีละหน่อยก็แล้วกัน”

เขาผายมือไปทางเก้าอี้ตัวหนึ่งซึ่งมีเครื่องของครบครันดังสาธยาย อเวราลุกพรวดพราด ก้าวไปคว้าของเข้าห้องน้ำ  
เพื่อชำระสะสางสิ่งโสโครกออกจากร่างโดยพลัน พลุหัดมองตามด้วยสายตาของผู้คุ่มน้กโทษที่รู้ดีว่าน้กโทษจะไม่มีวันพ้น  
ทรงขังไปด้วยวิธีใดๆ!

เกือบครึ่งชั่วโมงผ่านไป อเวรากลับออกมาด้วยความสดชื่นกว่าเดิม เพราะนี่กว่าอีกเดี๋ยวจะกลับบ้าน และไม่ต้อง  
เจอเงเด็กเวรนี่อีกเลยจนสิ้นกาลนาน

“กินข้าวก่อนมา ผมใส่จานไว้ให้แล้ว”

“ไม่! เดี๋ยวจะไปกินข้างล่าง”

“น่า... จะต่างกันตรงไหนเล่า”

“เธอจะวางยาพี่อีกใช้ไหมล่ะ?”

“โอ้! คิดซะอย่างนั้น โอเค ตามใจ... ผมแค่เสียดาย อุตสาห์ซื้มา แต่เดี๋ยวกองต้องเก็บทิ้งก่อน ไม่งั้นพี่เล็กกลับมา  
ครวหน้าอาจเจอสัตว์ประหลาดในจานข้าวข้าวเยี๋ย”

เด็กหนุ่มทำทีถูกลูกจอกยกจานข้าวผัดไปเททิ้ง อเวราเห็นเช่นนั้นก็ชักกว้างใจ อีกอย่างหล่อนหิวแทบไส้ราวกับกำลังจะ  
ล้มฟูบอยู่รอนๆ จึงกลับล้ายินยอมตาม

“กินก็ได้”

พลุหัดยิ้มสมใจ ความจริงถึงแม้จะลงไปกินข้าวข้างล่างเขาก็ไม่เดือดร้อนน้ก เพราะมั่นใจว่าเดี๋ยวดองช้กแม่น้ำทั้ง  
ห้าพาหล่อนกลับขึ้นมาสำเร็จอยู่ดี トラบไคยังพุดคุยกันเป็นปกติ และหล่อนไม่ไหวทันถึงเบื้องหน้าเบื้องหลังอันโหดร้าย  
เสียก่อน

ระหว่างรับประทานอาหารมื้อเย็นร่วมกัน พลุหัดก็ชวนคุยสานบรรยากาศคู้้นเคยเก่าๆ

“ผมเคยถามพี่เล็กหรือเปล่าว่าทำไมไม่ไปเป็นนางแบบ มัวเป็นเลขาคูอยู่ทำไม? หุ่นอย่างพี่เล็กผมดูก็ทีก็ไม่ใช่ก็พอไม่เจอหลายๆวัน กลับมาคูอีกที โอ้โฮ! สงสัยเลยว่านี่เรามีวาสนาเป็นเจ้าของสัดส่วนระดับนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ ทุกอย่างเหมือนใหม่เอี่ยมถอดด้าม”

อเวราบะปากนิดๆ ก่อนตอบเพียงสั้น

“หุ่นเหมาะแต่ใจไม่เหมาะ”

“ไม่เหมาะยังไง?”

“คบกันมาเธอเคยเห็นพี่กล้าใส่ชุดหวีๆสักครั้งไหมล่ะ?”

“นั่นสิ มีดีทำไมไม่อยากโชว์? ธรรมชาติอูตส่าห์ให้มา เดี่ยวนี้สังคมเปิดกว้าง ยอมรับกันโดยดีแล้ว ถ้าใจถึงหน่อยก็ได้เงินใช้แถมมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จัก”

“สังคมยอมรับ แต่บ้านที่ไม่รับ ยังไงก็ทำไม่ได้หรอก ตอนวัยรุ่นเคยใส่สายเดี่ยวออกนอกบ้านที่เดียว โคนพ่อค่าจนน้ำตาตกมาแล้ว”

“โห! หัวโบราณขนาดนั้น?”

เด็กหนุ่มขมวดคิ้วขึ้น พลังคิดว่าเขาไม่เคยรู้จักคนที่บ้านอเวราเลยจนนึกเดียว

“อ้อ... ถ้าพ่อรู้ว่าพี่เหลวแหลกขนาดไหน รับรองเจอเข็ญหลังลาย”

“โลกเขาไปถึงไหนกันแล้ว...”

“ก็ถึงที่ที่พ่อพี่ไม่เคยอยากจะให้ถึง”

พลุหัดขี้มคิด โลกยุคก่อนเต็มไปด้วยพ่อแม่ที่หวงแหนลูกสาวสุดชีวิต โลกยุคนี้ น่าจะครึ่งๆกัน คือพวกหนึ่งปล่อยเลยตามเลย เห็นว่าไหนๆก็เกินกำลังห้ามกระเส โลกาภิวัตน์อันเชี่ยวกรากอยู่แล้ว แต่อีกพวกหนึ่งยังหัวเก่าสุดลิ่มทิ่มประตู โครนอกบ้านจะไปถึงไหนไม่สน ฉันทจะซุกนกของฉันทไว้ในกรงทองเสียวอย่าง แกรมฟิงข้าวต่างๆจนหวาดระแวง ไม่กล้าให้ลูกไปไหนมาไหนตามลำพังสักครั้ง

รอโลกยุคหน้าเถอะ พ่อเด็กรุ่นเขาโตขึ้นเป็นพ่อแม่ คงไม่มีใครหวงลูกสาวกันอีก!

“พ่อผมนะ ยุเลยนะ ผมจำติดหู ตอนอายุ ๑๓ พ่อเคยบอกว่า เฮ้ยต่อย! ถ้า ๑๕ ยังไม่ขึ้นครุอย่ามาเรียกกูว่าพ่อ! ฮะๆ ก้าวเสียบเบรนต์ เดี่ยวเพื่อนจะนิทาว่าปล่อยให้ลูกไม้หล่นไกลต้น”

อเวราฟังแล้วซ้กสีหน้า หันไปทางอื่นด้วยความขะเขวข่ง เห็นโทษของกามอย่างชัดเจน มันมีฤทธิ์พอจะปิดหูปิดตาหล่อนให้หลงทนคนพรรคนี้ได้เป็นนานสองนาน พวกผู้ชายคิดคำพูดถ่ายทอดความโสมมจากรุ่นหนึ่งไปสู่อีกรุ่นหนึ่งกันอย่างครึกครื้น โดยเห็นว่านั้นคือความเข้าท่า คือความมีน้ำยา และคือความบันเทิงใจ ลงเอยในระยะยาวก็คือปัญหาสังคมที่ซับซ้อนแก้ไม่ตก ทั้งการตั้งท้องก่อนวัยหากิน ทั้งเมียหลวงเมียน้อยริษยาชิงดี ทั้งลูกที่โตขึ้นเป็นเด็กมีปัญหา รากของปัญหาจะมาจากอะไรได้เกินความมั่งง่ายทางเพศ



พอท้องอืดและกำลังวังชากลับมา อเวราก็เกิดความต้องการแปลกๆ ที่แรกมาในรูปของความหิวที่ประหลาด เหมือนไม่ได้หิวอาหารด้วยท้อง ไม่ได้หิวอากาศด้วยปอด แต่หิวบางสิ่งด้วยความเรียกร้องจากเนื้อตัว เริ่มจากแขนขา แล้วค่อยๆ ลุกกลามาถึงช่องท้อง ช่องอก ลำคอ เรื่อยไปตลอดจนกระทั่งเหมือนหิวออกมาจากกระดูก เป็นความแห้งโหยตายอดตายอยากที่ร้อนรุ่มยิ่งกว่ากระหายน้ำจัด

“นี่เธอทำอะไรพีกันแน่?”

พฤษหัทธเห็นอาการเบื้องต้นเล็กๆ เพียงเท่านั้น ก็รู้แล้วว่าหญิงสาวเริ่มอยากยา แต่டுத்தสำหรับสร้างทำไ้

“ผมทำอะไรพี?”

“ยาที่เธอใช้นะ แค่น้ำปลุกอภรณ์ธรรมดาหรือมีผลข้างเคียงอื่น?”

พฤษหัทธทำหน้าที่ประหลาดใจ ร้องเสียงสูงอย่างแนบเนียน

“ธรรมดา! จะไปมีผลข้างเคียงอะไร ตอนนี้พีเป็นยังไงหรือ?”

หญิงสาวขบฟันแน่น สองจิตสองใจอยู่ระหว่างเชื่อว่าเขาไม่รู้เรื่องรู้ราว กับสังหรณ์ว่านี่คือสัญญาณเตือนภัยที่เลวร้ายที่สุดเท่าที่เคยเกิดขึ้นในชีวิต!

“พีทรมาน เจ็บไปทั้งตัว เหมือนอยาก...”

พยายามบรรยายพลางห่อ ไหล่ มือลูบแขนปะปะ เด็กหนุ่มทำหน้าที่ยู่ ยึดคอมาส่งตาสอดส่องห่วงใย

“พีเล็กเป็นอะไรหรือเปล่า? ทำท่าเหมือนคนปวดไส้ติ่ง ไปหาหมอไหม?”

วินาทีนั้นมีความรวดเร็วชนิดหนึ่งเกิดขึ้นในร่างอเวรา คล้ายกายกำลังจะแตกปริเป็นเสี่ยงๆ หญิงสาวครางโหยแผ่ว แล้วถลันแล่นไปนอนกุมท้อง ตัวอ่อท้องอืดจนเตียง ความเจ็บปวดรุนแรงนั้นเกิดขึ้นเพียงชั่วไม่กี่พริบตาแล้วทุเลาลง เหลือแต่ความโหยหาอะไรบางอย่างแทบขาดใจ เหมือนกายขาดสิ่งสำคัญยิ่งยวดและอาจต้องวายวายเร็วๆ นี้หากหาสิ่งนั้นมาคืนที่ไม่ทันกาล

เป็นความโหยหาที่น่ากลัว เพราะหล่อนรู้ว่ามิมีบางสิ่งเกิดขึ้น เพียงแต่ยังไม่รู้ว่ามันคืออะไร

“ต่อ...”

คราวเรียกอย่างต้องการให้เขามาดูอาการ บังเกิดความเหน็บหนาวเปล่าเปลี่ยวและพรั่นพรึงยิ่งกับการนอนเดียวดายบนเตียง อเวราก็มีสติครบถ้วนพอจะเหลือบลงไปเห็นว่าพฤษหัทธนั่งมองด้วยความสนใจ คล้ายอยากดูว่าหล่อนเกิดอาการได้ขนาดไหน แต่ไม่มีวิธีแว้วห่วงใยแม้แต่น้อยนิด

พลิกตัวไปมาราวกับจะหลบหลีกความโหยหาอันน่าทรมาน แต่หลบอย่างไรก็ไม่พ้น และถึงจุดหนึ่งถึงกับต้องทำหน้าที่เหยงเมื่อความรวดเร็วทั่วสรรพางค์เกิดขึ้นอีกระลอก ชั่วขณะนั้นชีวิตหล่อนไม่เหลืออะไรอีกเลยนอกจากรสชาติความทุกข์อันกล้าแข็ง

“โอ...”

เกลือกกลิ้งดินทุนไปทั่วเตียง อเวราไต่ยีนเสียงของตัวเองชัด เสียงร้องหาสิ่งที่ไม่รู้ว่าเป็นอะไรนั้นน่าสังเวชเหลือเกิน ไม่เคยสงสัยสารตัวเท่านั้นมาก่อน ราวกับใครแก้งัดบิดทุกริ้วเนื้อออกมาจากค้ำใน อัดใจใหญ่ต่อมาก็วิงวอนเสียงหลง

“ต่อ... ช่วยที่ด้วย... ฮือ...”

หญิงสาวเริ่มร้องไห้สะอึกสะอื้น นั่นเองพฤษหัตถ์จึงค่อยตัดสินใจลุกขึ้นและก้าวเข้าหาหล่อน

“เห็นหรือยัง ขาดผมแล้วเป็นทุกข์ได้ขนาดไหน?”

อเวราจิกำผ้าปูที่นอนแน่น ขบริมฝีปากดูจะสกดกั้นมรณกรรมที่พยายามพึงประตุเข้ามาหา

“ฮือ... พี่ขอร้อง อย่าให้พี่ทรมาณอีกเลย”

“ก็... งั้นลองนี่นะ อาจช่วยให้รู้สึกดีขึ้น”

นั่งลงจับแขนขวาของอเวราพาดกับตัก ปักเข็มและเดินยาเข้าเส้นเลือดกลางท้องแขนหล่อนด้วยหัวใจที่เยียบเย็นไม่ช้าและไม่เร็ว ตามที่ได้ฝึกมาแล้วอย่างดี ช่วงแรกต้องทำยาเป็นของเหลวเพื่อฉีดเข้าร่างกายในช่วงเหยื่อยังอาจต่อต้านได้ อีกทั้งเพื่อความสะดวกในการพกพาของมือฉีดเองด้วย ต่อเมื่อเหยื่อติดยางอมแอมแล้ว เลิกไม่ได้แน่แล้ว ก็จะใช้ยาที่ถูกบดเป็นผงเพื่อสอดเอาตรงๆทางจมูก ซึ่งก็จะเข้าสู่ปอดแล้วกระจายไปตามเส้นเลือดแล้วออกฤทธิ์กระตุ้นสมองได้เกือบทันทีทันใด

ยามนี้ที่สารสีฟ้าวิ่งไปตามเส้นเลือดทำให้อเวราเกิดความรู้สึกปวดจี๊ดขึ้นมาแปลบหนึ่ง จากนั้นเมื่อเวลาความเจ็บแปลบลง ภายในนาทีเดียวกลัมนเนื้อทั่วร่างก็ผ่อนคลาย กลายเป็นความสบายกระจายตลอดจากหัวจดเท้า และหล่อนก็สงบลง เร็วแรงที่มีไว้คืนรนเมื่อกรูปร่างเป็นพลังแห่งความเรงร่าทำท่าย ราวกับจู่ๆก็พ้นจากบ่อเพลิงอันควรวอดโอบ ถูกจุดขึ้นมาวิ่งเล่นบนชายหาดโล่งกว้างในยามเช้าที่เย็นรื่น ชวนฉีกยิ้มหลุหรรษ์และหัวเราะเรงร่าถึงขีดสุด

เมื่อเขาปลดเสื้อแสงออกจากร่างหล่อน อเวราที่ตบสนองอย่างกระหายรสสัมผัสยิ่งกว่าคนเดินทางกลางทะเลทรายมาพบแหล่งน้ำใหญ่ จะด้วยความกรุณาอันลึกลับจากเบื้องต่ำแห่งหนตำบลใดก็ตามที!

ฝ่ายพฤษหัตถ์ซึ่งใจอยู่ในภาวะ ‘ทำตามหน้าที่’ ไม่ได้มีอารมณ์ร่วมถึงครึ่งหนึ่งของอเวรา ความรู้สึกภายในก็เป็นไปอีกอย่างหนึ่ง แด่กามอันเผ็ดร้อนที่ขีดเชื้อไร้จุดจบ ก็ปรากฏเสมือนขุมนรกขุมหนึ่งได้แล้ว เกือบครึ่งชั่วโมงที่หญิงสาวไม่หยุดพัก เขาพลอยต้องสรรวิธีที่ตนเอง ไม่ต้องลงแรงมาก ช่วงหลังซักเหนื่อยหน่ายเอือมระอาขึ้นมาดจิดๆจนขมวดคิ้วเกือบตลอดเวลา เหมือนดูหนังที่มีแต่การดำเนินเรื่องเรงร่าอย่างต่อเนื่องโดยไม่มีช่วงพักหุพักตาเสียบ้าง ในที่สุดจึงต้องภาวนาให้เรื่องจบเสียที อย่ายืดยาวนานกว่านี้เลย

ไม่มีงานเลี้ยงใดไม่เลิกรา แม้จะเป็นงานเลี้ยงที่ต้องฝืนกินจนพุงกางเพื่อเอาใจเจ้าภาพ พฤษหัตถ์กลับไปอย่างไม่เป็นห่วง เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายจะต้องเหนื่อยอ่อนและนอนยาวอีกครั้ง เขาหลับสนิทหลายชั่วโมง กระทั่งลืมตาตื่นขึ้นในความมืดและพบว่าร่างหญิงสาวยังทอดนอนนิ่งดังคาด

ตาแข็งและไม่อยากนอนต่อ เกิดความรังเกียจเนื้อตัวของหญิงสาวจนอยากอยู่ห่างๆขอบกล จึงลุกขึ้นเปิดไฟนั่งอ่านหนังสือเล่น นี่เป็นประสบการณ์บนเตียงกับอเวราครั้งแรกที่ไม่สนุกเอาเลย ทั้งๆที่เจ้าหล่อนก็เร่าร้อนเหลือประมาณ

การปฏิบัติตามหน้าที่ไปเรื่อยๆ ทำให้เห็นแต่ภาพที่รู้สึกว่าคุณเรศสินดี เข้าใจแล้วว่าเหตุใดพวกแมงดาจึงไม่สงสาร ไม่นึกอยากปรานีปราศรัยโสภณี ไม่กระทั่งเห็นผู้หญิงเป็นมนุษย์ด้วยกัน นั่นก็เพราะใจมองผู้หญิงเป็นสินค้าเหม็นๆ เป็นภาระให้ต้องแบกไว้ส่งมอบลูกค้า ไม่น่าอภิมย์เอาเลยจริงๆ

พอนั่งอ่านหนังสือนานๆ แทนที่จะเพลิดเพลินกับเนื้อหา น่าตลกขบขัน กลับยิ่งหงุดหงิด รู้สึกกลายเป็นคนขี้โมโห เห็นอะไรขวางหูขวางตาไปหมด โดยเฉพาะร่างหญิงที่นอนนิ่งบนเตียง ใจเฝ้าแต่เร่งเวลาว่าเมื่อไหร่จะหมดหน้าที่ของตนเสียที

“เซ็งโว้ย!”

จึงงำระบายความเครียดในลำคอ แล้วแมงดาเมื่อใหม่ก็โยนหนังสือทิ้ง ลุกขึ้นเดินกลับไปกลับมาอย่างระอาเต็มทน รำคาญความเงียบกับการไม่มีอะไรทำจนต้องเปิดโทรศัพท์มือถือถือ กดปุ่มต่อสัญญาณถึงสิงการ

“ฮัลโหล ต่อยหรือ?”

“อือ! โทษทีที่โทร.มาปลุกนะอา”

“ไม่เป็นไร ว่าไงพรรคพวก?”

“ทุกอย่างเรียบร้อยดี นี่แหละที่จะถาม ผมส่งหญิงให้อามู่เลยได้หรือยัง นั่งเฝ้านานๆเมื่อซิบหาย อาการจะลงแดงตายที่ผมเห็นเนี่ย เหมือนอามู่บอกเลย ทำทางขาดยาไม่ได้แล้วล่ะ”

“เฮ้ย! ใจเย็นน่าเอ็ง ปริมาณยายังไม่มากพอหรอก ขึ้นต่ำสุดต้อง ๕ เข็มขึ้นไป เข็มสองเข็มนี้เหมือนลงแดงก็จริง แต่อาการอยากจะรุนแรงแค่ครึ่งชั่วโมงหรือน้อยกว่านั้น หากกักฟันทนเสียหน่อยก็จะหายเป็นปกติราวกับไม่เคยเกิดอะไรขึ้น”

“ถ้าครบ ๕ เข็มจะเป็นไง?”

“มันไปเปลี่ยนวิธีผลิตฮอร์โมนหรือสารบางอย่างถาวร อากี้เรียกไม่ถูก ชื่อยาวจำยาก ถึงตอนนั้นไม่พึ่งยาไม่ได้ และก็ต้องพึ่งทางเครือข่ายแห่งเดียวด้วย ต่อให้อายาบ้ำหรือเฮโรอินมาเล่นก็เปล่าประ โยชน์”

“ถึงงั้นเลยหรือ?”

“เออซี! สูตรลับเฉพาะราคาแพงโว้ย แล้วเอ็งอย่าข้ามขั้น ทะลึ่งอัดยาเกินขนาดหรือป้อนยาก่อนเวลาอยากล่ะ ลงทุนไปเยอะเดี๋ยวตายก่อนได้ใช้”

“โอ้! ถ้าอามู่กำชับซำก็กะๆอยู่เลย ฉิดๆมันให้ครบซะทีเดี๋ยวสิ้นเรื่องสิ้นราว นี่เหลืออีกตั้งสาม”

“ความจริงจะเอามาให้อาจัดการต่อก็ได้ แต่อาจต้องมีการคบตีหรือมัดไว้กับที่ เอ็งทำใจได้ไหมล่ะ?”

“โอ้ย! เอาเถอะ อามู่จะทำยังไงก็ทำ ผม همینเปื้อเต็มแก่ ทำไม่รู้สึกละแหย่อย่างนี้ก็ไม่รู้ ดูหน้าซำยังเปื้อจะอ้วกแตก นี่ต้องออกแรงเหนื่อยด้วยตัวเองประกอบฉากอีก เฮ้อ! จ้างหมื่นหนึ่งยังไม่เอาเลยตอนนี้”

“หนึ่งหมื่นไม่เอา สี่แสนจะเอาไหม?”

พฤษ์สลดทำที่โวยวายเป็นหัวเราะแหะๆเสียงอ่อยลง

“เอา...”

สิ่งการยืมยื่นอยู่อีกทางอย่างรู้ว่าจิตใจของเด็กหน้าใหม่ในวงการเริ่มเข้าที่เข้าทางแล้ว นับว่าพฤษชาด้านไร้ความรู้สึกได้เร็วแซงหน้าเขาในช่วงแรกเสียอีก!

“ทนายน้อยหะวะต่อย เอาให้ซัวร์ ความจริงเข้าเข็มที่สามหรือสี่นี่ก็ล้งลือกแล้วละ แต่เขาสั่งมาให้ฉีด ๕ เข็มก่อนส่งทุกคนเพื่อประกันว่าจะไม่มีอะไรผิดพลาด ก็อย่าไปฝันแหกกฏเลย”

“เอาที่เอา แต่มีเช็ทซ์กับเรื่องจักรนี่ไว้รจริงจังๆ ให้ตายเถอะ นึกถึงม้าไม้ที่มันไม่มีวิญญาณนะอา”

“ฉายหนังซ้ำก็น่าเบื่อสำหรับเอ็งนะซี แต่พออินินไปอยู่โน่น ก็ต้องถวายตัวกะหนุ่มไม่ซ้ำหน้า ถ้าให้เอาคนละครึ่งไม่มีทางเบือเด็ดๆ”

“อือ... หวังว่าคงไม่รู้สึกคล้ายนรกเท่าไหร่นะ เจอกลิ่นน้ำมันแขกทุกวันไม่ซ้ำอย่างนั้น เครือข่ายของอาที่ส่งไปไกลเหลือเกิน ไม่รู้จะพูดกันรู้เรื่องหรือเปล่า”

“รู้สิวะ คุยปะกิดกันก็ได้ แยกผู้ดีพูดเป็นหมดแหละ... เฮ้ย! อานอนก่อนนะโว้ย ถ้าไม่มีธุระด่วนอย่าโทร.มาปลุกอีกละ”

กำซบอย่างอารมณ์ดีไม่ถือสาจริงจังนักที่ถูกขัดจังหวะนิทรรศมณณ์แล้ววางสายลง

พฤษเดินเกาหัว ไม่รู้จะทำอะไร ให้นอนข้างๆเราคงเหลือฝัน เขาเดินไปใกล้ๆหล่อน ตอนนี้เหมือนเห็นใครเปลอเอาผ้าเช็ดเท้าขึ้นมาวางบนเตียง วูบหนึ่งนึกอยากใช้เท้าถีบให้ลงไปนอนกองบนพื้น เขาจะได้ครองเตียงอย่างสบายใจ

แต่แล้วก็ชะงักกึก เฟ้งจ้องอย่างจะให้แน่ใจว่าตาไม่ฝาด บรรลัยละสิ! ในท่านอนตะแคงหน้าแน่นิ่งนั้นของหล่อน เขาเห็นน้ำไหลลงมาจากหางตารินลงหมอน...

ชัดเจนว่านั่นเป็นน้ำตาใหม่ที่รินไหลลงมาเรื่อย หาใช่คราบน้ำตาเก่าหรือเป็นเพียงน้ำตาแห่งความบังเอิญยามฝันร้าย ความแตกจนได้! เกือบตบปากตัวเองที่ไม่ระวัง ปล่อยให้ความหงุดหงิดงุ่นง่านครอบงำขนาดเปลอโทร.หาสิงคารกลางห้อง เพิ่งรู้ว่าเสียโหวกเหวกที่นี้กว่าจึงงำในลำคอนั้น แท้จริงดังพอจะปลุกอเวราให้มีสติตื่นขึ้น อย่างน้อยประสาทหูกทำงาน นี่ถ้าเขารอบคอบสักนิด เดินออกไปโทร.ตรงระเบียบ ความก็คงไม่แตกอย่างนี้แล้ว

ยื่นอึ่งทำอะไรไม่ถูกอยู่ครู่หนึ่งก่อนแสยะยิ้ม เออวะ! รู้ก็รู้ไปซี ดีเหมือนกัน จะได้ไม่ต้องแกล้งแสดงบทคนยังรักยังอาลัยกันต่อ พฤษศรากเข้าไปจับไหล่หล่อนกระซอกให้ร่างหงาย แล้วตบฉลาดเข้าที่ใบหน้าที่หนึ่งแบบไม่จำเป็นต้องบอกเหตุผลก่อน

“ไอ้ย!”

อเวราร้องด้วยความเจ็บปวดและตกใจ ลืมตาโพลงมองเขา กระถรวงขึ้นนั่งเบียดพนักหัวเตียงตัวสั้นงนง

“ที่พี่เคยตบผม ถือว่าเราหายกัน!” บอกพลางยกคิ้วให้ขมขม “แต่ผมเจ็บใจยังไม่หาย ถือว่ากฎแห่งกรรมสั่งให้ผมทำมากกว่าตบ!”

หญิงสาวกำลังกลัว จึงมองเขาอย่างไม่ทราบจะโต้ตอบเช่นใด พุทฺธัสเห็นหล่อนกอดอกเงิบจึงยิ้มเย้ยและถากถางต่อ

“ถ้าที่เชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม ก็ต้องคิดนะว่านี่ผมไม่ได้ทำร้ายพี่ กฎแห่งกรรมต่างหากที่ฆ่า!”

อเวราหรีตา เห็นตนเองตกอยู่ภายใต้วงจรรูปท้าวแห่งการจองเวร กฎแห่งกรรมวิบากแค่ชักนำคนมาเจอกัน แต่กฎแห่งการผูกเวรต่างหากที่ชั่วร้ายคนให้ทำลายกัน นี่พุทฺธัสอาจมาขนาดคิดแก้แค้นด้วยการเอาหล่อนไปขายทีเดียวนะหรือ?!

กลิ่นน้ำมูกกลดคอ ขอเป็นฝ่ายฟังเขาพูดพล่ามฝ่ายเดียว หากย้อนเวลากลับไปในวันแรกได้ หล่อนจะไม่ได้ตอบเด็กชั่วคนนี้แม้แต่คำเดียวด้วยซ้ำ...

“ความจริงพี่แค่ต้องภูมิใจในตัวเองนะ ผู้หญิงไม่มีทางรู้หรือกว่าค่าตัวถูกหรือแพงขนาดไหนจนกว่าจะมีการซื้อขายกัน บอกให้ว่าสำหรับค่าตัวระดับพี่นะ แค่ประเทศต้นทางก็ต้องลงทุนกันเป็นล้านแล้ว เดียวไปถึงประเทศปลายทางยังมีค่าใช้จ่ายอื่นๆอีก ว่ากันว่าที่นั่นซื้อบริการระดับพี่ครึ่งเดียวนี่คิดเป็นเงินไทยร่วมแสนมั้ง ยิ่งไปปีแรกยังสดๆนี้หายห่วง”

แต่ละคำบาดแก้วหูอย่างน่าจะสุดทนสำหรับใครก็ตามที่ตกเป็นเหยื่อ แต่น่าประหลาดนัก ยิ่งฟังพุทฺธัสพูดมากขึ้นเพียงใด ใจของอเวราหรีกลับยิ่งสงบลงมากขึ้นเพียงนั้น

เพิ่งเมื่อเย็นวันก่อนตอนอยู่ในรถ ที่นึกน้อยใจชะตา นึกน้อยใจใครต่อใครมั่วไปหมด หล่อนคิดว่านั่นคือที่สุดทุกข์อันเหลือทนแล้ว แต่หาใช่เช่นนั้นไม่ ต่อให้รวมทุกข์ทั้งชีวิตมากองตรงหน้า ก็คงไม่ได้เสียหนึ่งของทุกข์ที่กำลังเกิดขึ้นเดี๋ยวนี้เลย

**แปลคือเมื่อทุกข์ถึงขีดสุดจริง ตกอยู่ภายใต้แรงกดดันของสถานการณ์แล้วร้ายถึงขีดสุดจริง หล่อนกลับไม่นึกอยากพุ่มพวยร้ายอะไร อาจจะถือเป็นบุญคุณของทุกข์ก่อนน้อยที่ทยอยมาให้ซ้อมรับมือในช่วงต้นก็ได้ พอชะตาคลี่คลาย แบบที่สุดท้าย หล่อนจึงไม่ตระหนกตกตื่นอีกต่อไป**

เงยหน้าขึ้นรับกรรม... นัยน์ตาหล่อนทอดจับอดีตแฟนหนุ่มด้วยแววว่างจากรอยพยาบาทอันใดสิ้น และนั่นก็เป็นวาระแรกที่อเวราหรีรู้สึกเหมือนลึบตาขึ้นในความสว่าง!

### ตอนที่ ๓๕ ฝันครั้งสุดท้าย

พุทฺธัสเคยมองจดจาดแล้วนี่ก็นิยมมาดเหี้ยมๆและยิ้มเย้ยๆ ราวกับมีสิทธิกุมชะตาหลายชีวิตไว้ในมือ บัดนี้เขารู้ด้วยตนเองแล้วว่าจะมีมาดชนิดนั้นขึ้นมาได้ด้วยพฤติกรรมเช่นใด อารมณ์โหดแบบสุขุมเป็นสิ่งเลียนแบบได้ยาก เช่นยามเมื่อเผชิญสถานการณ์ที่พลิกผัน เขายังเยือกเย็นพอจะต่อโทรศัพท์หาสังการโดยปราศจากอาการลุกลี้ลุดลน กับทั้งไม่แยแสนักกว่าอเวราหรีจะรู้สึกหรือนึกคิดเช่นไร

“ขอโทษที่ต้องโทร.ปลุกอีกครั้งนะอามู” พุทฺธัสเริ่มนึมๆ “แผนแตกแล้วละ ผมดันพูดไม่ระวังให้อีแอบฟังได้”

สิงการกำลังัวเจียดถึงกับตาสว่าง อึ้งงันไปเป็นครู่ ก่อนถามอย่างใจหายเพราะเดาว่าพฤษภายงานทำนี้มีหวัง  
ปล่อยให้เหยื่อหลุดมือไปแล้ว

“แล้วผู้หญิงอยู่ไหน?”

“ก็นั่งฟังอยู่ข้างๆนี่แหละ จ้องเขม็งเลย”

“หือ? รู้แล้วทำไมเจียบน้กละ เอ็งมดปากไว้หะ?”

“เปล่า... คงยังซ็อกมั้ง หรือไม่ก็ยังไม่หาย เพิ่งโดนล่อไปไม่นาน”

ตัวการใหญ่ขมวดคิ้วย่น เห็นหลานชายวัยละอ่อนพนอามณ์แล้วเกรงสถานการณ์จะยิ่งย่ำแย่ จึงปรามแบบเกร็งๆ

“เฮ้ย! พุดจาเหมือนผู้ร้ายไปได้ เอ็งนี่ เกรงใจผู้หญิงหน่อยซิโว้ย”

“เกรงใจทำไม รู้ตัวแล้วอ๊ะ”

สิงการคิดหาทางแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ถ้าเขารู้ตัวแล้วคงไม่อยู่เฉยให้เป็นฝ่ายถูกกระทำต่อแน่ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหยื่อประเภทมีสมอง มีความสามารถคิดอ่านที่คาดเดายาก หากไหวตัวขึ้นมา ต่อให้เขาเองก็ขี้เกียจรับมือ นี่เป็นเจ้าเด็ก  
อ่อนหัดปากไม่สิ้นกลืนน้ำนมเข้าไปอีก

เท่าที่เคยฟังจากพฤษภายบรรยายสภาพ ขณะนี้ทั้งคู่อยู่ในอาคารที่มีห้องข้างเคียงมากมาย แค่เสียงร้องขอความช่วยเหลืออาจพลิกสถานการณ์ได้ทุกนาทีแล้ว จะป่วยกล่าวไปไหนหากเหยื่อคิดอ่านหาทางหนีได้ซบซ้อนกว่านั้น อีกอย่าง  
เขาไม่ไว้ใจสมุนมือใหม่เอาเลย ทำทางมันหย่อนความสามารถคุณอารมณ์ตัวเอง บันดาลโทสะแล้วหุนหันพลันแล่น ก็ใน  
เมื่อเบื้องต้นขนาดพุดโทรศัพท์กลางห้องเผยได้ให้เหยื่อรู้ความลับมาแล้ว มันจะทำเรื่องโง่ที่เหลือเชื่อได้อีกแค่ไหนใครจะรู้

“เอาล่ะต่อ! เอ็งคงต้องย้ายที่เหยื่อแล้ว เพราะตอนนี้ไม่ร้อง อีกเดี๋ยวก็ต้องร้อง ปลอดภัยไว้ก่อนดีกว่า แยกไปซัง  
ไกลๆผู้คนชะ”

“ผมก็คิดอยู่เหมือนกันแหละ แต่ที่ไหนล่ะ?”

“มียานอนหลับเหลือไหม?”

“มี”

“เดี๋ยวหาทางซัดปากซะ ป้องกันปัญหาขณะขนย้าย... อย่าใช้วิธีรุนแรงถ้าไม่จำเป็น”

“โอเค จะพยายาม แต่ไม่รับประกันนะ ลูกเงินขึ้นมาอาจต้องคบให้สลบเหมือดก่อน แคนปากปลิ้นเป็นครุฑสอง  
สามวันคงไม่กระไร ไม่ถือว่าสินค้ำชอกช้ำมากใช้ไหมอา?”

ขณะพุดโผงผางก็ปรายตาไปทาง ‘สินค้ำ’ ด้วย เป็นการบอกให้รู้ว่านี่คือขู่กันแบบตรงไปตรงมาไม่อ้อมค้อม  
สิงการระบายลมหายใจยาว คิดเสียบๆว่าไอ้เวรตะไลนี้ทำงานไม่ค่อยใช้สมอง ประมาทขาดความระมัดระวังหลายๆอย่าง  
ถ้ามีครั้งหน้าคงต้องอบรมดีๆกว่านี้

“เฮ้อ! ใจเย็นๆ น่าต่อใจ งานฝึกกฎหมายแบบนี้ะ ถึงทำครั้งแรกก็ต้องสวมวิญญาณมีอาชีพ จะมัวหน่อมแน้ม เป็นมือสมัครเล่นไม่ได้ พลาดทำขึ้นมาเดี๋ยวเลยต้อง ไปนอนคุกรวมกับพวกชอบตูดนุ่มลูกคางใส อย่างมาด่าอาที่หลังก็แล้วกัน ถือว่าเตือนแล้ว”

คำพูดเรื่องคุกเรื่องตารางเป็นวาระแรกนั้นสัมฤทธิ์ผล อย่างน้อยพฤษภก็เสียงอ่อยลง

“ผมรับผิดชอบส่งให้อาเคนี่ได้ไหมล่ะ?”

“ฮือ! วันนี้อาทิตย์สำคัญ”

“ธุรกิจอยู่ข้างนี้ ยังมีธุระสำคัญกว่าของในมือผมอีกหรือ?”

“ก็สำคัญเหมือนกันหมดแหละ สายๆ ต้องไปจัดการสะสางสินค้าเกรดบีบวก่อน”

พฤษภสั่นคิ้วขมวดอย่างเด็กเพิ่งทำงานยังไม่รู้ศัพท์เฉพาะในวงการ

“เป็นยังไง บีบว?”

“สวย เต็มใจ แต่ขาดปริญญา พุดง่ายๆคือจ้ออังกฤษได้แ่งๆปลาๆหรือไม่ได้เลย”

“แล้วของผมล่ะเกรดไหน?”

“เอธรรมดา สวย มีปริญญา แต่ขาดความเต็มใจ”

“ฮือ...” เด็กหนุ่มครางยาวอย่างถึงบางอ้อ “ถ้าเอบวนี่คือสวย มีปริญญา แล้วก็เต็มใจด้วยไซ้ไหม?”

“ถูกแล้ว”

“ตั้งแต่ทำมา เครือข่ายของอา มีกี่คน เอบวล่ะ?”

“ไม่มีซักคน พวกสวยเกรดเอเนี่ย ถ้าอยากขายตัวขึ้นมา แค่เดินบนเวทีนางงามหรือนางแบบ แล้วรอรับข้อเสนอเสีย สองสามคืนก็รวยและแล้ว ใครจะมาหาเรา ของเราอย่างมากที่สุดก็เกรดเอลบ คือมีปริญญา เต็มใจ แต่รูปร่างหน้าตาแค่พอดูได้ ถึงบอกโง่ละว่าของเอ็งเนี่ยหายาก เกรดเอธรรมดาเนี่ยลำบากลำบากบนเลือดตากระเด็นกันทุกครั้ง แต่ออเดอร์กำลังพุ่ง ยังไงก็ต้องหาสินค้าไปป้อน นี้อาดกปากรับคำกับเครือข่ายไว้แล้ว เอ็งจะพลาดไม่ได้เป็นอันขาด งานชิ้นแรกจะเป็นเครดิต เป็นหน้าเป็นตาให้เอ็งเอง เพราะฉะนั้นจะพูดจะจาให้คิดถึงผลลัพธ์ไว้ พลาดขึ้นมาจะชวด”

พฤษภยิ้มอย่างนึกคิดที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของธุรกิจระยำตาบอนนี้ เพราะงานชิ้นแรกที่ทำก็ป้อนสินค้าเกรดเอกันเลย

“แล้วอาจจะรับตัวเร็วกว่ากำหนดได้ไหม? ผมซักอยากกลับไปเรียนนะ หน้าทีล่อลวงและปีกขาเข้มแรกๆของผมก็ถือว่าจบสิ้นสะอาดสะอ้านดีแล้ว”

“เอ็งอย่าใจเสาะเซ้าเซ่เป็นเด็กขี้เบื้อน่อยเลยวะ พลาดแล้วต้องสะสาง เซ็ดซีตัวเองซะ เดี่ยวจัดการพาไปขังให้เสร็จๆเรื่อง อย่างอแง... ว่าแต่รถของผู้หญิงยังอยู่ไซ้ไหม?”

“อยู่”

“พอวางยาให้อีหลับแล้วก็อุ้มไปขึ้นรถ รีบๆเสียก่อนเข้า ให้คนเห็นน้อยที่สุด”

“จะให้ผมไปไหน?”

เขากลามซ้ำ

“เอ็งขับไปทางอยุธยา เดี่ยวโทร.คุยบอกทางกัน แบบยังเหลือใช้เยอะหรือเปล่า? กำลังอยู่กลางทางแบตหมดขึ้นมา ก็ฟังเลย”

“ถึงของผมหมดก็เอาอีกเครื่องได้ เครื่องนั้นมีที่ชาร์จแบตอยู่ในรถด้วย”

เขาหมายถึงมือถือของอเวราซึ่งมาอยู่ในกระเป๋าเขานานแล้ว และนับเข้าเป็นสมบัติส่วนตัวชิ้นใหม่เรียบร้อย

“เออ! โอเค ถ้างั้นก็เหมาะ...” แล้วสิงครก็ใช้เสียงกำซัดอย่างเป็นห่วง “ต๋อย... เอ็งอย่าทำอะไรบูมบ่าม อย่าคิดว่าของตายอยู่ในมือแล้วเอ็งอยากไว้กว่าก็ยังงี้ก็ได้ เพิ่งทำครั้งแรกหัดระมัดระวังและคิดในทางถนอมเหยื่อไว้ก่อน อย่างนี้กว่าบ้านี่นสำราญตามใจชอบแล้วถือเป็นเรื่องโก้เก๋ นี่ไม่ใช่เด็กคอยที่เอ็งลักมาขายช่อง ตรงข้าม วุฒิศึกษาสูงกว่าเอ็งอีก เขาอยู่ในมือเอ็งก็จริง แต่ก็อาจแว้งแทงข้างหลังได้ทุกเมื่อ เสือกประมาทแบบนี้เอ็งจะเอาหูเอาตาที่ไหนไประวังวะหา?”

พฤษหวัระกลบเกลื่อน

“กำลังโมโหตัวเองที่ทำความแตก เลยอยากพูดห้ามๆแก้เซ็งมั้งนะอามู๋ ไม่มีอะไรหรอก หมั่นไส้คนแก่งตั้งป็นทำเป็นเทวรูปด้วย โธ่เอ๊ย! ทำเป็นฟังคนอื่นพูดถึงตัวแบบไม่รู้ร้อนรู้หนาว เมื่อกี้โดนผมตบไปที ชักมันมือเฮะ นี่ไม่รู้เดี๋ยวจะติดเป็นสันดานหรือเปล่า เกิดมาไม่เคยเลยนะ”

สิงครถอนใจยาว จูปากสายน้ำอย่างระอา ยิ่งว่าเหมือนยิ่งยุ

“ไม่เอาน่าต๋อย อย่าต้องให้งานแรกเป็นบทเรียนราคาแพงเลย ไปกดคันเขามากๆเดี๋ยวลติแตกขึ้นมาเอ็งจะเหนื่อยหนัก คนเราพอโดนจี้มากๆจนเกินขีดความกลัว แยกเขี้ยวกางเล็บขึ้นมาเมื่อไหร่ ยังไงก็จัดการไม่ง่ายเหมือนเตะลูกหมาหรือก่นะ”

“เออๆ เดี่ยวโอ้ใหม่ก็ได้”

“อย่าลืมจัดการเคลื่อนย้ายซะก่อนเช้า เดี่ยวนี้ไต่ยั้งดี”

เด็กหนุ่มขกไหล

“ขอรับเจ้านาย”

“พอขับไปถึงแถวรังสิตแล้วโทร.หาอานะ”

ต่างฝ่ายต่างตัดสัญญาณ พฤษหวัระเอาเหลียวมาทำหน้าที่

“เดี๋ยวกินยานอนหลับ อย่าซัดขึ้น ไม่งั้นผมจะใช้วิธีชกท้องให้ลงไปนอนกองเป็นตุ๊กตาหมดลาน แล้วค่อยจับกรอกปาก!”

ข่มขู่อย่างเขียนเพื่อให้วักกลัว แต่วักไม่ยอมออกอาการกลัว ขณะนี้เวรที่ตั้งสติรับสถานการณ์ได้โดยบริบูรณ์แล้ว จึงสงบเฉย เพียงเบือนหน้าไปอีกทาง เหมือนประสงค์จะเบนวิถีสายตาให้ห่างไกลจากเขามากที่สุด



เด็กหนุ่มจัดแจงเอายานอนหลับผสมน้ำแล้วนำมายื่นให้

“กินซะ!”

ตั้งอย่างผู้คุมอำนาจเต็มในชีวิตอีกฝ่าย อเวรว่าง่ายกว่าที่คิด หล่อนรับมาดื่มอย่างแข็งซึ่มราวกลายเป็นหุ่นยนต์ไร้  
วิญญาณ ไปเสียแล้ว

บ้านครึ่งปูนครึ่งไม้สองชั้นหลังนั้นตั้งอยู่กลางสวน ลึกเข้าไปจากถนนใหญ่เกือบสองกิโลเมตร แทบไม่มีบ้านอื่นใน  
ละแวกใกล้เคียง หนทางเข้าเป็นหลุมเป็นบ่อ รอบรายคือทุ่งหญ้ารกเรือ หาทักษณภาพชวนอภิมภิมไม่เจอ

พลุหัตถ์วางโทรศัพท์จากสังการเมื่อแน่ใจว่ามาถูกบ้าน อเวรอยู่ในสภาพสะโหลสะหลอย่างคนเพิ่งถูกลูกจาก  
การครอบงำของฤทธิ์ยานอนหลับ ปล่อยให้เขาลากแขนถูกลงจากรถ โดยปราศจากการขึ้นดำน

เครือข่ายของสังการซื้อบ้านหลังนี้ไว้เป็นสถานีกกลางอเนกประสงค์ จึงมีลูกกุญแจซุกไว้ใต้กระถางต้นไม้หน้ารั้ว  
ใช้ไขเข้าบ้านได้โดยสะดวก เด็กหนุ่มปล่อยอเวรให้นั่งบนเก้าอี้ยาว ตนเองเดินสำรวจทั่วๆ ภายในตัวบ้านมีโต๊ะตู้เตียงครบ  
น้ำไหลไฟสว่าง แม้มันอยู่สบายเหมือนบ้านตัวเอง แต่อย่างน้อยก็ไม่ใช่รังหนูชุกมกดังคาด

ตกลงเขาต้องรับผิดชอบกระบวนการผลิตสินค้าอีกหนึ่งวัน พลุหัตถ์ต่อรองจนสังการตกลงจะพาคนมารับตัวฟุ้งนี้  
เห็นว่าเมื่อรับตัวไปแล้วยังต้องผ่านขั้นตอนอะไรต่อมิอะไรอีกพอสมควร ซึ่งนั่นพันกิจธุระของเขาแล้ว เครือข่ายของ  
สังการทำธุรกิจกันเป็นล่ำเป็นสัน ไม่ใช่ลวกๆแบบสุกเอาเผากิน พลุหัตถ์รู้สึกถึงความมั่นคงและพอใจที่ตนได้เป็นกมลจักร  
หนึ่ง เพราะนั่นหมายความว่าถ้าไม่มีอะไรผิดพลาด และเขาให้ความร่วมมือในการป้อนสินค้าส่งเครือข่ายได้สม่าเสมอ ชาติ  
นี้ก็แทบจะพ้นจากทะเลเบียนคนจนอย่างถาวรแล้ว

ขี้มน้อยขี้มใหญ่เมื่อนึกถึงอนาคตอันเรืองรอง จะว่าไปทำอะไรแบบนี้ก็เหนื่อยน้อย ไม่ต้องแข่งขันมาก อีกทั้งมี  
โอกาสสนุกสุดเหวี่ยงกับผู้หญิงนับหน้าไม่ถ้วนอีกต่างหาก ใครไม่ชอบก็บ้าเต็มทน

เมื่อเดินกลับมา ก็เห็นอเวรยังนั่งซึ่มแข็งเนื่องจากเศษฤทธิ์ตกค้างของยานอนหลับอยู่เช่นเดิม คล้ายหล่อนไม่ตื่น  
เต็มตา พลุหัตถ์เดินเข้าไปหาและนี่ครีမ်พอจะล้มร่างลงนอนหนุนตัก ยามเมื่อเสื้อผ้าอยู่ครบหล่อนยังเหมือนผู้หญิงดีๆคน  
หนึ่ง และนั่นก็จูงใจให้นึกถึงวันคืนเก่าๆยามเมื่อยังหวานแหววคู่กัน จึงดึงมือน้อยมาจับถนอม

“ผมรู้จักผู้หญิงหุ่นน่ากินมาก็เยอะ แต่ที่กินแล้วไม่เบื่อนี้หายาก สำหรับพี่เค้านี้เหมือนเค้กสมชื่อ หอมหวาน นุ่ม  
อร่อย กินทีทีก็ไม่เบื่อ”

อเวรเงยบ แต่พลุหัตถ์ทราบดีว่าหล่อนรับรู้ข้อความทุกคำ

“นอกจากความน่ากินแล้ว รู้ไหมอะไรทำให้พี่เค้านี้แตกต่างจากผู้หญิงอื่น?”

รอปฏิกิริยาจากหล่อนเกือบครึ่งนาที เมื่อพบความเงียบจากริมฝีปากอู้งาม เด็กหนุ่มจึงเฉลยเอง

“ธรรมชาติ! โลกนี้ไม่มีอีกแล้ว คิดดูซิ มีอย่างที่ไหน ตัวเองเดินมาเป็นผู้ขายน้ำลายหกเป็นทางยาว แต่เวลาคุยกันดัน  
พูดเหมือนจะยู่ให้เขาบวช เฮ้อ!”

เว้นวรรคพักรอว่าเราจะเอ่ยเช่นไร ก็ยังคงเงียบเหมือนเดิม คล้ายเขาพูดอยู่กับคนเดียวกับอากาศว่าง แต่พฤษก็มีความสุขที่จะพูดต่อ

“แล้วรู้ไหม อะไรที่ทำให้พี่เล็กเป็นคนธรรมดาคนหนึ่ง แทนที่จะโดดเด่นเป็นพิเศษ?”

“ความโง่งง...”

คราวนี้หล่อนตอบ และเป็นคำตอบที่ทำให้พฤษต้องหัวเราะก๊ากออกมาดังๆ

“อย่าใช้คำนั้นเลย พี่เล็กไม่ได้โง่งงหน่อย เพียงแต่... จะว่าไง ใช้คำไหนดีล่ะ?”

“ไม่มีคำอื่นเหมาะกว่านี้หรอก”

“อืม... ผมว่าพี่เล็กฉลาด เพียงแต่... ไม่ค่อยใช้ความฉลาด นั่นแหละที่ทำให้พี่เล็กเป็นได้แก่คนธรรมดาตะลึง ตืออกตือยคนหนึ่ง”

“เธอฉลาด แล้วก็ชอบใช้ความฉลาดนักใช่ไหม?”

“ไม่ต้องมาทำเป็นประชดหยอก ผมเป็นยังงั้นในสายตาพี่เล็กก็สุดแล้วแต่จะคิด รู้แต่ที่ผมไม่มีวันยอมคิดอย่างคนธรรมดา ใช้ชีวิตอย่างคนธรรมดาเหมือนพี่เล็กเป็นอันขาด โลกทุกวันนี้มีเงินเป็นใหญ่ ฉะนั้นยังมีเงินมาก ก็แตกต่างจากคนธรรมดามาก นี่คือหลักง่ายๆ แต่จะไม่ง่ายก็แค่โจทย์ข้อเดียว โจทย์ที่คนส่วนใหญ่ตีไม่แตก นั่นคือทำไงจะได้เงิน!”

พฤษพลิกร่างลุกขึ้นยืน เอ่ยชวนตัดบท

“ไปคู่มือข้างบนกันดีกว่า”

“เธอไปเถอะ... พี่ขอนั่งตรงนี้”

“ไม่เอา! ไปด้วยกัน มา!”

“กลัวพี่หนีหรือ? พี่ไม่หนีหรอก สัญญา...”

“มาเถอะน่า ผมไม่ได้กลัวพี่เล็กหนี แต่อยากให้ขึ้นไปชมห้องหอด้วยกัน เราจะมีสุขกันอีกหนึ่งคืนก่อนที่พรุ่งนี้เขาจะมารับตัวพี่เล็ก”

พอเห็นหล่อนยังนั่งเฉย เด็กหนุ่มก็เกือบบันดลโทสะกระซากร่างให้ปลิวติดมือ แต่ท่าเศร้าๆ ในชุดทำงานปกปิดเนื้อหนังมิดชิดนั้น ทำให้เขานึกถึงอเวราในตัวตนเดิมๆ ที่มีเกียรติ มีศักดิ์ศรี ไม่ใช่สินค้านำส่งออกนอก จึงเกิดความเกรงใจนิดๆ และยอมเหนื่อย ก้มลงซ่อนร่างหล่อนอุ้มด้วยท่อนแขนกำยำของตน

“แกลังทำเฉย ไม่ขัดขึ้น ไม่ต่อสู้อันนี้นะ นึกว่าผมตามไม่ทันหรือ พี่เล็กจะหลอกให้ตายใจแล้วเผ่นฮ้าวตอนผมเปลือยใช้ไหมล่ะ? บอกคำเดียวว่าอยาก ผมไม่ใช่หมูให้พี่หลอกง่ายๆ หรือ!”

พฤษเอ่ยขณะพาร่างงามส่วนขึ้นบันได อเวราหัวเราะปลงสังเวชอยู่ในอ้อมแขนแกร่ง ซ่อนตาสบเมื่อรู้สึกว่าเขาเหลือบชำเลื่องลงมามอง

“ถ้าเธอจะตามความคิดพี่ให้ทัน เธอต้องมาเป็นแบบพี่...”

“เป็นยังไง?”

หญิงสาวเงยบกระทั้งถูกอุ้มขึ้นมาถึงชั้นบน อดีตแฟนหนุ่มวางหล่อนลงยืนกลางห้องหนึ่งซึ่งมีเตียงขนาดพอนอนสองคนกับโต๊ะเครื่องแป้งหนึ่งชุด เขาทำหน้าที่เปิดหน้าต่างออกทุกบาน ระหว่างนั้นก็เอ๋ยไปด้วย

“ไม่มีใครรู้ความคิดใครหรอก แต่หน้าไหนตกอยู่ในสถานการณ์แบบนี้ก็ต้องคิดหนักกันทั้งนั้น ยกเว้นพวกเสียดิอย่าทำฟอร์มเฉยไม่รู้ร้อนรู้หนาวหน่อยเลย แหกตามผมไม่ได้หรอก”

“พี่ไม่ได้เสียดิ แล้วก็ไม่ได้ฟอร์มอะไรทั้งนั้น”

“เหอะ? งั้นมีเหตุผลอะไรถึงจะไม่คิดหนี?”

“ก็ไม่มีอะไรมาก พี่รู้สึกเหมือนเป็นนักโทษอาญา กำลังจะถูกส่งเข้าคุก มีกองทัพวิบากกรรมคุมตัวแน่นหนา ฉะตาตัวเองถูกว่าถึงหนีก็ไม่รอด เลยทอดอาลัย ไม่มีแรงคิดกลับไปเป็นอิสระอีก”

เด็กหนุ่มเม้มปากยิ้ม พอเปิดหน้าต่างเสร็จก็หันกลับมาองผู้ประกาศตนเป็นนักโทษเต็มตา

“โดนคดีอะไรมาเนี่ย?”

“ถ้าตอบว่าไม่รู้จะหัวเราะเขาไหม?”

พลุหัสหัวเราะขบขันสวนคำตอบของหล่อนทันควัน

“นักโทษทำอะไร ยินยอมเข้าตะแลงแกงรอคำสั่งประหาร โดยไม่รู้ตัวเองต้องโทษกระทางไหน?”

“พวกเราเหมือนนักโทษความจำเสื่อมที่ศาลไม่ยอมละเว้นให้ พียงง่ที่ไม่รู้ แต่ก็หายโง่ไปครึ่งหนึ่งที่เลิกคิดก่อคดีเพิ่ม”

พลุหัสแค้นยิ้ม

“สมชื่ออเวราชะจริงๆนะ... รู้ไหมถ้าพี่จะเหมือนโง่ก็ตรงนี้แหละ พี่เชื่อเรื่องกรรมวิบาก เชื่อเรื่องการอโหสิ พุดถึงกรรมวิบากเต็มปากเต็มคำราวกับนางลิเก โดยที่พี่เองก็ไม่ได้รู้เห็นสักหน่อยว่าหน้าตากรรมวิบากเป็นยังไง หรือเคยไปทำใครแต่ไหนมาถึงต้องลงเอยเอาแบบนี้”

อเวรายิ้มเย้นและกอดอกตอบนึ่มๆ

“แล้วเชื่อแบบไหนถึงจะเรียกว่าไม่โง่?”

“เราอยู่ในยุควิทยาศาสตร์ ก็ใช้วิทยาศาสตร์เป็นเกณฑ์ความเชื่อซิ จะเชื่ออะไรควรจับต้องได้ พิสูจน์ได้เสียก่อน”

หญิงสาวมองผู้ชายตรงหน้าด้วยสายตาแบบหนึ่ง แม้เขาเรียนสายวิทย์ แต่ก็ไม่ใช่คนมีผลการเรียนเลอเลิศ คุยด้วยไม่กี่ทีก็เห็นความตื่นเงินทางวิทยาศาสตร์ได้ชัด แต่ยังไม่อยากอ้างวิทยาศาสตร์เป็นสรณะอยู่นั่นเอง

แท้จริงเขาเหมือนคนส่วนใหญ่ที่แค่อยากภูมิใจว่าตนฉลาดด้วยการเลือกที่จะพูดคำว่า **“ไม่เชื่อ! ไม่เป็นวิทยาศาสตร์!”** แต่กลับไม่รู้ไม่เห็นด้วยซ้ำว่าทุกวันนี้วิทยาศาสตร์พบเจออะไรที่ลึกลับน่าพิศวงไปถึงไหนแล้ว

“มีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้นในชีวิตพี่ และมันก็วนเวียนซ้ำไปซ้ำมาในรูปแบบเดิม นี่คือ ‘ความจริงที่จับต้องได้’ พี่ก็ต้องการคำอธิบายว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร ถ้าไม่อย่างนั้นก็คำตอบเช่น ‘ก็แค่ความบังเอิญ’ หรือ ‘ฟ้าจึงใจกลั่นแกล้ง’ ก็ต้องเชื่อหลักที่ว่า ‘เคยทำอะไรก็มาเสวยผลอย่างนั้น’ ไปพลางๆ... แต่ถ้าเธอก็คิดออกและเห็นเป็นอื่นนอกเหนือจากนี้ ก็ควรลองประกาศให้โลกเชื่อตามเธอดู”

พฤษส์ล้วงกระเป๋าเสะเยิม กระตุกไหล่ที่หนึ่ง มองหญิงสาวด้วยแววเหยียดหยามอย่างเปิดเผย

“งมมาย!”

ว่าแล้วก็เคลื่อนเข้ามาใกล้ บรรยากาศส่วนตัวแปลกใหม่เป็นใจให้เกิดอารมณ์ แต่หญิงสาวรีบเดินเฉียงมาที่หน้าต่างบานหนึ่ง มองออกไปข้างนอกเพื่อไม่ต้องเผชิญหน้ากับขณะพูดคุย

“อย่างน้อยในสถานการณ์ที่ควรร้องแรกแหกกระเชอเป็นบ้าเป็นหลังอย่างนี้ พี่ก็ยังมีหลักความเชื่อบางอย่างที่ทำให้ใจสงบและมีสติ ไม่เป็นทุกข์มากนัก เพราะฉะนั้นก็ปล่อยให้พี่มมายในแบบของพี่ต่อไปเถอะ อย่าเหยียดหยามกันนักเลย”

“พอภัยมาถึงตัว ธรรมะสอนให้ห้อมมือเงอเท้าร้อรับกรรมอย่างเดี่ยวหรือ? ผมว่าน่าอนาถใจมากกว่าน่าสรรเสริญนะ”

“ถ้าพี่กริดร้อ จิกข่วน หรือต่อสู้อเธอจนสุดฤทธิ์ เธอว่าเธอจะจัดการกับพี่ยังงั?”

พฤษส์อ้ออ้งไป เขานึกภาพไม่ออกเหมือนกัน รู้แต่ว่าคงไม่น่าดู และไม่น่าเล่าให้ใครฟังนัก

“ผมก็ไม่รู้หรือว่าจะจัดการยังงั รู้แต่ผมคงเห็นพี่เล็กน่าขบขันน้อยกว่านี้!”

“พี่ยินดีเป็นตัวตลกให้เธอขำ ถ้าไม่ต้องเจ็บตัวมากไปกว่านี้...” ทอดสายตาไปไกล เห็นท้องฟ้าใสสะอาดด้วยใจเป็นสุข “ผู้หญิงเกิดมาพร้อมกับความเสียเปรียบหลายอย่าง ร่างกายพร้อมจะนำภัยมาถึงตัวได้สารพัดทาง และถ้าพี่เชื่อว่าภัยที่กำลังเกิดขึ้นนี้ไม่ใช่เหตุบังเอิญ ก็แปลว่าพี่ต้องเคยทำกับใครทำนองเดียวกันไว้ก่อน เช่นครั้งหนึ่งอาจเกิดเป็นชาย โลกมาก และไรร่มนุษยธรรมพอจะเอาเมียตัวเองขายกิน...”

คำพูดเรียบๆนี่มันขนาดลึกลงพฤษส์สะอึก ร้อนผ่าวไปทั้งศีรษะ ขบกรรมจนนูนเป็นสันครู่หนึ่งก่อนคลายสีหน้าแปรเป็นยิ้มเยาะ

“แกล้งด่ายังงัก็ไม่เจ็บ ไม่สำนึกผิดหรือท้อ หน้าผมด้านซาไร้ความรู้สึกอย่างสิ้นเชิงตั้งแต่โดนพี่เล็กตบแล้ว!”

“พี่ขอโทษซ้ำอีกครั้ง ถ้ารู้ว่าเธอจะมาเข้าฝ่ายธรรมเต็มตัวเพราะถูกตบหนเดียว วันนั้นพี่จะยอมตัดมือทิ้งเสียทั้งสองข้าง!”

“หึหึ พี่เล็ก... จะบอกให้ณะ พี่ควรดีใจที่เป็นผม ไม่ใช่โจร โคนไหนอื่น เชื่อเถอะว่าถ้าเจอคนอื่น พี่ไม่มีโอกาสพูดจาที่มด้า ต่อปากต่อคำอย่างนี้หรือ!”

“ถ้าเธอเป็นโจร พี่คงไม่ต่อปากต่อคำ แต่อาจยอมตายเพื่อให้ได้เป็นอิสระ”

คราวนี้พฤษส์ขมวดคิ้วลงน และเป็นกรลงนลงนขาอยากรู้ขึ้นมจริงงั

“ทำไม? พอเป็นผมแล้วทำไมถึงยอม?”

“เพราะเท่าที่เห็น เธอเป็นใครคนหนึ่งเข้ามาในชีวิตที่แบบเจาะจง มาเพื่อทำร้ายและทำลาย เริ่มตั้งแต่รู้จักกัน ด้วยวิธีทำให้เกิดความเสียหายทรัพย์สิน จากนั้นก็ทำให้พี่พลาดนัดสำคัญโดยที่เธอไม่รู้ตัว และจบท้าย... เธอคบคิดกับใครบางคนจะเอาพี่ไปขาย” เว้นวรรคสายหน้าผากหนึ่งให้กับภาพรวมความเป็นเขาซึ่งปรากฏเด่นในชีวิตหล่อนในฐานะตัววิบัติ “เช็ทซ์ที่ผิดฝาผิดตัวเป็นแค่แรงดึงดูดให้ภัยเวรระหว่างเราคำเนินไปจนถึงที่สุด”

“พูดง่ายๆผมเป็นเจ้าของนี่เก่ามาทวง และพี่ยินยอมใช้หนี้โดยดีว่าจ้างเถอะ?”

“ใช่! ทุกอย่างที่เป็นความจริงมันฟ้องชัดโดยเราไม่จำเป็นต้องช่วยกันระลึกราคา พี่ยอมชดใช้และจะไม่ขอผูกใจจงเวรกับเธอในชาติไหนๆอีก!”

พลุหัสทำหน้าที่เหมือนขบขันเต็มประดา ยกมือทำเอาปิ่นทำยียวนเต็มที่ แต่นั่นก็เป็นไปเพื่อกลบเกลื่อนอาการงูลูกวบบวบแถวต้นคอกที่ไล่มาถึงกลางสันหลังหลายระลอก

“เอาล่ะ! เข้าใจความเชื่อแบบของพี่เล็กแล้ว สรุปคือผมกับพี่เป็นคู่ชายหญิงประเภทหนึ่ง ที่เกิดมาเพื่อสนุกกันแบบผิดๆ แล้วแปรรูปมาเป็นการทำร้ายกันอย่างคู่มือในภายหลัง พี่เล็กอยากใช้ชีวิตนี้เป็นชาติแห่งการสงบศึก ยุติภัยเวรระหว่างเรา โอเค... ขอบคุณเป็นล้านพัน! แต่ชาติหน้าผมอาจไปเกิดเป็นโจรปล้นพี่เล็กอีกก็ได้นะ ปล้นมันทั้งตัวเหมือนชาตินี้แน่นอนแหละ!”

“โจรที่เขยโถมว่าเป็นโจรชัดๆ ด้วยการเข้ามาปล้นหรือทำร้ายกัน ถึงจะสร้างความเจ็บใจรุนแรง แต่สายสัมพันธ์ก็บอบบาง ไม่ยึดเยื้อเท่าไร ต่างจากโจรที่เข้ามาด้วยหน้ากากของใครรัก มาผูกไมตรี มาผูกเวร รักกัน แค้นกัน เธอจะไม่ได้เกิดใหม่เป็นโจรธรรมดาสำหรับพี่แน่นอน เพราะระหว่างพี่กับเธอไม่ใช่อะไรแค่ผิวเผิน พี่ต้องเคยทำผิดต่อเธอไว้มากต่อ... พวกกันในนามของสัตว์ที่เวียนว่ายมาพบกันด้วยความไม่รู้จักอดีต พี่ขอให้เราโหลิ ยุติเวรที่มีต่อกันในชาตินี้เถอะนะ”

เด็กหนุ่มโมโหเดือดขึ้นมาอย่างไรเหตุผล ตะคอกตอบอย่างลึมตัว

“ไม่ยุติ! ผมจะตามจองล้างพี่ไปทุกชาติ!!”

ยินเสียงแปร่งเพี้ยนของตนเองถนัดจนขลุ่ยขึ้นมากออีกวบหนึ่ง เขาไม่เชื่อเรื่องเหลวไหลบ้าบอคอแตกพรรค์นี้ แต่ทำไมจู่ๆถึงเกิดวบอารมณ์ตอบออกไปราวกับเป็นใครอีกคนหนึ่งเชื่อเช่นนั้นอย่างแน่นแฟ้น?

แปลกที่จู่ๆเขาก็รู้สึกและนึกอยากตามอาฆาตหล่อนชั่วนี้รันครัน ทั้งที่ชาตินี้หล่อนไม่เคยทำร้ายเขาให้เกิดรอยเท้าแมวข่วน นี้มันอะไรกัน?

งุ่นง่านอยู่อึดใจหนึ่ง เด็กหนุ่มก็พ่นหัวเราะและรวบรัดแบบซัดซัด

“พี่เล็กนี่... จะพาผมเข้ารุกเข้าพงไปด้วย เลิกพูดบ้าๆซะที จะแกล้งให้ผมหนาวแล้วใจอ่อนยอมปล่อยตัวใช่ไหมล่ะ? ฝันไปเถอะ!”

อเวราโคลงศิระะ ยังคงมองออกไปไกลสุดเวียงฟ้า ไม่หันกลับมาสบตาเขา

“มีส่วนหนึ่งที่ซ่อนอยู่ลึกๆ อาจฟังเหลือเชื่อ แต่นี่เป็นความจริง และขอถือโอกาสสุดท้ายนี้บอกกล่าวให้เธอรับรู้... เวลาอยู่บนเตียง บางทีพ่อยากโดนเธอตบตี อยากให้เธอทำร้ายทรมาน อยากเห็นความถ่อยสกปรกที่สุดเท่าที่ผู้ชายจะทำได้กับผู้หญิง พี่ไม่รู้ว่ามันมาจากไหน แต่แน่ใจว่าไม่เคยคิดวิปริตแบบเดียวกันกับผู้ชายคนก่อนๆเลยสักครั้ง”

“โธ่เอ๊ย! แค่หลักจิตวิทยาง่ายๆ พี่เห็นว่าอนกับผมเป็นความผิด เป็นเรื่องน่าละอาย ก็เลยอยากชดเชยความรู้สึกผิดด้วยการถูกลงโทษไงล่ะ”

“นั่นเป็นเหตุผลระยะใกล้ที่เข้าใจได้ แต่พี่รู้สึกถึงเหตุผลที่ใหญ่กว่านั้น พอนึกถึงความสัมพันธ์ระหว่างเราที่ไร ใจเหมือนเห็นเงามืดที่เลวร้ายชักใยอยู่เบื้องหลังทุกที มันกำหนดฤกษ์เกิดของเราให้ห่างกัน ๗ ปี มันขี้มมือเธอปลุกประตู่แท็กซี่ออกมาโดนรถพี่ และมันก็คลใจให้เธอทำกับพี่ถึงขนาดนี้!”

ประโยคสุดท้ายขอเวราร่วงพลุห่าสไฟให้ย้อนเข้าไปถึงใจของเขาเองในวินาทีปัจจุบัน การฟังคำพูดหล่อนทุกคำทำให้ต้องนึกตาม และพลอยรู้สึกตามไปด้วย เมื่อรวมเหตุการณ์ รวมสุขทุกข์ทั้งหลายระหว่างเขากับหล่อนเข้าด้วยกันทั้งหมด ก็ปรากฏคล้ายหลงเล่นละครอยู่ในโรงมิด แกล้งหัวเราะ แกล้งร้องไห้เป็นวรรคเป็นเวรร่วมกัน แล้วจบฉากสุดท้ายด้วยโศกนาฏกรรมหฤโหด เพื่อผูกเวร โยงใยไปถึงละครภาคน้ำ...

พลุห่าสไฟแข็ง กระจุกไพล่เบะขี้มเสียดสี

“กล่อมพอริยัง?”

อเวราเหลียวมาสบเพื่อให้เห็นแววตาหล่อนถนัดขณะพูด

“นี่ไม่ใช่การพยายามเกลี้ยกล่อม สาบานได้ว่าพี่แค่อยากฝากคำพูดไว้ ชาตินี้เราเจอกันแล้ว พี่รับโทษจากเธอแล้ว และพี่จะไม่ผูกโกรธเธออีกต่อไป นับจากนี้ขอแค่ให้เราเป็นอิสระต่อกันอย่างแท้จริง”

เด็กหนุ่มพยายามมองลึกเข้าไปในแววตาหญิงสาว เห็นแต่แววว่าง ปรากฏร่องรอยบาดหมางซ่อนเร้นท่าของโยนาที่นั่นรู้สึกเหมือนความแข็งกระด้างส่วนหนึ่งในหัวใจละลายหายไป แม้ภายนอกยังฝืนทำที่กวนประสาท

“เต็มใจยอมเป็นสินค้าให้ผมขายเนรื้อ?”

“ใช่! พี่จะเป็นสินค้าเกรดเอบวกให้เธอได้หน้า ถ้านั่นทำให้เธอพอใจ และบอกเลิกเวรระหว่างเรา ให้เราเป็นไทต่อกันนับจากนี้... พูดให้ฟังหน่อยเถอะ พี่อยากได้ยินกับหู”

“สำคัญมากมานักหรือกับการเอาคำพูดแค่นี้ไปบันทึกไว้ในความทรงจำ?”

“สำคัญสิ... นาที่ที่พี่รู้ชัดว่าเธอจะขายพี่ แกมโดนเธอตบตีทั้งที่กำลังนอนร้องไห้อยู่เฉยๆ เหมือนพี่ได้คำตอบทั้งหมดของชีวิต เป็นคำตอบที่ชัดเจนถึงใจ และคลายความสงสัยได้หมดจด พี่ต้องเคยทำกับเธออย่างนี้ หรือยิ่งกว่านี้มาก่อนแน่ๆ ฉะนั้นแทนที่จะนึกอาฆาตพยาบาท ใจกลับเป็นตรงข้าม อภัยเธอด้วยความสงบสุขอย่างไม่เคยมีมาก่อน”

หลับตาลงครู่หนึ่ง ลากลมหายใจยาวลึก เหมือนดึงเอาความสุขชนิดใหม่อันเป็นสมบัติถาวรขึ้นมาขึ้นชมอีกครั้ง ก่อนลืมตาขึ้น ผินหน้ากลับไปมองนอกหน้าต่าง

“จะมีชาติไหนที่เหมาะสมกับการยุติเวรมากไปกว่าชาตินี้ ที่มีปัญญาศรัทธากรรมวิบากเล่า?...ตอนนี้พี่รู้สึกว่าคุณมีความดีระหว่างเราแหงหายไปครั้งหนึ่ง อีกครั้งที่เหลืออยู่กับเธอ นี่เป็นเหตุผลว่าทำไมถึงอยากได้ยื่นคำกล่าวร่วมมโหสิจากเธออีกคน”

พลุหัสหรีตา พยายามฝืนด้านความรู้สึกบางประการไว้ เพราะยังฟังก็ยิ่งคล้อยตามหล่อนมากขึ้นทุกทีราวกับถูกมนต์สะกด

“ถามจริงๆเถอะ พี่เคื่กกำลังเลียนแบบแม่พระที่ไหนดอยู่หรือเปล่า? ไปซ่อมมทกับใครมา ทำไมแก้ได้เหมือนนางเอกเหลือเกิน นี่มันตัวจริงของพี่เคื่กแน่หรือ?”

คำถามนั้นสะกิดใจให้ออวาระระลึกถึงขณะเล็ขึ้นมาทันที ยังจำคืนมรณะของเจ้าอุยโหยได้สนิท และคงไม่มีวันลืมไปจนชั่วชีวิต นาที่ที่ขณะเล็ควรเสียใจเป็นบ้าเป็นหลังกับการตายของสุนัขแสนรัก นาที่ที่ควรค่าทอหล่อนด้วยความเกรี้ยวกราดชนิดไม่ต้องเผาผีน้ำหาลาน ขณะเล็กลับมิตติคิดว่าทุกคน นอกจากเป็นผู้ให้อภัยแล้ว ยังเป็นฝ่ายปลอบหล่อนให้ระงับความเศร้าโศกคร่ำครวญได้ด้วยน้ำใจอันประเสริฐอีกต่างหาก

พอนึกไปถึงหลานสาวเช่นนั้น อวาระก็เกิดสัมผัสอบอุ่นยิ่งใหญ่ ตอบคำถามพลุหัสกแล้วหัวเราะสบายอารมณ์

“อ้อ... พี่อาจทำตัวเป็นร่างทรงของนางเอกอยู่ก็ได้” พักจังหวะเล็กน้อยก่อนสาธยายสืบต่อ “พี่เคยเห็นคนที่ให้อภัยได้อย่างไม่มีเงื่อนไข ยอมรับว่าเป็นแรงบันดาลใจที่สำคัญ รู้ว่าคนแบบนั้นมีตัวตนอยู่ในโลกจริง และเมื่อสัมผัสกระแสของใจที่ปลอดโปร่งแสนสบายจากการไม่ผูกเวร พี่เลยอยากเอาอย่างบ้าง”

เหลือบตาไปทางตะวันออก หญิงสาวเห็นหลังคาโบสถ์ของวัดที่อยู่ไกลออกไปลิบๆ จึงเขม่นตามองอย่างสนใจครุ่นหนึ่งก่อนพึมพำ

“บรรรยากาศวัดที่ห่างไกลชุมชนนี้ดูสัปปายะน่าเข้าไปทำบุญจัง...”

คำเปรยของอวาระทำให้พลุหัสเกิดความอยากเห็น จึงเคลื่อนตัวไปยืนริมหน้าต่างด้านข้างหล่อน และแลมองในทิศทางเดียวกัน

“ก็แค่วัดเล็กๆ”

เขาวิจารณ์ด้วยเสียงคล้ายบอกว่าไม่เห็นมีอะไร ทำไมต้องหลอกให้เสียเวลามาก

“พี่เคยชวนเธอไปวัด เราไม่เคยได้ไปด้วยกันเลย และคงไม่มีโอกาสอีก...”

“จะชวนไปตอนนี้ล่ะซี?”

“จึ้นอยู่กับเธอ...”

เด็กหนุ่มเบะยิ้ม

“มีเครื่องโน้มน้าวใจอ่อนโยะจังนะ เขาจะทรุดอยู่แล้วนี่” แล้วเขาก็หุบยิ้มพูดหัวงๆ “ไม่เอา จึ้เกียจไป!”

อวาระก้มหน้าสลดลงนิดหนึ่ง แล้วกลับเงยขึ้นใหม่เป็นปกติด้วยกำลังแห่งอุเบกขา พลุหัสเหลือบมาสังเกตปฏิกิริยาเห็นเช่นนั้นจึงยับยั้งประชิด ทอดแขนโอบอย่างกะจะแก้งแสดงบทพระเอกละครร่วมกับหล่อน

“ตอนนี้เราก็ร่วมกันมองวัดอยู่แล้วนี่ เป็นบุญพอแล้ว”

เย็บพลาททอดตามองหลังคาโบสถ์ด้วยท่าที่ผ่อนคลาย แต่ทันทีที่จิบประโยค พุทธสก็เกิดวูบแห่งความรู้สึกแสนดีที่ประหลาดล้ำ สายลมรำเพยแผ่กับท้องฟ้าสว่างกว้างจะช่วยชะล้างมลทินในใจหายไปกว่าครึ่ง

เด็กหนุ่มงงงันตนเองอีกคำรบ การขึ้นคู่เคียงหญิงสาวและทอดตาขนานกันมองวัดเช่นนี้ แม้เบื้องแรกเจตนาเสแสร้งเอาสนุก ก็กลับกลายเป็นภาวะเด่นแปลก เสมือนนิมิตบอกเหตุเตือนความจำรางเลือนบางประการให้ผุดขึ้นอย่างไม่รู้เหนือรู้ได้ ตกใจกับสำนึกกลับชนิดนั้น และผวาขนาดผละออกห่างจับปล้น

กะพริบตาถี่ๆ พอรู้สึกตัวก็แสรังหัวเราะห้าว กลับลำทำดาววคล้ายประกาศว่าอารมณ์อยากโอบหล่อนเมื่อครู่เป็นเพียงการแสดง ทำไปก็เพื่อตลบหลังล้อเลียนว่าอุบายกล่อมประสาทของหล่อนลืมหูลอยอย่างสิ้นเชิง

“เลิกคิดกลับไปมีชีวิตแบบเดิมเถอะพี่แก้ว ผมไม่มีทางใจอ่อนหรือกนั เวลาถอยหลังรอปโล่งใช้ชีวิตแบบใหม่ดีกว่า พวกแขกอาหรับหลายคนอาจมีที่เด็ดยิ่งกว่าผมเยอะ!”

ราตรีนั้น พุทธสยีนกอดอกยลความซุกซนของหนุ่มดาวในห้วงมืดล้าลึกไฟศาลอยู่เพียงลำพัง เขาเดินห่างตัวบ้านออกมาพอประมาณ เพื่อหลีกเลี่ยงจากเสียงกรีดร้องทรมานแสนสาหัสของอเวรา

เขาหาบุญแจมือพบไม่ยากนัก มันเป็นคำสั่งจากสังการ แม้ใจจะเริ่มเชื่อว่าเหยื่อไม่คิดหนี แต่ก็เห็นว่าคนสมควรทำตามคำสั่งผู้ใหญ่ซึ่งผ่านร้อนผ่านหนาวมามากกว่า

ทว่าเขากลับละเลยสิ่งที่ควรปฏิบัติอย่างที่สุด นั่นคือฉวยเข้าที่สามเข้าร่างเหยื่อ!

เข็มแรกเขารั้งกล้าครั้งแรกแล้ว เข็มที่สองเขาเข็นซา แต่เข็มที่สามเหตุใดกลับไม่กล้ากระทั่งเอาเข้าใกล้ร่างอเวราแม้ในรัศมี ๕ ก้าว?

ตอบตนเองไม่ยากนัก ใจเขารู้ยู่ที่ว่าเพียงอัศวอีกเข็มเดียวอเวราจะมีสภาพถูกจำคุกตลอดชีวิต สังการเคยบอก ว่าเข็มที่ ๓ สำหรับเหยื่อส่วนใหญ่จะเริ่มคืนไม่หลุด หยุดเสพยาไม่ได้ แม้อาจมีบางรายต้องถึงเข็มที่ ๕ จึงจะสัมฤทธิ์ผลร้อยเปอร์เซ็นต์ ทว่าก็น้อยเต็มที

พุทธสยังไม่เปลี่ยนใจที่จะส่งมอบอดีตแฟนสาวให้สังการ เพียงแต่เขาใจไม่แข็งพอที่จะเป็นคนลงมือเปลี่ยนมนุษย์คนหนึ่งให้กลายเป็นทาสยถาวร เขาไม่โทษตัวเอง และไม่เห็นความจำเป็นต้องลงมือเอง พออเวราไปอยู่กับสังการ เดี่ยวก็ต้องโดนจนครบ ๓ หรือ ๕ เข็มอยู่ดี แม้อาจเสียเวลาไปนับหนึ่งกันใหม่ อย่างไรก็ตามก็มีค่าเท่ากัน

เสียงโหยหวนของอเวราฟังเสียดแทงหัวใจ หล่อนวอนขอความช่วยเหลือ ให้เขาฉวยฉวย และบางจังหวะก็ร่ำร้องให้เขามา แผลเสียดอย่างน่าเวทนาว่าอย่าได้ทรมานกันแบบนี้อีกเลย

พยายามคลุมขมดาวให้จิตใจสงบเยือกเย็น แต่ตราบไคยังคงแว่วเสียงแสบโศตประสาทจากในตัวบ้าน พุทธสก็ยังคงร้อนรุ่มกลุ่มใจไม่เลิกไปด้วย จะหาผ้ามาอุดปากก็เกรงหล่อนจะขาดใจตาย เมื่อครู่ก่อนออกมา ดูท่าคั้นเร่าๆ ของอเวราแล้วเดาออกว่าถ้าขาดอากาศเข้าทางปากข้างอืดอัดเหมือนถูกจับขังกระสอบถ่วงน้ำ



เม้มปากแน่น เดินกลับไปกลับมาและสั่งให้ตนเองทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ รู้สึกแย้เมื่อมนุษย์ธรรมดากลับมาเยือน เขาใจดี ปรานี โดยการดูคายนไม่ช่วยเหลือ เหมือนปล่อยให้หือดีคนรักทรمانแทบสิ้นใจ แต่นั่นก็เพราะทำลายหล่อนกับมือไม่ลง

ครั้งหนึ่ง พุทฺธสพพยามหัวเราะขบขันกับเสียงกรีดแหลมก้องของอเวรา พยายามฟังให้ตกลงเหมือนเสียงร้องเพลงฤทธิ์ด้วยความเอาแต่ใจของทารก นี่ถ้าอยู่ใกล้กว่านี้คงหูแตกไปแล้ว สงสัยนักว่าจะผ่านเข็มที่ ๕ ขึ้นไปจะมีอาการลงแดงหนักหนาสาหัสกว่านี้สักแค่ไหน

เวลาล่วงเลยไปนานเพียงใดเด็กหนุ่มไม่ทันสังเกต มัวแต่ฟังชานเรื่องเงินส่วนแบ่งจนซัดลิ้มๆ เสียงรบกวนจากตัวบ้าน มารู้สึกตัวอีกทีก็พบว่ารอบด้านตกอยู่ในความเงียบสงัด ไม่มีแม้เสียงแมลงกลางคืนให้ได้ยิน พุทฺธสริบสาวเท้ากลับเข้าตัวบ้าน ใจหนึ่งห่วงใยอเวรา แต่อีกใจก็กลัวหล่อนลงแดงตายแล้วเขาจะไม่ได้เงิน

ก้าวยาวๆ ขึ้นชั้นบน ครึ่งขลาดครึ่งกล้ากับการมาเห็นกับตาว่าอาการของเหยื่อยานรกว่าสมเพชเพียงไหน อึดใจเดียวก็มายืนเก้ๆ กังๆ ในห้องที่อเวรานอนหมดสภาพอยู่บนเตียง ข้อมือทั้งสองถูกรวบติดกันด้วยกุญแจมือซึ่งโยงกับหัวเตียงเหล็กด้วยสายโซ่ พุทฺธสลดบอดอนใจโล่งอก แสงไฟจากกลางเพดานส่องให้เห็นถนัด หล่อนไม่ได้คืนแบบทำร้ายตัวเอง หรืออาจอยากคืนแบบทำร้ายตัวเองแต่ไม่ถนัด เพราะแม้บริเวณข้อมือก็แทบไร้ริ้วรอยอันเกิดจากการคืนจนเสียดสีกับห่วงเหล็ก พุทฺธสเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าเมื่อครู่เขาน่าจะอยู่คูให้ดีๆ เผื่อระวังไม่ให้หล่อนทำตัวเองชอกช้ำ บัดนี้ทุกตารางนิ้วบนร่างอเวราคือส่วนประกอบของสินค้าราคาแพง หากมีตำหนิแม้เพียงเล็กน้อยลูกค้าอาจขอต่อรองลดราคาได้

ช่างหัวปะไร ครั้งนี้ไม่เป็นไรก็ดีแล้ว มือใหม่อย่างเขาคงมีเรื่องต้องเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ตรงอีกเยอะ ประมาณอารมณ์ตนเองแล้วเชื่อว่าคราวหน้าเขาคงฉืด ๕ เข็มรวดได้แบบไม่ต้องกะพริบตา เพราะเขาจะไม่รักใคร ไม่มีใครไยดีให้ผู้หญิงคนไหนอีก!

มองร่างโชมเหงื่อที่นอนหายใจหอบเหนื่อย เออ! ไ้อัยบายาบอนี้ก็ช่างมหัศจรรย์เสียจริงๆ พอออกฤทธิ์ก็สำแดงเดชร้ายแรงเข้าขั้นคอขาดบาดตาย แต่พอหมดฤทธิ์กลับเหมือนไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้นเสียอย่างนั้น คุณล้ายคนออกกำลังงานเรี่ยวแรงหายสูญไปชั่วขณะมากกว่าจะผ่านอาการปางตายมาหมาดๆ แลไม่น่าเกลียดเยี่ยงผู้อยู่ได้อานาจยาเสพติดร้ายแรงเลยสักนิดเดียว

พุทฺธสหัวเราะหึหึ หย่อนตัวลงนั่งริมเตียงและชวนอเวราคุยเล่น

“เป็นไงมั่งพี่เค้ก เหนื่อยไหม?”

เห็นหน้าอ่อนระโหยและท่านอนแบ็บ ไร้เรี่ยวแรงตอบโต้กับเขาแล้วพุทฺธสอดสงสัยไม่ได้ ไครนะช่างคิดค้น ช่างสังเคราะห์ยามหาประลัยนี้ ไครตกเป็นเหยื่อคงกลัวไม่ได้เสพยามมากกว่ากลัวเสียตัวให้ผู้ขายนับพัน รู้ทั้งรู้ว่าเสพแล้วจะต้องร้านจัด!

“เมื่อก็ตอน ได้ยินเสียงพี่เค้กร้องโหยหวน ผมกลัวจังอ๊ะ ฟัง ไม่เหมือนพี่เค้กคนเดิมเลย”

อเวราค่อยๆ เปิดเปลือกตาขึ้นอย่างยากลำบาก เศษประกายที่หรีโรยราวคนเจ็บป่วยชั้นหนัก

“ต๋อย... เธอใจร้ายจริงๆ ”

พุทฺธสเอียงคอกยิ้ม คูมิเสนหน้าอบอุ่น

“พอตัดสินใจกระโจนเข้าร่วมธุรกิจนี้ ผมก็ถูกสอนไม่ให้ใจร้ายเล่นๆ แล้วพี่เค็ก ต้องใจร้ายจริงๆ กันทั้งนั้นแหละ แต่... พี่จะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตามใจ เมื่อกี้ที่ผมไม่ยินยอมให้พี่เค็กนะ ผมใจคินะ ไม่ใช่ใจร้าย ช่างเถอะ มีความจริงที่พี่เค็กไม่รู้อีกเยอะ เหมือนผมแก้ตัว แต่พี่ไม่จำเป็นต้องเชื่อหรือพยายามเข้าใจอะไรหรอก เอาเป็นว่าผมแค่... ไม่อยากลงมือฉีดเข็มที่ ๓ ด้วยตัวเองแล้วกัน”

หญิงสาวมึ่มปาก แนบแก้มลงกับหมอน กายสั่นเทาอย่างคนกลั่นสะอื้น

“ไปให้พ้นได้ไหม?”

“ยังอยากอยู่หรือเปล่า? ถ้ายังอยากผมจะฉีดให้ก็ได้เอ้า!”

ความจริงนั้นเป็นการถามไถ่ด้วยความอยากรู้อยากมากกว่าอย่างอื่น ถ้าหากยายยังมีฤทธิ์ ถึงอย่างไรก็คงทรงอำนาจเกินห้ามใจ อเวราคงไม่แก่งัดทำเซ็ดหยิ่งเมินเฉยกับข้อเสนอของเขาเป็นแน่ ถึงแม้เกลียดกันเข้าไส้ปานใดก็ตาม

คำตอบจากหล่อนคือความนิ่ง ซึ่งนั่นเป็นเครื่องชี้ชัด พอพินิจความทรนักรยะหนึ่งเหยื่อจะเลิกโหยหาหาได้เด็ดขาด นี่แปลว่าสังการัฐสรรพคุณของยาจริง พุทศัษย์ชกหนาวใจ เมื่อครู่เพียงเขาฉีดยาใส่หล่อนอีกเข็มเดียว ชีวิตที่เหลือของอเวราคงไม่มีนิยามแห่งคุณค่าอันใดมากไปกว่าความเป็นเครื่องจักรบำบัดความใคร่ให้ผู้ชาย โดยมียาจากนรกเป็นเชื้อเพลิงขับเคลื่อน!

เกือบถือว่าหล่อนเป็นหนี้บุญคุณเขา แต่พอนึกได้ว่าเดี่ยวพรุ่งนี้เขาต้องส่งตัวหล่อนให้สังการ พุทศัษย์ชกเงินๆ เอาเครดิตแก่ว่าคืนนี้เขาใจดี ไม่ใช่ใจร้ายฆ่าหล่อนทั้งเป็นด้วยมือคนก็แล้วกัน!

รุ่งเช้า วันแห่งการส่งมอบตัว...

พุทศัษย์ตื่นนอนด้วยความกระฉับกระเฉง เพราะตระหนักว่าอีกเดี่ยวภาระหนักจะถูกปลดปล่อย ถ่ายย้ายจากบ่าตนไปสู่บ่าคนอื่นเสียที พรุ่งนี้เขาจะได้กลับไปเรียน ไม่ต้องทนแสร้งเฝ้าสินค้าเหมือนหลายวันที่ผ่านมา

สังการ โทร.บอกว่าจะมาถึงในอีกประมาณหนึ่งชั่วโมงข้างหน้า เด็กหนุ่มจึงปลุกหญิงสาว ปลดกุญแจมือให้

“หิวไหม?”

คำตอบจากหล่อนคือความเงียบ พุทศัษย์ยกไหล่

“คือจะบอกว่าถ้าหิวก็ต้องทนหน่อย เพราะเสบียงที่คุณไว้ ผมพาดเรียบตั้งแต่เมื่อคืน” นุดันแขนหล่อนแรงๆ บังคับให้ลุกขึ้นและสั่งห้วนๆ “ไปอาบน้ำ!”

งานน่าเบื่อก็ตรงนี้ เขาต้องไปนั่งเฝ้าหน้าห้องน้ำซึ่งแยกเป็นต่างหากจากตัวบ้าน พออเวรอาบเสร็จก็ต้องนำตัวหล่อนขึ้นชั้นบนเพื่อใส่กุญแจมือล่ามไว้กับหัวเตียงตามเดิม เนื่องจากไม่มีจุดอื่นถูกออกแบบไว้โดยเฉพาะเหมือนเตียงเหล็กแข็งแรงที่ชั้นบน

พอคุณแล้กขังเหยื่อแน่นหนาดีแล้ว หนุ่มน้อยผู้ริจะเป็นทรชนเพื่อรวยทางลัดก็ลงมาสวดสางสนานกายบ้าง เขาเต็มไปด้วยความตื่นเต้นเมื่องานชิ้นแรกใกล้สิ้นสุด ในหัวเต็มไปด้วยความฝันเกี่ยวกับการใช้เงินทองกองใหญ่ วางแผนไว้

ล่วงหน้าว่าก่อนแรกจะเก็บแบบชุ่มเจิบ ไว้ก่อนสอง ก่อนสาม ก่อนสี่ทยอยตามมาค่อยเปิดตัวโถ่งน่า อาจซู้รดไว้  
จับอวดสาว อาจซู้บ้านไว้อาบน้ำแข่งกับจองฤกษ์ และอาจอาศัยเป็นเหยื่อล่อในการตกปลาตัวต่อๆ ไป...

ใช้ผ้าเช็ดตัวเช็ดหัวเช็ดหูขณะก้าวขึ้นบันได นึกยินดีที่ตนไม่ใจอ่อน ไม่มีวีแววกระทั่งอาการใจแป้วสงสารเหยื่อนั้นเห็นจะเป็นเพราะถูกรอบรมเลี่ยมสอนมาดี คือให้นึกถึงแต่เงินเข้าไว้ วาดภาพการใช้เงินสุร่ยสุร่ายตามอำเภอใจเข้าไว้แล้วอาการอ่อนแอแบบเด็กขี้สงสารจะหายไปเอง

เปิดประตู เห็นอเวรานั่งมองออกนอกหน้าต่างนั่ง ชั่วขณะนั้นเขารู้สึกว่าหล่อนสวยเหมือนนางในฝันจนต้องอมยิ้ม นึกชมตัวเองว่าถ้าไม่แน่จริง ไม่มีฝีมือพอ ก็คงหาสินค้านี้ส่งเรือขายไม่ได้!

“ถ้ามองหาอิสรภาพอยู่ล่ะก็ จะบอกให้ว่ามันไม่ได้อยู่นอกหน้าต่างหรอกนะ”

ทักด้วยเสียงยั่ว อย่างน้อยก็อยากเห็นหล่อนหมดมาคนางเอก หันมาแสดงอารมณ์โกรธเกรี้ยวซึ่งเป็นปกติวิสัยของผู้ถูกประทุษร้าย และเขาก็จะรู้สึกดีขึ้นที่ถูกค่าโดยปฤชคนคนมีกิเลสชุกชุมด้วยกัน

“แล้วอิสรภาพอยู่ที่ไหนหรือ?”

หล่อนถามเสียงเรียบจนฟังนำหมั่นไส้สำหรับพฤษ จะ โคนส่งตัวอยู่รอมร่อยังแสรังดีหน้าเฉยเป็นอิฐปูนอยู่นั้นแหละ

“ไม่ใกล้ไม่ไกลหรอก อยู่ที่หน้าตักผมนี่ไง พี่เค็กก็ลงมาใกล้ๆ นะ แล้วพนมมือกราบงามๆ อ้อนวอนดีๆ ผมจะพิจารณาอีกทีว่าควรมอบอิสรภาพให้พี่เค็กไหม”

อเวรากลั้มและหัวเราะนิดๆ ในลำคออย่างรู้กัน ว่านั่นคือการให้ความหวังลมแล้งเรื่อยเปื่อยของอดีตแฟนหนุ่ม

“เดี๋ยวเขาจะมาเอาตัวพี่ไปแล้วไซ้ไหม?”

“อ้อ! นี่คงใกล้เข้ามาแล้วล่ะ”

“งั้นขออะไรอย่างหนึ่งสิ พี่อาจจะไปอยู่ในที่ที่ไม่มีโอกาสได้ทำอย่างนี้อีก...”

“ขออะไร?”

“ช่วยถอดกุญแจมือให้หน่อย พี่อยากไหว้พระเป็นครั้งสุดท้าย...”

พฤษสะอึกอึ้งไปครู่หนึ่ง ก่อนหันรีหันขวางไคร่ตรง นี่จวนเวลาส่งมอบตัวเต็มทน เกรงว่าชะล่านิดเดียวเดี๋ยวจะเกิดเหตุไม่คาดฝัน แต่แล้วก็ไว้ใจพละกำลังและความรวดเร็วของตนเอง ในเมื่อเขานั่งกุมอยู่ด้วยก็ไม่จำเป็นต้องมีเครื่องพันธนาการช่วยแต่อย่างใด จึงทำตามที่หล่อนต้องการ ไขกุญแจมือให้เป็นอิสระ

พอเป็นอิสระตามปรารถนา อเวราก็นั่งพับเพียบบนเตียง มือพนม ไบหน้าตั้งตรง หันไปสู่วัดทางทิศตะวันตก ออกสายตาจับหลังคาโบสถ์ด้วยความเจิบงัน ก่อนก้มลงกราบสามครั้ง แล้วพริ้มตาปิดเริ่มเปล่งคำแจ่มชัด

**นโมตัสสะ ภควโต อรหโต สัมมาสัมพุทธัสสะ**

**นโมตัสสะ ภควโต อรหโต สัมมาสัมพุทธัสสะ**

## นโมตัสสะ ภควโต อรหโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

พหูสค้อยๆ ถอยห่างออกมาอย่างไม่รู้ตัว ยืนมองอเวราสวคมนตรีเต็มตา แก้วเสียงผู้หญิงในยามศรัทธามีกังวลไปเพราะ ยากจะบรรยายว่าภาวะกระแสดความไพเราะที่กระจายออกมาจากร่างสงบบนเตียงนั้น กระทบใจเขาให้เกิดความรู้สึกชนิดใด

## อิติปิโส ภควา อะระหัง สัมมา สัมพุทธโ

## วิขา จะระณะ สัมปันโน สุชะโต โลกะวิทู

## อะนุตตะโร ปุริสัทธัมมะสาระถิ

## สัตถา เทวะมนุสสานัง พุทโ ภควาติ...

หญิงสาวสวดสรรเสริญคุณพระรัตนตรัยด้วยใจอ่อนน้อมยิ่ง เห็นค่ายิ่ง ความข้องพะวงกับเรื่องราวทั้งหลายหายหมดไปสิ้น เสมือนใจไร้มลทินชั่วขณะ เป็นสุขจนริมฝีปากสยายยิ้มออกมาเล็กน้อยทั้งยังสวดอยู่เช่นนั้น

พหูสคเชื่อแล้วว่าอเวราโอโหสิให้เขาจริง ทั้งกระแสดความว่างจากจิตใจเบา ทั้งร่างนิ่งสงบไม่กวัดแกว่งด้วยแรงพัดแห่งโทสะ สิ่งเหล่านี้ไม่มีทางเสแสร้งแก่งทำในนาที่พิสูจน์ใจด้วยของจริงที่โหดร้าย...

ตรงหน้าคือหญิงสาวคนหนึ่งผู้มีเรือนกายงดงาม กับทั้งมีดวงจิตที่พัฒนาจนประเสริฐแล้ว พหูสคอดมองด้วยตาเปล่าราวกับเห็นรัศมีแห่งการอภัยยิ่งใหญ่เป็นวงกว้าง สัมผัสถึงพลังพิศุทธิ์ชนิดหนึ่งซึ่งภัยพาลทั้งหลายไม่อาจกล้ากรายเข้าไปแตะต้อง ตรงข้าม แม้ยืนอยู่ในระยะห่างก็ประจักษ์ความชั่วทั้งปวงจะอ่อนละลาย เหมือนจะต้องทรุดเขาลงกราบน้ำใจอันเกินคนธรรมดาจะมีนั้น!

กลิ่นน้ำลายลงคอ กลับหลังหันเดินลงบันไดไปรอข้างล่างด้วยความเกินทนกับภาพงดงามเหนือความชั่วในจิตใจมนุษย์ มานั่งเฝ้าปากข่มความสะเทือนในอกครู่หนึ่ง เสียงสัญญาณเรียกเข้าของมือถือก็ตั้งขึ้น

“ฮัลโหล...”

น้ำเสียงของเขาสั้นพรว

“เฮ้ยต่อย! นี้อากำลังจะถึงในสิบนาทีนี่นะ ดันเลี้ยวซอยผิดวะ ไม่ได้มาพักหนึ่งเลยสิม เตรียมตัวซะนะ ผูกตา มัดมือ มัดปากด้วยก็ดี เพราะเดี๋ยวอาจตื่นคน ถ้ามียานอนหลับเหลือจะจับกรอกปากก็ได้ แล้วต่อยขับรถไปให้พวกของอาตามที่นัดหมายกัน ได้เงินหลายเต็งละเอ็ง”

“ครับอา”

พหูสครับคำเรียบๆ ไม่คิดสั้นอีกต่อไป เขาคดปุมตัดสัญญาณ เดินไปหยิบปืนที่วางไว้บนโต๊ะมาพลิกดูโมไม่ใส่กระสุนสองนัดเท่าที่มี เอามาน้อยเพราะไม่เคยนึกว่าจะต้องใช้จริง จากนั้นเหินปืนเข้าขอบกางเกงด้านหลัง ก้าวพรวดๆ ขึ้นชั้นบนทันที

อเวราเลิกสวดมนต์แล้ว คงเพราะได้ยินเสียงโทรศัพท์มือถือของเขาเป็นสัญญาณหมดเวลานั่นเอง บัดนี้เด็กหนุ่มเห็นหล่อนนั่งผินหน้าไปทางวัด ไม่ถึงกับมีรอยยิ้มอิ่มสุข แต่ก็ไม่มีเค้าเงายของผู้รู้ตัวว่าจะประสบทุกข์สาหัสในนาทีข้างหน้าเช่นกัน

“ไปกันเถอะพี่เล็ก”

พฤษห้อยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลลงกว่าเดิม หญิงสาวเหลียวหน้าปราชัยทางตามาทางเขา นัยน์ตาส่องแววตัดพ้อเล็กน้อย แต่เพียงแวบเดียวก็จางหายวับราวกับไม่เคยปรากฏ หล่อนเพียงหันกลับไปก้มลงกราบภาพวัดเบื้องไกลสามครั้ง แล้วลุกขึ้นตามเขาลงบันไดโดยดี ไม่มีท่าทีอึดอัดหรือแสดงพิรุณเยี่ยงคนเตรียมคิดหนีแต่อย่างใด

ขึ้นรถพร้อมกัน เด็กหนุ่มสตาร์ทเครื่องและเหยียบคันเร่งแผ่นจากที่ด้วยท่าที่ร้อนรนผิดไปกว่าเคย ขับตะลุยหลุมบ่อบนทางแคบเหมือนคนไม่ค่อยมีกะจิตกะใจระมัดระวัง

“พี่เล็ก... ถามจริงๆ อย่างหนึ่ง พี่เล็กเคยรักผมหรือเปล่า?”

หญิงสาวมองไปเบื้องหน้าอย่างคนไร้จุดหมายในอนาคต มีแต่อดีตเบื้องหลังให้ระลึกถึง

“พี่ไม่เคยรู้สึกอบอุ่นเมื่ออยู่กับเธอ... แต่ก็แปลกใจเหมือนกันว่าทำไมถึงเคยรัก และเดี๋ยวนี้ก็ยังรัก”

น้ำตาของพฤษห้อยขึ้นล้นขอบ

“ผมก็รักพี่เล็ก...” เขาเอ่ยเสียงเครือสั่น “ผมไม่รู้ว่าผมเป็นอะไร ทำไมถึงเลวอย่างนี้ ผมขอโทษนะครับ...”

คำสุดท้ายเจือด้วยเสียงสะอึกสะอื้นร่ำไห้ ยกมือปาดน้ำตาที่เริ่มไหลปราก แรงสะเทือนจากจิตที่สำนึกผิดรุนแรงของพฤษห้อยพลอยมีผลให้อเวราเกือบร้องไห้ตาม แต่ก็พยายามหักห้ามพอจะเอ่ย

“ไม่เป็นไร ช่างเถอะ...” พยายามสะกดคำให้อยู่เหนือก้อนสะอื้น แต่แล้วก็ทะลักทลาย สายน้ำพร่างพรูพร้อมคำพูด “เราสองคนเหมือนเกิดมาเพื่อทำเรื่องโง่ๆ ด้วยกันอีกชาติหนึ่ง ขอแค่ได้รู้ว่านี่จะเป็นชาติสุดท้ายสำหรับการจองเวรระหว่างเราก็พอใจแล้ว”

พฤษห้อยกำพวงมาลัยแน่น พยายามตั้งสติให้คืนกลับเพื่อเอ่ยชัดถ้อยชัดคำ

“ตกลงครับ! ความพยายามใดๆ ที่ผมเคยผูกใจกับพี่เล็กมา ผมขอยกเลิก ให้เวรระหว่างเราเป็นอโหสิ ภัยใดๆ ที่ผมทำไว้กับพี่เล็กในชาตินี้ ผมขอชดใช้ด้วยการเกิดเป็นทาสของพี่ทุกครั้งที่เราพบกัน!”

อเวราใจหาย รีบยกนิ้วขึ้นแตะปากเขา

“อย่าอธิษฐานอย่างนี้สิ...” ปรามเสียงเครือ กะพริบตาถี่ๆ ก่อนจ้องเขาเขม็ง “การยอมเป็นทาสไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้นหรอก เพราะที่ผ่านมามีแต่ความผิดพลาดร่วมกัน ถ้าคิดเปลี่ยนผิดให้เป็นถูก เราต้องช่วยกันอย่างเคียงบ่าเคียงไหล่ต่างหาก”

เด็กหนุ่มสูดลมหายใจลึก หักเลี้ยวขวาเมื่อถึงสามแยก ชุมอารมณเสร้างสาสนิถแล้วจึงเอ่ยด้วยสติที่ได้จากหญิงสาว

“อย่างนั้นผมจะทำสิ่งถูกต้อง เริ่มนับจากนาทีนี้...” สายตาจับอยู่ที่รถบีเอ็มดับเบิลว ซีรี ๕ ซึ่งเห็นเล่นฉิวฉิวอยู่เบื้องหน้า “เดี๋ยวพอผมลงจากรถ พี่ย้ายที่นั่งมานี่แล้วขับหนีไปให้พ้น”

จากที่เคยนั่งอย่างคนเตรียมใจได้มานาน อเวราเริ่มปากคอสั้น

“เธอจะทำอะไร?”

“ทำสิ่งที่ผมจะไม่มีวันเสียใจซ้ำอีก... พี่เล็ก... เชื่อผมนะ อย่าคือ มันมากันสองคน พวกนี้พากันติดตัวตลอดเวลา และเราก็จะไม่มีทางหลบหนีพ้นด้วยรถคันนี้ เพราะฉะนั้นผมต้องลงไปจัดการกับคน ถ้าไม่มีอะไรผิดพลาดผมจะโทรเรียกพี่เล็กให้มารับ”

“แล้วถ้าเธอไม่โทรมาล่ะ?”

น้ำเสียงหล่อนั่นระทึก

“พี่เล็กขับกลับกรุงเทพฯ ไปเลย อย่างน้อยที่สุดผมต้องถ่วงเวลาไว้ได้หลายนาที เพียงพอให้ชอกซอนปะปนไปกับรถอื่นๆ บนถนนได้ พวกมันไม่รู้จักระเบิดบ้านพี่เล็กหรอก รู้แค่ชื่อเล่น ไม่รู้ชื่อแซ่ด้วยซ้ำ อย่าทำนอกเหนือจากที่ผมบอก อย่าเสียเวลาฟ้องตำรวจ และที่สำคัญ... อย่าเหยียวลูกหลังกลับมาดูเด็กเลย! อย่างผมอีก!”

อเวราสับสนไปหมด และอาการละล้าละลังตัดสินใจไม่ถูกของหล่อนก็ทำให้พฤษต้องลำบาก

“ถ้าพี่เล็กคิดช้า ก็อย่าคิดอะไรด้วยตัวเอง เชื่อผมเถอะ สถานการณ์แบบนี้พี่เล็กจะเป็นแค่ตัวถ่วง เราจะไม่รอดกันทั้งคู่ ถึงขั้นหนีก็คงไม่แล้วเกิดอุบัติเหตุ พวกมันลงทุนไปเยอะ ยังไงก็ไม่ปล่อยเราลอยนวลแน่ ถ้าทำตามผมบอก เรามีสิทธิ์รอดได้ อย่าให้ผมต้องอ้อนวอน เพราะไม่มีเวลาสำหรับอะไรแบบนี้”

บีเอ็มดับเบิลยูที่เห็นลิบๆ เมื่อครู่บัดนี้ตรงดิ่งใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ในขณะที่พฤษเริ่มจับข้างลง

“พี่เล็ก... ผมก้มลงกราบเท้าขอขมาพี่เล็กตอนนี้ไม่ได้ แต่ขอให้รู้นั่นคือสิ่งเดียวที่ผมอยากทำ”

ระยะเพียงสองร้อยเมตรที่รถสองคันวิ่งเข้าหากันนั้นแค่มิถุนายนก็ถึง อเวราไม่ทราบจะเอ่ยทักทายอย่างไรในเวลากระชั้นเข้ามาขนาดนี้

สิงการชะลอรถลงจอดสนิท ในขณะที่พฤษแก้มองจับสวอนเลขไปเกือบ ๒๐ เมตร ก่อนเปิดประตูก้าวลงเดินยืมร่มตะโกนทักมาแต่ไกล

“หวัดดีอามู”

“เอ็งออกมาจากบ้านทำไมวะ อากะจะเข้าไปนั่งเล่นสักพักก่อน”

“ปวดอีหรือ?”

สิงการหัวเราะหึหึ

“เปล่า! แต่คนมาเหนื่อยๆ ก็อยากไปนั่งรับลมมั่งซีว๊วย อีก็อย่างคุณเคียวแกอยากดูหน้าตา ดูเนื้อตัวหนูเล็กของเอ็งให้ชัดๆ ก่อนด้วย”

เขาหมายถึงชายฉกรรจ์ที่มาด้วยกัน

“อ้อ! แพนกตรวจสุขภาพหรือ? เมื่อกี้สั่งให้ผมวางยานอนหลับเพราะอย่างนี้เอง”

พูดกลางนิกโมโทที่ไม่ได้ยินเสียงร่ำร้องจากเบื้องหลังเสียที กระทั่งเขาเดินมาจนถึงตัวเหล่าจอมโจดอยู่เดี๋ยวนี้แล้ว จำต้องยกมือไหว้แผนกตรวจสอบคุณภาพด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“สวัสดีครับอาเคียว ฉันเดี๋ยวพวกเรากลับไปที่บ้านกันก่อนไหม?”

ชายร่างสันทัดนามว่าเคียวสันศิระ

“ไม่ต้องหรอกไอ้น้อง ออกมาแล้วก็ไปเลยดีกว่า แค่วาดเขียนนิดหน่อยเดี๋ยวปล่อยเสียตรงนี้แหละ เรื่องตรวจสอบคุณภาพนะเดี๋ยวามีเรือนรับรองพิเศษมิดชิดสะดวกสบายกว่านี่”

“เฮ้ยต่อย!” สิงการทำตาโตเป็นไข่ห่าน สุ่มเสียงตกใจยิ่ง “นั่นหญิงของเอ็งทำอะไรวะ? ฉิบหายแล้วมึง!”

“ไหน... ทำอะไร?” เขาแก้มองกลับหลังหันไปมองแบบเอ้อๆ ซึ่งก็ทันเห็นเงาเวร่ายย้ายมาประจำที่คนขับและบึ่งรถหนีออกไปอย่างรวดเร็ว พุทหัสทำเป็นร้องดังๆ ด้วยความตื่นเต้น “เฮ้ย! ทำไมเป็นอย่างนี้วะ?”

“เอ็งไม่ดับเครื่องไว้หรือนี่? ฮี๊ย! ทำไมถึงทำเรื่องโง่เหมือนควายได้ไม่มีที่สิ้นสุดอย่างนี้วะหา?”

สิงการ โกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงจนกลายเป็นเงอะงะ แตกต่างจากนายเคียวซึ่งดูท่าทางเหมือนคนเคยผ่านเรื่องฉุกเฉินมามากกว่า รายนั้นเปิดประตูก้มลงแวบเดียวแล้วกลับขึ้นมาพร้อมปืนพกอัตโนมัติ ยกแขนเหยียดตรงยิงปั้งแรกภายในเวลาเพียงไม่กี่พริบตานับจากเห็นรถวีออสแล่นออกจากที่

ความจริงนักค้าหญิงเลี้ยงขางรถ และเป็นการยิงขาดเพียงสองสามนัดแบบหวังผลครั้งเดียว เนื่องจากวัตถุอันเป็นเป้าหมายกำลังเคลื่อนที่ออกห่าง แต่พุทหัสตกใจ ไม่รู้เจตนาของอีกฝ่าย เกรงอเวรอาจจะได้รับอันตราย ในชั่วเวลาเร็วเหมือนสายฟ้าแลบเขาบังเกิดความเป็นห่วงหลอนจนลืมหัด หมดความยับยั้งชั่งใจใดๆ ควักปืนที่เหน็บขอบกางเกงหลังไว้ออกมา ใช้งานพลางถลันแล่นอ้อมหน้ารถเข้าไป เหนี่ยวไกยิงเปรี้ยงทันที

แต่ตะบะบารมีของอีกฝ่ายซึ่งเป็นเสือร้ายทำให้สายตาของพุทหัสปรากฏพร่าเลือน เห็นเป้าวูบไหว มือไม้สั่นระริก แลมขณะลั่นไกเพียงหุดว้าง วางเท้ายังไม่เต็มฐาน ทำให้ปากกระบอกเข็ดขณะเหนี่ยวไก การยิงในระยะเกือบเผาขนนั้นจึงพลาดเป้าไปอย่างน่าพิศวง แตกต่างจากจากสิงหปืนไวตัวจริงอย่างเคียว ที่แค่เห็นเงาร่างเด็กหนุ่มแล่นถลันแถมเข้ามาอย่างผิดปกติก็เบี่ยงกายกวาดแขนมาตั้งลำเล็งตรง สายตาเห็นแสงอกฝ้ายนั้นลอยเด่นเป็นเป้ารับลูกปืนอย่างถนัด และปล่อยกระสุนปั้งออกไปด้วยสติสัมปชัญญะของคนเคยผ่านสมรภูมิมามาก่อน

กระสุน .๓๘ เจาะเข้าช่วงอกเหมาะเจาะ เป็นประสพการณ์ครั้งแรกของพุทหัสที่รู้สึกเหมือนถูกมือ ไร้ตนผลักอกให้ผงะเล็กน้อยก่อนทรุดร่วงลงไปคุกเข่ากับพื้น และสองสามพริบตาถัดมาก็ต้องยกมือกุมหน้าอก ล้มตัวลงบิดไปมา ส่งเสียงร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด

พญามทูตคำรามลั่นอีกครั้ง พุทหัสไม่ทราบว่กระสุนนัดที่สองฝังเข้าไปตรงส่วนไหนของร่าง รู้แต่ว่ามันทำให้หัวหื้ออื้ออิ่ง หน้ามืดตาลาย มองเห็นอะไรต่ออะไรวูบวาบเหมือนฝันร้ายพร่าพราย แต่กลับได้ยินเสียงน้ำลายที่ถูกกระเดือกลงคอซัด คล้ายถูกจับกดน้ำให้หายใจไม่ออก และฟังแต่เสียงการทำงานของร่างกายภายในที่ปกติไม่เคยได้ยิน

ร่างกายยามนี้ช่างแน่นิ่งเหมือนหุ่นประหลาด วูบหนึ่งสำนึกของพฤษภูดับไป แต่อีกช่วงหนึ่งก็เหมือนคน ทะลึ่งโผล่ขึ้นเหนือน้ำคำมืด โง่หัวรับรู้โลกด้วยความชอกช้ำอีกครั้ง เขาได้ยินเสียงคนสองคนคุยกัน ฟังหลอนราวกับคลื่น ปิศาจที่ม้วนตัวปะทะแก้วหูเป็นระลอก

“บ๊ะ! ทำไมมันทำอย่างนี้?”

“ผมป้องกันตัวนะคุณมู”

“เห็นแล้ว! ช่างเม่งเหอะ รีบตามผู้หญิงไปดีกว่า”

“คงไม่ต้องเปลืองแรงหรอก คุณสิ แม่วิ่งกลับมาแล้ว มหัศจรรย์ตายซักเลยคุณมู”

แปลกที่ฟังไม่รู้เรื่อง ทั้งที่เหมือนเมื่อก่อนน่าจะรู้ ปิศาจสองตนนั้นคุยอะไรกันหนอ? แล้วนี่เขาเป็นใคร ทำไมมาอยู่ในสภาพวูบๆ วาบๆ สำนึกรับรู้บิดๆ เบิดๆ ระล่ำระสาย พิลึกพิลั่นขนาดนี้?

ครู่ต่อมาเหมือนคอกลอกกลิ้งไปได้รอบทิศ สายตาคล้ำกวาดเห็นราวไฟพร รกเรือด้วยต้นไม้และพงหญ้าเป็นวง ล้อมทึบแน่น นี่เขาอยู่ที่ไหนกันแน่? ทีแรกได้ยินเหมือนเสียงอึกหวัดแหวกอากาศเบื้องสูงมาแต่ไกล เมื่อฟังไปกลับแปร เป็นเสียงแหลมก้องแบบลึกลับ คำรามจึกเจ็ยกนำขนพองสยองเกล้า แล้วสลับสับเปลี่ยนกับความสงบเงียบน่าสะพรึงกลัวของ ป่าลึกอันคละคลุ้งด้วยกลิ่นโคลนและไอน้ำ

อีกครู่หนึ่ง ได้ยินเสียงเพรียกของอะไรบางอย่างแหลมปรี๊ด เป็นคลื่นกระแทกโศดที่ทรงอิทธิพลใหญ่หลวง คล้าย ป่ารกแห่งภวังค์มีดถูกแหวกออกชั่วขณะ จากความมืดบอดกลับระลึกรู้ขึ้นมาได้นั่นคือเสียงเรียกที่คุ้นเคยของอเวรา เขาจำ ได้ หล่อนเรียกชื่อเขาด้วยความห่วงใยท่วมท้น นึกอยากเปล่งเสียงตอบ แต่เหมือนเขาไม่มีตัวตนอีกต่อไป เหลือแต่ เครื่องรับที่ไม่ถูกประกอบคู่กันกับเครื่องส่ง

แต่ขณะแห่งสำนึกบริษหรือของความเป็นมนุษย์ที่ย้อนกลับมาชั่วครู่ นั้น พฤษภูบังเกิดความประหลาดประหลาดประหนึ่งนักโทษประหารผู้รู้ตัวว่ากำลังจะก้าวเข้าสู่ตะแลงแกงอย่างแน่นอนแล้ว เขากำลังเผชิญอยู่กับภาวะที่น่ากลัวที่สุดในชีวิต แต่ก็ไม่ทราบจะทำให้ดีขึ้นได้อย่างไร

พยายามคิดว่าตนเองกำลังฝันร้าย และจะสามารถตื่นขึ้นในนาทีใดนาทีหนึ่งข้างหน้า เหมือนเช่นทุกเช้าที่รู้สึกตัว นิดหน่อยก็ตื่นหนีจากความยุ่งเหยิงอลหม่านของฝันหลอนได้ไม่ยาก ทว่าบัดนี้แก้วหูของเขาดับลงอีกครั้ง เสียงอาทรของ อเวราที่กรีดอากาศเข้ากระทบโศดประสาธเมื่อครู่ปฏิรูปเป็นนิมิตใบหน้าของผู้หญิงคนหนึ่ง ทีแรกปรากฏรางเลือนบิด เบี้ยว แต่แล้วก็แปรเป็นดวงหน้าสว่างไสว แยมยิ้มประพิมพ์ประพายนางสวรรค์ อีกอึดใจหนึ่งก็แปรเป็นใบหน้ามนุษย์ที่ เศร้าหมอง อเวรานั้นเอง เขายังมีเศษของสติเหลือพอจะจำได้ หล่อนถามเขาว่า

“ไปวัดกันไหม? ไปเดินเวียนเทียนกัน”

คู้ๆ ... นั่นคือคำชักชวนครั้งหนึ่งในอดีตไม่ช้าไม่นานมานี้นี่นา... ไปสิ... ใจเขาตอบด้วยความปรีดา ดวงจิตของเขาร้องให้ ยามนี้เขาอยากไปวัดกับหล่อนเหนือสิ่งอื่นใด



แต่ประหลาดนัก คางเขาย่อนลงต่ำเอง เห็นตนเองจากห้วงมโนทวารว่าหน้ายาวเหมือนลิงบาบูนด้วยเจตนา ล้อเลียน ลักษณะเจตนามีความเด่นชัดยิ่ง เขากำลังทำหน้าที่หลอกเหมือนอย่างเคย ผิดแต่ว่าครั้งนี้นอกจากทำหน้าที่ยัดเยียดแล้วยังมีเสียงคำรามแบบลิงออกมาจากกล่องเสียงในลำคอ และเป็นเสียงคำรามคร่ำครวญ สะเทือนเลื่อนลั่นจนหนวดหูตัวเองอย่างหนัก

อีกแวนหนึ่ง จู่ๆ ก็ระลึกขึ้นได้ เขาคิดช่วยเหลือผู้หญิงคนนี้ คนที่ชวนเขาทำบุญ เขาก็ทำคุณตอบ ขนาคยอมเอาชีวิตเข้าแลก...

ความตระหนักว่าตนกำลังจะย่างเข้าสู่เงื้อมเงาบรรณา มาผนวกเข้ากับสำนึกของคนพุทธที่ถูกสั่งสอนให้ระลึกถึงบุญกุศลก่อนตาย ทำให้พหุสัจจอยู่อยู่กับบุญเท่าที่นึกได้ยามนั้น เขาต้องการบุญ ต้องการที่พึ่ง ต้องการความสว่างในคนที่จะพาไปสู่ภพแห่งความสว่างอบอวน

แต่ขณะแห่งอารมณ์ที่พยายามตั้งมั่นน้อมระลึกถึงบุญอันเกิดจากการยอมสละชีวิตช่วยเหลือหญิงสาวอันเป็นที่รักนั่นเอง พลันความจำอีกส่วนหนึ่งก็กระแทกเบียดเข้ามาประจุกข้างสารเข้าถล่มบुकหอรบไม้ไผ่ที่ยังผูกไม่เสร็จ...

เขาเป็นคนจับผู้หญิงคนนีมาเอง ด้วยความตั้งใจจะขายกิน!

“ไปไหน?”

นั่นคือสำเนียงถามอ้อยอิ่งอารมณ์ของสาวคนรัก พหุสัจจสั่นสั่นสะท้านอย่างแรง หันหลังกลับ ร่างกายคล้ายติดสปริงสามารถเล่นทะยานข้ามดิน คิดตัวแผ่นแผ่นขึ้นต้นไม้ ผลจากกึ่งหนึ่งไปสู่อีกกึ่งหนึ่งด้วยอารมณ์ที่ดิบ กระด้าง ไร้รู้คิด ภาพราวป่าปรากฏเป็นเงาดำของต้นไม้และกิ่งไม้ผ่านตาไปอย่างรวดเร็วด้วยการวิ่งกระโดด โผล่ โผล่ โผล่ โจนทะยาน กระทั่งถึงอุโมงค์แห่งใหม่ที่ไม่เคยรู้จักมาก่อน ทุกอย่างหยุดสนิทลงที่ความมืดอันปราศจากสำนึกคิดอ่านและความรู้สึกตัวใดๆ นั่นเอง

คืนครั้งสุดท้ายของมนุษย์นามว่า ‘พหุสัจจ’ จมลงด้วยบทสรุปเช่นนั้น น้ำหนักของกรรมที่ทำเป็นนิสัยเคยชิน คือ ล้อเลียนคนดี เย้ยหยันโยไปบุญกุศล ไร้ศรัทธากรรมวิบาก ไร้ความละอายในการประพฤดิชั่ว กระทั่งก่อบาปใหญ่อันควรทะเลว้งถึงนรกภูมิ ยังดีที่ก่อนมรณกรรมมีเหตุให้กลับลำสำนึกคิดเสียได้ ทว่าก็มีใจจากกำลังใจตนเองเป็นหัวหอกนำ แต่ได้อาศัยปัจจัยคืออานิสงส์ของอภัยทานอันยิ่งใหญ่ของอเวรามาปลุกจิตสำนึกให้สว่าง โพล่งขึ้นทันการณ จิตจึงพอมีกำลัง โหนสายป่านกุศล ดึงตัวขึ้นพ้นปากเหวนรกไหว แต่หัวก็โผล่ได้ไม่เกินอบายภูมิ ต้องเข้าไปสู่ความเป็นสหายของหมู่ม้าตัว เจริญงานอยู่ดี

เมื่อวินาทีแห่งความตายมาถึง กรรมได้ปรากฏเขาจากความเป็นมนุษย์ไปสู่กำเนิดใหม่ที่เหมาะแล้วในบัดนั้น บาบอกลงนำเขาไปอยู่กับเผ่าพันธุ์ที่ไม่อาจระบุชื่อ โคตร หลักแหล่งถิ่นฐาน ยากแก่การจำแนกค้นหาพิศมัยด้วยญาณของผู้ทรงอภิญญา จะพอเห็นได้ก็แต่ชนิดที่เป็นสัจฐานของสิ่งและสภาพแวดล้อมที่เป็นป่าเขาเท่านั้น

ความอาลัยในวัดที่มีติดตัวเป็นทุนสุดท้ายอยู่บ้าง ส่งเขาไปเกิดในท้องลิงใกล้วัดตัวหนึ่งซึ่งอยู่ในระยะผสมพันธุ์พอดี มันเป็นแรงดึงดูดระหว่างสองขั้วที่เข้ากันอย่างเหมาะเจาะ วิบากกรรมย่อมรู้ชัดว่าจะสรรสิ่งตัวเมียใดในโลกมาให้เสียตายแต่เมื่ออยู่ใกล้วัดคราวนี้ ก็ไม่มีสภาพหูดตาและปัญญาธิบถาของมนุษย์ไว้ฟังธรรมอีกต่อไปแล้ว...

## ตอนที่ ๔๐ ภาคพื้นนรกานต์

สืบตำรวจโทเรื่องยศ เพิ่งกลับจากแข่งยิงปืนที่โคราชและมาค้างคืนบ้านพ่อแม่ในเขตอยุธยา ด้วยวัยเบญจเพสเขาเป็นพลแม่นปืนสังกัดหน่วยอริทรราช ๒๖ ซึ่งมีหน้าที่ต่อต้านการก่อการร้ายในเมืองหลวง อันก่อปรพร้อมด้วยคุณสมบัติหลายประการในตัว ทั้งความน่าเชื่อถือด้านการใช้อาวุธ และทั้งความน่าเชื่อถือในฐานะมนุษย์ผู้มีหัวใจพิทักษ์สันติราษฎร์คนหนึ่ง

ธรรมดาของนักนิยมปืนซึ่งเพิ่งกลับจากการแข่งขัน เรื่องยศถอดล้างทำความสะอาดปืนยาวของตนอย่างมีความสุขมันเป็นเอชเชที่เขเบิกมาจากคลังและกำลังจะนำกลับกรุงเทพฯในวันรุ่งขึ้น ระเบียบนอกห้องนอนคือที่นั่งโปรดสำหรับการนี้ของเขา

สืบตำรวจโทหนุ่มกำลังคิดถึงผลการแข่งขันซึ่งเป็นที่น่าพอใจยิ่งยวด ผู้ได้ชื่อว่าเป็นพลแม่นปืนหรือสไนเปอร์นั้นไม่มีความน่าภูมิใจอันใดเหนือกว่าการเป็นผู้ทำเต็มสูงสุด เขากุมใจเสมอกับความเป็นคนเก่ง คนที่ทุกคนฝากความหวังว่าจะเป็นอัศวินม้าขาว ช่วยพลิกสถานการณ์เลวร้ายให้กลายเป็นดีอย่างเฉียบพลันและปราศจากความผิดพลาด

ธรรมชาติมักโยนภาระมาให้ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบ ไม่ว่าจะอยู่ในเวลางานหรือนอกเวลางาน เรื่องยศประกอบปืนซึ่งมีหลายชิ้นส่วนเกือบเสร็จ คือเพิ่งใส่ชุดลูกเลื่อนและตามด้วยสลักล็อกพานท้าย พอปืนอยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน ก็ให้หนักันไม้คั่นมือเป็นกำลัง และกาลอันประจวบเหมาะนั้นเอง พลันหางตามือพิฆาตเอกก็เห็นรถโตโยต้าวิโอสวิ่งมาจากทางซ้ายมือ และเห็นบีเอ็มดับบลิวคันงามสะดุดตาแล่นมาจากทางขวา รถทั้งสองจอดบริเวณเดียวกัน ห่างจากจุดที่เขาตั้งไปทางด้านขวาประมาณเกือบ ๒๐๐ เมตร

ที่แรกเรื่องยศเหลือบมองอย่างไม่สนใจนัก แค่สะดุดตานิดหน่อยกับการเห็นรถคันละห้าหกล้านมาวิ่งแถวบ้านเขา แต่พอมีชายสามคนลงจากรถและเหมือนจะเจรจาอะไรกัน สืบตำรวจโทหนุ่มก็ชักรู้สึทกะแหม่งๆ สักรณ้อย่างไรบอกไม่ถูก นั้นอาจเป็นสัญชาตญาณของตำรวจจุมกไว ได้กลิ่นเหตุร้ายล่วงหน้าโดยไม่ต้องรอให้เกิดขึ้นเสียก่อน

ในระยะ ๒๐๐ เมตรนั้น เขาสามารถเห็นเหตุการณ์ได้ด้วยตาเปล่าอย่างถนัด รถวิโอสแล่นออกจากที่จอดปุบปับท่ามกลางการเหลียวตะลึงของชายทั้งสาม ชายร่างสันทักก็ลงหยิบปืนมายิงไล่หลัง กระทั่งเด็กหนุ่มถลาร้อนมาเป็นเป้าสะดวกให้ซ้อมยิงเล่นในระยะใกล้ ทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วจนเรื่องยศไม่อาจตัดสินใจยื่นมือเข้าไปเกี่ยวข้องเช่นใดได้

อย่างไรก็ตาม ความที่คุ้นเคยกับอาชญากรตัวกลั่นมาหลายปีทำให้แยกแยะถูกว่าใครเป็นใคร เด็กหนุ่มคนหนึ่งถูกยิงในระยะเผาขนลงไปนอนกองที่หน้ารถยุโรปหรู เมื่อกองลงไปแล้วยังมีกระสุนแถมท้ายอีกหนึ่งนัดเป็นใบรับประกันการสิ้นชีพ ด้วยสติและความเลือดเย็นเยี่ยงนั้น ผู้ยิงคงไม่ใช่สุจริตชนที่เพิ่งมาคนเป็นครั้งแรกแน่ๆ

ขณะกำลังคิดว่าควรมีปฏิกิริยาเช่นไรจึงจะเหมาะกับฐานะตน สืบตำรวจโทหนุ่มก็เห็นรถวิโอสวกกลับมาที่จุดเกิดเหตุอีก คนขับสาวเปิดประตูกลามาทหาร่างเด็กหนุ่มที่นอนนิ่งอยู่กับพื้น เขาเห็นหล่อนกรีดร้องและเรียกชื่อคนลี้มเหมือนเสียสติ แม้จะถูกชายฉกรรจ์ขู่ขุดคุดแขนก็สะบัดและพยายามเข้าหาร่างบนพื้นอย่างลี้มกลัวทำเดียว

เรื่องยศไม่รอช้า ก้าวสวบบเข้าห้องและกลับมาพร้อมซองกระสุน พลังเสียบมันเข้าที่ ปลดล็อกไก ยกปืนประทับบ่า จ่อตาขวาเข้ากับศูนย์เล็ง โดยเล็งดูเหตุการณ์ให้ชัดเจนก่อน ทั้งหมดนี้ใช้เวลาเพียงน้อยนิดด้วยความคุ้นเคยและจัดเจนงาน

จึงหะนั้นหญิงสาวกำลังคืนสุทธฤทธิ์ ทั้งพยายามตบ ทั้งพยายามจิกข่วนคนร้ายซึ่งมีถึงสองคน แน่ใจว่าผู้หญิงกำลังน้อยตัวคนเดียวย่อมเหมือนน้ำน้อยแพ้ไฟ ครูเดียวก็โดนรวบตัวได้ และถูกชกท้องจนเปลี้ยงอห้อยแขนลงทันตา

เรื่องศกมจิตใจไม่ให้นึกเกลียดพวกหน้าตัวเมียเหล่านั้นเกินขีด เพราะถ้าเกลียดจนโทสะพุ่งอาจมีผลกับความแม่นยำ กับทั้งตัดสินใจว่าไม่ได้ เหตุร้ายตรงหน้ายังไม่มีความชัดเจน แม้นแน่ใจว่ากำลังจะช่วยผู้บริสุทธิ์ เขาก็ยังไม่เคยเผชิญสถานการณ์เฉพาะหน้าแบบไม่มีหัวหน้าออกคำสั่ง ครั้นนี้ต้องรับผิดชอบการตัดสินใจของตนเองตามลำพัง จึงเกิดความลังเลอยู่สองวินาทีว่าจะเอาอย่างไร ระหว่างยิงหัวกับยิงแขนขา ถ้ายิงหัวก็ต้องเขียนรายงานวิสามัญฆาตกรรมยาวหน่อย แต่ถ้ายิงแขนขาจะลดปัญหาลงได้มาก เนื่องจากคนร้ายฆ่าผู้บริสุทธิ์ตายแล้วหนึ่ง และเห็นๆอยู่ว่ากำลังจะอุ้มผู้หญิงขึ้นรถไปอีกราย การยิงแขนขาเพื่อระงับเรื่องร้ายจึงนับว่าสมควรแก่เหตุยิ่ง

จากจุดนี้ เขาจะเลือกยิงที่ใดก็ได้ ฝีมือระดับเขานั้นเกินกว่าจะอ้างส่งเดชว่าจับจุดไม่ถนัดเลยพลาดไปโดนหัวหรือเข้าลำตัวทำลายอวัยวะสำคัญ แม้ต้องเอาปืนประทับบ่าเพราะไม่มีเวลาประกอบฐานปืน ก็หวังความแม่นยำเฉียดๆร้อยเปอร์เซ็นต์อยู่ดี อย่าวางแต่ ๒๐๐ เมตรเลย สำหรับเขาแล้ว ในสภาพพร้อมทั้งกำลังกายและสติสัมปชัญญะเต็มทีเช่นนี้ ต่อให้เกิน ๕๐๐ เมตรก็ยังสบาย ของเขาอยู่แล้ว เขาต้องพัวพันกับสถานการณ์เพื่อกรณีเป็นประจำ ประเภทผู้ร้ายกับเหยื่ออยู่ติดกัน ต้องการกระสุนลึกลับช่วยเหยื่อจากทางไกล ตำรวจประเภทเขาถูกฝึกมาให้เป็นมือพระกาฬ ทั้งเทคนิคความชำนาญชำนาญในการใช้อาวุธ และทั้งประสาทในการรับมือกับเหตุด่วนฉุกเฉิน ยิ่งผ่านประสบการณ์มา ๓-๔ ปีด้วย โอกาสไม่จบเกมในนัดเดียวก็ยากเย็นยิ่งนัก

ด้วยใจสงบสุขุมกับสถานการณ์ฉุกเฉินเหนือคนธรรมดา เรื่องศกกำลังรอแนววิถีที่ห่างจากเหยื่อ เพราะกระสุนจากเอชเคจะทะลุทะลวงไปไกลชนิดมายืนเข้าแถวซ้อนกัน ๓ คนวิถีก็ยังวิ่งเป็นเส้นตรงโดยไม่เฉลกลับ หากทำให้คนร้ายบาดเจ็บ แต่กระสุนดันวิ่งต่อไปปลิดชีวิตผู้บริสุทธิ์ เขาคงนึกอยากลาออกจากอาชีพสถานเดียว และอาจมีรสขมในปากเกินกว่าจะหยิบปืนยิงได้อีกทั้งชาติ!

เมื่อสังหารชกท้องอเวราจนอ่อนลงทั้งร่างแล้ว ก็ปล่อยให้เพื่อนร่วมขบวนการหัวปักหล่นตามลำพัง ตัวเองเดินไปเปิดประตูรถตอนหลังเพื่อนำสินค้ามาบรรจุ

แต่ขณะนั้นเอง เขาก็ได้ยินเสียงดัง ‘ปัง’ แน่นทึบกว่าประทัด เกือบๆพร้อมกันก็ได้ยินเสียงไอกรารกับว้าวถูกเชือด ลั่นถนน เหลือบไปมองก็เห็นร่างสันทัดของเพื่อนร่วมงานล้มลงนอนหงายกับพื้น ปล่อยเหยื่อสาวเป็นอิสระ ซึ่งหล่นก็ลงกลิ้งสองตลบแล้วนอนคุดคู้อย่างจุกเสียดไม่หายเช่นกัน

สังการอำปากหาวอย่างไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น รู้แต่ว่าเพื่อนของตนถูกยิงจากระยะไกล แต่วินาทีต่อมาก็ได้สติ สั่งตัวเองให้รีบหมอบลงคลานไปแอบท้ายรถเดี๋ยวนั้น

เมื่อเข้าที่กำบังได้ก็โผล่หน้าออกมาเล็กน้อยเพื่อสังเกตการณ์ เห็นสหายจากเครือข่ายโรคพยายามยกเหยื่อยกขึ้นลุกขึ้นนั่ง หยิบปืนที่หนีบเอาออกมา และหันไปทางทิศที่ได้ยินเสียงปืนในท่าเตรียมต่อสู้ศัตรูผู้ลึกลับ แต่แล้วสังการก็ได้ยินเสียงปืนดังขึ้นอีกครั้ง กับทั้งเห็นถนัดตาว่าเจ้าเพื่อนยากโดนทะลวงหัวไหล่ทะลุเข้าให้ จนต้องกลับลงนอนเกลือกกลิ้ง แล้ววิ่งไปทั้งแขนทั้งขา นึกปากร้องแหลมก้องด้วยความเจ็บปวดสาหัส ไม่มีโอกาสลุกกลับมาตั้งท่าตั้งทางใดๆอีกเป็นแน่

สิงคารกลืนน้ำลายเอือก ปังที่สองนี้เขารู้แล้วว่ากระสุนปืนถูกส่งออกมาจากที่ใด ในละแวกนั้นมีบ้านอยู่เพียงสองหลัง ขวามือหนึ่ง ซ้ายมืออีกหนึ่ง ห่างจากตำแหน่งของเขาเกินสองร้อยเมตร ดูจากวิถีกระสุนก็คาดว่ามันน่าจะมาจากบ้านหลังซ้ายมือนั่นเอง แต่การขยักขยักมองจากหลังท้ายรถเข็นนั้นยังไม่อาจเก็บรายละเอียดได้ชัดเจน

แม้ปากแน่น เขาไม่มีปืนอยู่ในมือ อีกทั้งไม่รู้ว่ามีศัตรูผู้ลึกลับเป็นใคร ทราบแต่ว่าระยะห่างขนาดนี้หมอนั้นยังวางกระสุนเข้าเป้าได้ราวกับจับวาง นั่นแปลว่าต้องใช้ปืนคิดศูนย์เล็งอย่างแน่นอน และดูจากพฤติกรรมช่วยเหลือหญิงสาวผู้เคราะห์ร้ายแล้วก็น่าจะเป็นคนของราชการ ฉะนั้นการคิดขจัดจีนต่อผู้หรือพยายามหลบหนีด้วยวิธีใดๆคงเปล่าประโยชน์ ถ้าทำแก๊งต้องโดนสอยร่วงแบบที่เห็นเพื่อนเป็นเยี่ยงอย่างแน่

เสียงปืนเจียบในอาการรอปฏิกิริยาของเขา ความรู้สึกของคนมือเปล่าขยักขยักเหมือนเผชิญหน้าอยู่กับพญามุขผู้ตำแดงความยิ่งใหญ่จากขอบฟ้ากว้างเจียบ ด้วยความเหี้ยมเกรียมไร้หัวใจปรานี สิงคารกัศพินกรอด ละล้าละลึงคิดหาทางออกที่ดีที่สุด เรื่องโทร.ตามใครมาช่วยนั้นลืมได้ เพราะคงไม่ทันการณ์เป็นแน่ แต่หากรอช้าอีกฝ่ายคงเรียกกำลังเสริมมาหิวตุนไปเข้าซังเตเช่นกัน เขาเพิ่งถอยบีเอ็มดับบลิวคันใหม่ออกมาไม่นาน ยังอยากเหยียบเล่นให้หน้าใจนานกว่านี้ เพราะฉะนั้นต้องคิดหนีให้จงได้

คิดรีบคลานขึ้นรถแล้วขับเผ่น แต่ตรงจุดก็เห็นวารรถแก๊งไม่ช้ารถถึงหุ้มเกราะ พอเขาประจำที่คนขับ เบาะนั่งอาจเป็นรูหลายแห่งในตำแหน่งที่มีร่างเขานั่งบังอยู่ นึกสงสารคนที่ต้องมาขจัดล้างเลือดเขาออกจากที่นั่ง เลยตัดสติใจซุ่มมือขึ้นสูงและร้องเสียงดังฟังชัด

“ขอมแล้ว! อย่ายิง!”

จากนั้นค่อยๆ โง่หัว ยึดกายขึ้นขึ้นสูง ค่อยๆ ก้าวออกมาสู่ที่โล่ง ถ้าเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือทหารคงคาด เขาคงไม่โดนเช่นฆ่าหรือทำร้ายง่ายๆ ทั้งซุ่มมือขอมแพ้เช่นนี้ เลี่ยงดวงเอาหน่อยก็แล้วกัน เดี่ยวพอมือพิฆาตปรากฏในระยะประชิดค่อยใช้สมองหาทางรอดทีหลัง เพราะขณะยังไม่เผชิญหน้าเช่นนี้ เขามีแต่เสียเปรียบลูกเดียว

ฝ่ายสิบตำรวจโทหนุ่ม เมื่อเห็นเป้าหมายขมมือขอมแพ้กี้ไม่ชะล่าใจ ยังคงเล็งปืนอยู่กับร่างสูงใหญ่ของคนร้าย จังหวะนั่นเองแม่ของเขาก็วิ่งหน้าตื่นมาตามเสียงปืน ร้องถามเขาด้วยความตระหนกตระคนแปลกใจจากเบื้องหลัง

“เฮ้ย! เอ็งยิงอะไรวะ?”

“มันมาฆ่ากัน ใกล้บ้านเรานะแม่ ผมกำลังช่วยผู้หญิง” เขาตอบเรียบๆ ทั้งที่สายตายังไม่ละจากศูนย์เล็ง “แม่ช่วยต่อ ๑๕๑ ขอกำลังให้ผมหน่อย”

“อะ... อาไรวะ ให้พูดยังไงล่ะ?”

เมื่อผู้เป็นมารดาได้ยินใกล้ตำแหน่งที่เรื่องยศปักหลักอยู่ก็เห็นอย่างที่เขาเห็น รถสองคัน กับกลุ่มคนอีกสี่ คนหนึ่งกองแน่นิ่ง อีกสองคนนอนดิ้น และอีกคนสุดท้ายยืนนิ่งซุ่มมือทั้งสองข้างประกาศขอมแพ้ ภาพพระทีกระยะไม่ใกล้ไม่ไกลนั้นทำให้นางตะกรันตะครอขึ้นมาจนเหมือนเห็นบิณฑิไปทั้งร่าง

ท่าทางกุกกักอย่างประหม่ากับเหตุร้ายของมารดาทำให้เรื่องยศดับท

“แม่ช่วยหยิบมือถือมาให้ผมก็แล้วกัน กด ๑๕๑ ให้ด้วย” เมื่อขอความช่วยเหลือจากมารดาแล้วเรื่องยศก็ตะโกนก้องด้วยน้ำเสียงเฉิบขาด “หยุดอยู่กับที่ตรงนั้น อย่าขยับ!”

มีเสียงตะโกนตอบกลับมาเกือบทันที

“รู้แล้ว!”

สิงการมองเขม็ง บัดนี้เขาเห็นต้นแหล่งแจกกระสุนแล้ว ฝ่ายนั้นยื่นเล็งปืนประทับบ่าอยู่บนระเบียงชั้นสอง ใช้ปืนยาวดำเมี่ยม หน่วยกันเป็นพวกแม่นปืนขนานแท้ และรู้ว่าจะต้องปฏิบัติเช่นไรในสถานการณ์ปูปจับพลัน แค่นี้มีผู้หญิงอีกคนช่วยยื่นโทรศัพท์มือถือมาจ่อหูให้ สิงการก็ทราบชะตาของตนแล้วว่าขึ้นยื่นนิ่ง อีกเดี๋ยวต้องโดนรวบตัวจากกำลังเสริม เพราะเจ้าหมอนั่นคงไม่เดินเค็ลงมาเปิดโอกาสให้เขาพลิกสถานการณ์เป็นแน่

จังหวะเดียวกันนั้น อเวราเริ่มค่อยยังชั่ว จึงพยายามเคลื่อนไหว ตะเกียกตะกายล้มลูกคลุกคลานมายังศพของพฤษพอดถึงก็ใช้สองมือน้อยเขย่งร่างไว้วิญญูณที่อนตาเหลือกค้าง พร่ำเรียกอย่างนึ่กว่าอาจมีปาฏิหาริย์ให้เขาฟื้นคืนชีพ

“ต่อย! ต่อย... ฮือ... ฮือ”

หญิงสาวอยู่ใกล้เขาเพียงสองก้าว กำลังรำไ้ไปปานจะขาดใจจนลืมระวังตัว สิงการตัดลึนใจใช้โอกาสสุดท้ายที่จะรอดนั้น กระโจนพรวดเดียวตะครุบตัวหล่อนจากเบื้องหลัง โดยใช้ปลอกแขนขวารัดคอหล่อนและลุกขึ้นยืนโดยมีร่างระหงเป็นกำบังเบื้องหน้า ซึ่งพอหญิงสาวรู้สึกถูกรัดตัวอีกก็พยายามสะบัดคืนรน ทว่านั่นกลับยังเป็นผลดีสำหรับสิงการ เพราะการส่ายแขนขาปะปะทำให้เกิดโลบั้งที่มีความเคลื่อนไหวตลอดเวลา พลแม่นปืนยอมไม่กล้าบุ่มบ่ามจับจุดยิงเป็นอันขาด ต่อให้มันใจในฝีมือเพียงใดก็ตาม

ความคิดของสิงการเช่นนั้นถูกต้อง แต่มีข้อแม้ว่าต้องยืนอยู่กับที่และปล่อยให้ตัวประกันเดินพล่านเป็นโล่เคลื่อนไหวไปเรื่อยๆ เขาไม่รู้จักความฉลาดของสไนเปอร์ที่ถูกฝึกมาให้คาดการณ์ล่วงหน้า ถ้ารู้ก็คงไม่คิดทำอะไรมากไปกว่ายื่นนิ่งตามที่ลั่นปากไว้

เรื่องยศเล็กคุษโทรศัพท์ โฟกัสกับเป้าตามเดิมอย่างทันกับสถานการณ์ที่พลิกเปลี่ยนกะทันหัน จอมแม่นปืนย้ายศูนย์เล็งมาจ่อรอยอยู่ที่เบาอย่างใจเย็นเยี่ยงผู้เห็น โอกาสอันแคบจำกัดที่สุดผ่านวิถีเดาทางความเคลื่อนไหวของคนร้าย เมื่อสิงการกระชากประตูเปิดและขัดตัวสาวเข้ามานั่งประจำที่ แม้ปลอกแขนจะพาร่างแบบบางตามมาด้วย แต่ก็ยังมีเสี้ยวศีรษะแผลมออกมาเข้ากลางศูนย์ภายในชั่วเสี้ยววินาทีที่เร็วพอๆกับคนกะพริบตา ประสาทของผู้ถูกฝึกมาเริ่มปีติ่งงานเป็นอัตโนมัติ เพชฌฆาตหนุ่มเหนียวไกในจังหวะพอดิบพอดิ ไม่ช้าเกินไป ไม่เร็วเกินไปสำหรับเสี้ยวแห่งวินาทีสำคัญสุดยอดนั้น

สิงการจอมโหดได้พบกับประสบการณ์ครั้งแรกและครั้งเดียวในชีวิต คือหูได้ยินเสียงปังแน่นๆ แล้วในทันทีนั้นก็ปรากฏแสงวาบประหลาดเหมือนฟ้าผ่ากลางหน้าผาก ทันใดความเคลื่อนไหวทั้งปวงก็ชะงักลงสิ้น รวากับโดนมนต์สาปเป่าให้อวัยวะทุกส่วนเป็นอัมพาตกะทันหัน อะไรๆหายไปหมด เหมือนสิสันล่าเสียงทั้งหมดถูกลบเกลี้ยงไปต่อหน้าต่อตากลายเป็นความแน่นิ่งค้างคาหาสำนึกคิดอ่านมิได้

ทว่าความจบสิ้นไม่มีจริง เมื่อห้วงแห่งวงค์หนึ่งผ่านไป อีกห้วงสำนึกหนึ่งก็ผุดปรากฏขึ้นแทนที่ แบบเดียวกับคนล่องสู่ความหลับด้วยสภาพหลงไม่รู้สติ แล้วแปรเป็นภาพฝันและเลื่อนต่างๆนานา ผิดแต่ว่าฝันคราวนี้เป็นกระแสดรหแห่งภาพความทรงจำที่ทะลักหลังเข้าสู่มนทวารแบบกลมทลาย รวดเร็วและต่อเนื่องราวกับขบวนรถไฟที่วิ่งผ่านจุดเฝ้ามองจุดเดียว

ภาพชีวิตที่ผุดพรายเริ่มต้นนับจากวัยเด็กที่ลึกลับซ่อนอยู่ในความเป็นผู้มีกำลังมาก แข่งกีฬาหรือจัดข้อกับเพื่อนมักได้เป็นผู้ชนะเสมอ เขาภูมิใจกับความเป็นหัวหน้านักเลงรุ่นเยาว์ แม้ยามเล่นสนุกก็ออกแนวโหด จับลูกน้องตบหัว ตบหน้า ตบหลังด้วยอารมณ์เมามัน อย่าต้องพุดถึงคู่อริที่เหม็นหน้ากัน เขามีสารพัดวิธีแกล้งให้ศัตรูได้รับความเจ็บปวด เป็นต้นว่า

แก๊งเตะบอลลัดในสนามให้จุกแน่นปางตาย ภาพเหล่านั้นไหลมาเทมาไม่ขาดสาย และจิตก็จำได้นั้นเป็นพฤติกรรม  
ในอดีตของตน

ถัดจากวัยเด็กเขยิบขึ้นมาสู่วัยรุ่น ช่วงเวลาแห่งความภาคภูมิใจในเสน่ห์นำหลงไหล เขาแค่สบตากับผู้หญิงบนรถ  
ประจำทาง เข้าไปทักทายพูดคุย สาวงามก็ยอมอ่อนให้ และได้พาไปนอนภายในเวลาอันสั้น อย่าต้องนับเพื่อนสาวใกล้บ้าน  
เพื่อนร่วมชั้นที่โรงเรียน และสาวแปลกหน้าตามฝั่ตามเรคซึ่งเป็นแหล่งหาขนมใหม่แทบวันเว้นวัน มันเป็นช่วงแห่งการ  
เริ่มปักใจเชื่อว่ามงคลสูงสุดของการมีชีวิตเขา ก็คือการได้เห็นและจับต้องความขาวสว่างของร่างอิสตรีเปลือยเปล่าในที่  
รโหฐานนั่นเอง

ถัดจากวัยรุ่นขึ้นมาสู่วัยทำงาน ช่วงเวลาแห่งความลำบากเริ่มมาเยือน ความเสเพลเหลวไหลที่ผ่านมามีเริ่มออกผล  
พ้อเขาไม่ได้รวยมาก โถเดียวเดียวก็หมด แถมเขาแทบไม่มีความรู้ติดตัวไปสมัครงานใดๆที่ไหน แม้เรียนมหาวิทยาลัยเปิดก็  
ปีๆก็เก็บหน่วยกิตคืบหน้าไม่สำเร็จสักที จนในที่สุดต้องก้มหน้ายอมรับความจริง เลิกเรียนและพยายามเข้าวงการบันเทิง  
หรือสมัครเป็นดีเจตามเรค เสียแต่ว่ารัศมีเสน่ห์ไม่ทราบหดหายไปไหน ต้องกระจกเห็นแต่เงาหมองของคนทำทางจะเล็ยง  
ตัวไม่รอด และพอสาวไม่กรี๊ด ถึงหล่อก็ไม่ค่อยมีราคา ไม่ค่อยมีใครอยากจ้างสักเท่าใด

เส้นทางเติบโตของเขาเต็มไปด้วยเคนสังกรรมรอบราย เสี่ยงชักชวน เสี่ยงขั้วย และเสี่ยงตอบรับส่วนใหญ่มักเกิดขึ้น  
ในที่อับทึบ มีคมน หากความสว่างมิได้ เกือบยี่สิบปีแห่งการเป็นคนไร้อาชีพที่มั่นคงถาวรนั้น ยิ่งดูผ่านไปรวดเร็วนักในขณะที่  
แห่งการ ‘ระลึกได้’ ครั้งนี้ ใครหยิบยื่นอะไรมาเขาเอาหมด ทั้งขายหนังโป๊ ทั้งค้ายา ทั้งค้าอาวุธเถื่อน ตลอดจนกระทั่งค้าร่าง  
ตนเองให้เหล่าชายหญิงผู้หิวการมรสเค็ดทั้งหลาย

ถึงจุดหนึ่งเขาพยายามยกระดับตัวเองให้ดีขึ้น เช่นขอเป็นผู้จัดการร้านอาหารของเจ้าแม่เนี่ยรายหนึ่งที่ติดใจตน แต่  
พอได้ตำแหน่งที่ยกระดับหน้าตาขึ้นมาได้จริงๆ อบรมก็เหมือนจะช่วยยกระดับ โอกาสทำความชั่วให้ด้วย บุญคุณที่ค้าคอกทำ  
ให้ปฏิเสธงานได้ดินหลายๆอย่างไม่ได้ ฉากนอกแห่งความเป็นผู้จัดการร้านอาหารหรือเครื่องแบบพรางตาชั้นเยี่ยม สาว  
สวยมากมายมาสมัครเป็นพนักงานต้อนรับและพนักงานบริการ ถูกตะล่อมให้เข้าสู่วงจรอุบาทว์ด้วยชั้นเชิงระดับเซียนของเขา

จากธุรกิจค้ากรรมกรรมดา หลายปีต่อมาก็ยกระดับความบ้ดซบขึ้นเป็นธุรกิจค้ามนุษย์ เส้นทางอบายพัฒนาไป  
เรื่อยๆ วันๆเขาขลุกอยู่กับเหล้ายาและการเจรจาต่อรองสินค้ำมีชีวิต เงินทองผ่านมือแบบมางายไปง่าย ต้องใช้และต้องหา  
ใหม่อยู่ตลอด โดยที่วิธีหาเงินเริ่มรบกวนใครต่อใครหนักขึ้นทุกที แต่จิตใจของเขาก็พอกโคลนบาปไว้จนด้านชา หาก  
ความสำนึกผิดไม่ได้อีกต่อไป ทราบใดชีวิตเขาไม่สิ้น ชีวิตผู้อื่นก็ต้องถูกนำมาแลกเป็นเงินให้เขาใช้แล้วๆเล่าๆ หากที่จบมิได้  
เช่นกัน

ภาพต่างๆล่องเลยมาจนถึงขั้นสุดท้าย ที่เขานั่งนิ่งเหมือนผีเฝ้ารถ สิ่งความรู้สึกเหมือนเกิดหลุมดำทรงอำนาจดึงดูด  
จากเบื้องล่าง กระทำแผ่นดินโดยรอบให้ยุบตัวลงเป็นบริเวณกว้างใหญ่ไพศาล เสียงของปืนดังจากใต้ภาคพื้น โป้งป้างราว  
กับประทัดวันฉลองของเวอจิมฮานรค ซึ่งแตกต่างจากงานฉลองของโลกมนุษย์ตรงที่ไม่มีเสียงไซโยให้ร้อง ทว่ากลายเป็น  
เสียงพิโอดพิโอยครวญคราง คล้ายคนนับแสนกำลังแข่งกันขาดใจ ฟังนำพรันพริงเหลือประมาณ

จิตของเขาเสวยทุกข้ออย่างรุนแรงด้วยความกลัวอย่างใหญ่ คู่ผู้เห็นว่าตนจะโดนคลื่นทะเลย์กัธยาโถมท่วมทับใน  
อดีตข้างหน้า คล้ายเขามีร่างกายขยับเขยื้อนได้อีกครั้ง แต่ก็ถูกร้อยรัดด้วยมูเหลื่อมขนาดยักษ์ให้ทอดนอนนิ่งบนเตียงๆหนึ่ง

ไม่อาจคืนหนีไปไหนพ้น สิ่งการสำเหนียกได้ด้วยสัญชาตญาณของคนกำลังฝันเป็นครั้งสุดท้าย ว่าพันธนาการนั้นคือกรรมชั่วที่อุตสาหะสร้างทำทั้งชีวิตเพื่อมัดตนเองในขณะลาโลกนี้

ในที่สุดพืนก็ยุบตัวหมด กลายเป็นหลุมขนาดยักษ์ และลึกลงไปเรื่อยๆ เติงที่ยืดร่างเขาไว้ร่วงหล่นและเริ่มควงทีละน้อย กระทั่งหมื่นตัวเป็นลูกข่าง คล้ายเพื่อสลักภาพดีๆของความเป็นมนุษย์ทั้ง ลืมของเก่า เตรียมรับกับสภาพใหม่อันน่าสยดสยองสืบไป!

กรรมได้พานายสิงการไปสู่ที่ที่เหมาะสมแล้ว โดยไม่มีอคติ ไม่มีความรักหรือชิงเป็นส่วนตัว ความทุกข์ทรมานยึดเชื้อของเหยื่อสาวนับไม่ถ้วน ปฏิรูปมาก่อภพแห่งความทุกข์ทรมานยึดเชื้อสำหรับเขาราวกับเงาสะท้อนในกระจกมหัศจรรย์ หากมีตาพิศลั่งจักษุประสาทของมนุษย์ ติดตามการจูดและอุบัติของนายสิงการ ได้ ก็จะเห็นจิตที่ควงตัวในร่างมนุษย์ยุติลง คับหายและกลายเป็นจิตที่ควงตัวในอภภาพของสัตว์นรกสร้างร้าย ถ่วงมิติที่จะรู้เห็นได้ด้วยประสาทตาธรรมดา

ในความรับรู้แห่งจิตสำนึกในอภภาพใหม่ของสิงการ เหมือนเขาฟื้นขึ้นจากอาการสลบเหมือด แล้วพบว่าตนถูกชิงพิศด้วยโซ่แน่นหนาอยู่บนเตียงเหล็กร้อน เขาสะดุ้งกลัว แหกปากร้องและสะดุ้งตื่นเร่าๆทันที พยายามสุดกำลังให้ผิวหนังอันหยาบกร้านตะปุ่มตะป่ำของตนกระดกขึ้นพ้นจากเตียงร้อน เข้าใจว่าเกิดเรื่องผิดพลาดอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้น และตนสมควรหลุดพ้นจากพันธนาการนั้นไปเดี๋ยวนี้

แต่สภาพอายุคนรับรู้ทางตา หู จมูก ลิ้น และกายอันจับต้องได้ ก็ไม่ปฏิรูปแปรปรวน ไปเป็นอื่น และสภาพอันไม่แปรปรวนดังฝันนั่นเอง คือ 'อภภาพใหม่' ซึ่งบันดาลขึ้นจากผลกรรมเก่า เป็นสภาพผุดเกิดขึ้นที่ไม่รอขึ้นตอนเจริญเติบโต และจะไม่แก่ชราจนกว่าจะถึงเวลาพ้นกรรม

ແ่ตรงที่เรื่องเลวร้ายของสิงการในชาติใหม่ไม่สิ้นสุดแค่ความร้อนของเตียงเหล็ก เขารู้สึกว่าตำแหน่งที่ควรมิลูกอึ้งทะและลำลิ่งค์ บัดนี้แปรเป็นช่องโยนไปเสียแล้ว ขาของเขาถูกจับถ่างออกด้วยโซ่ตรวน จึงไม่มีทางหุบลงได้ ได้แต่รับรู้ ว่าหว่างขาของตนเปี่ยมแรงคั่งคุดมหาศาล สำเหนียกชัดว่านั่นคือช่องทางนำภัยมาสู่ตน สั้หวังว่าตนกำลังจะประสบเรื่องเลวร้ายในเร็ววัน

และก็เป็นไปตามสังหรณ์ สายตาที่เหลือบลงต่ำเห็นร่างบึกบึนของอสุรกายรูปร่างวิกลวิการนานาชนิด ไบหน้าเหมือนสัตว์เดรัจฉานที่อยู่ในถูดุติดสัตว์ คล้ายหมาสี่ขาบ้าง คล้ายลิงสองขาบ้าง แต่ละตัวฉายแววเห็นกระหายอันเกิดจากความมีราคะกล้า และทำท่าจะแย่งกันเข้ามาขย้ำข่มเขาคอนเดียว

มีตัวอะไรตัวหนึ่ง วกกว่าตัวอื่น กระโจนพรวดเดียวเกาะติดหนีบ และเขาก็รู้สึกเหมือนมีล้าอะไรทะลุเข้ามาในกายรูปแบบเดียวกับที่มนุษย์จะมีเพศสัมพันธ์กัน ผิดแต่ว่าหาสัมผัสสอกริมย์ใดๆไม่ได้เลย อวัยวะรับกรรมของเขาข้างเล็กแคบ ขณะที่อวัยวะลงทณฑ์ของอีกฝ่ายใหญ่โตนัก แถมมีลักษณะเป็นหนามยาวโดยรอบ เสียดสีผ่านตรงไหนก็ลาดเป็นแผลเสบร้อนตรงนั้น

สัตว์อื่นพากันแย่งกลุ่มรุมทั้งเขา บ้างก็กัดกันเอง จิกข่วนปิดป้ายกันเองเพื่อแย่งพื้นที่ครองส่วนใดส่วนหนึ่งในร่างเขา จิตของสิงการเกิดความระลึกได้ว่าสภาพเช่นนี้ตนก็เคยเป็นผู้กระทำมาก่อน บัดนี้ผลัดเวรมาอยู่ในสภาพของผู้ถูกระทำบ้าง

นี่เป็นภาพสะท้อนการร่วมเพศในรูปของการทารุณกรรมที่โหดร้ายเกินจินตนาการของมนุษย์ ธรรมดาของนรกคือความเผ็ดร้อน แผลเผา และอุดมด้วยสัมผัสร้ายจากเกือบตลอดเวลา สิ่งการถูกสัตว์นรกหลากหลายหน้าเข้ากระหน่ำซ้ำด้วยความ

เจ็บปวดรวดร้าวไม่จำกักรูปแบบเกินกว่าจะจระไนได้หมดสิ้น เสียงร่ำร้องโอดครวญวิงวอนขอให้เลิกย้ายเขาในยามนี้  
ก็ไม่ห้าวแบบบุรุษผู้นำภาคภูมิอีกต่อไป ทว่าได้แปรเป็นเสียงแหบแห้งแห่งสตรีผู้อัปจนหนทางออกจากขุมนรกเสียแล้ว

ในห้วงแห่งความทุกข์โศก มีบ้างเป็นบางคาบบางคราที่โชครวนหลุดออกด้วยพลังกรรมบางอย่าง ปลดปล่อยเขาให้  
ได้รับอิสรภาพจากเตียงร้อน แต่นั่นก็เหมือนแกล้งหลอกให้จิตใจเล่นเพียงชั่ววูบ เพราะพอเขาตะเกียกตะกายชมซาน  
กระเซอะกระเซิง พยายามแผ่นหนีจากฝูงสัตว์หื่น แต่ยังไม่ทันไปไหนได้พ้นสักเท่าใด ก็มีปลอกแขนทรงพลังมายึดตัว ลาก  
กลับไปขึ้นเตียง โคนจับมัดขึงพีคอีก

ด้วยทางใดทางหนึ่ง เขาจำได้รางๆว่าเคยใช้ปลอกแขนของตนยึดเหยื่อสาวคนสุดท้ายไว้ก่อนตาย และบัดนี้การใช้  
กำลังลิดรอนอิสรภาพผู้อื่นนั้น ก็ย้อนกลับมาเข้าตัวในภพปัจจุบันของเขาบ้างอย่างสาสม!

วิบากกรรมได้ตกแต่งสภาพทั้งหลายเพื่อให้สังการได้รู้ซึ่งว่าครั้งหนึ่งตนเคยทำให้ใครๆเจ็บปวดอย่างไร เพียงแต่มี  
การขยายผลให้ชัดขึ้นเป็นร้อยเท่าพันทวี เครื่องเพศอันน่าเกลียดน่าขยะแขยงและนำมาซึ่งความคับแค้นจรรจนัน หาก  
มองจากทิพยจักขุของผู้อยู่เหนือนรกก็อาจเห็นเป็นคติธรรม เอามาสอนลูกหลาน เช่น กามจะนำเราไปสู่จุดจบที่ดีหรือ...

แต่สำหรับสัตว์นรกแล้ว ในนรกภูมิไม่มีการสอนปรัชญา ไม่มีบทเรียน ไม่มีคำปรารภดีชี้ลงโทษให้หลาบ  
จำเหมือนคุณครูดีเด็ก แท้จริงมีแต่การปรากฏแห่งมหันตทุกข์ตามโทษานุโทษล้วนๆ แสบหาช่องว่างไม่ได้เลย ส่วนจะ  
ยึดเอื้อยาวนานเพียงใดก็ขึ้นอยู่กับแรงส่งของกรรม หากไม่เคยชดใช้กรรมมาก่อนขณะอยู่บน โลกมนุษย์ หรือหากไม่มีสิ่ง  
ใดกระตุ้นเตือนให้สำนึกผิดบ้างเลย วิบากก็จะบังเกิดขึ้นเต็มรูปในเวลาเย็นเยือกถึงขีดสุด เนื่องจากน้ำหนักรกจะท่วมใส่  
เต็มแรง โดยที่น้ำหนักรกอื่นใดไม่อาจตามมาช่วยแทรกแซงได้เลยในช่วงกาลอันยาวนาน ต้องรอให้กำลังของบาป  
หมดอายุเองอย่างเดียว

เมื่อครั้งเป็นมนุษย์ สังการเหมือนกับคนอีกก่อน โลกที่ไม่เชื่อเลยว่านรกมีจริง แต่ความปักใจเชื่อเช่นนั้นก็ทำได้ยื่น  
มือมาช่วยเหลือแม้แต่น้อยไม่ เมื่อกลไกกรรมชาติดำเนินไปตามครรลองของมัน ความเชื่อหรือไม่เชื่อแบบมนุษย์ก็ถูกทิ้งไว้  
เบื้องหลัง ไม่มีใครกลับไปแก้ไขหรือเรียนรู้เพิ่มเติมได้อีก เพราะคนตายไม่มีสิทธิ์กลับมาพูดว่าข้าสำนึกผิดแล้ว ข้าจะไม่ทำ  
เยี่ยงนี้อีกแล้ว!

เรื่องยศโท. ๑๕๑ แจ้ง สกอ. พระนครศรีอยุธยาให้มาดำเนินการตามกฎหมาย ซึ่งทางสกอ. ก็ส่งสายตรวจเข้ามา  
รักษาสถานที่เกิดเหตุได้ภายในไม่กี่นาทีต่อมา เนื่องจากบังเอิญกำลังตระเวนตรวจท้องที่ไม่ห่างจากบริเวณนั้นมากนัก

สังการถูกยิงเข้าที่ศีรษะตายคาที่ ส่วนเพื่อนร่วมโครงการทมิฬก็ทนพิษบาดแผลไม่ไหวเพราะเลือดออกมาก จึงไป  
ตายในมือหมอที่โรงพยาบาล ติดตามผู้ล้วงลับก่อนหน้าไปสู่แว่นแคว้นแดนทุคติอีกคน

เมื่อคนหนักแผ่นดินจากไป ภาคพื้นโคจรรอบก็ดูปลอดโปร่ง โล่งเบาขึ้นกว่าเดิม เหตุการณ์ถูกละหุคับขันได้  
คลี่คลายไปในทางดี หลังจากสายตรวจมาถึงและสอบปากคำอเวรากับเรื่องยศคร่าวๆไม่นาน ร้อยเวรก็ตามมาพร้อมกับ  
แพทย์ชันสูตรศพของพฤษและสังการ ต่อหน้าผู้อื่น เมื่ออเวรทราบดีว่าตนรอดเพราะกระสุนตั้งจากมือพลแม่นปืนนามว่า  
เรื่องยศ หล่อนก็หันไปไหว้ผู้เลือกอาชีพมทูตอย่างอ่อนน้อมด้วยความสำนึกคุณ

หลังจากนั้น อเวรต้องมายืนตาโศกละห้อย มองศพในผ้าคลุมตลอดตัวของพฤษถูกลำเลียงขึ้นรถของ  
โรงพยาบาลเพื่อไปเก็บชั่วคราวในห้องเย็น ส่วนตัวหล่อนเองกับเรื่องยศยังต้องแยกไปที่สถานีตำรวจเพื่อให้การโดย  
ละเอียดอีกครั้ง



คำให้การของอเวราคลุมเครือและขัดแย้งกันเองชอบกล ตำรวจได้แต่เหม็นงู รู้แค่ว่าเหยื่อสาวเหล็กเลี้ยงเต็มทีที่ จะพูดว่าพฤษหัตมีส่วนพัวพันกับขบวนการ โสมม แกรมเมื่อชักใช้ไล่เลี้ยงถึงความสัมพันธ์ที่แท้จริงระหว่างหล่อนกับผู้ตาย อเวราก็อีกอีก และตอบเพียงว่าเป็นคนรู้จักใกล้บ้านเท่านั้น ไม่ได้รู้จักความเป็นมาลึกซึ้งสักเท่าใด โดยเฉพาะพรรคพวก เพื่อนฝูงของพฤษหัต หล่อนไม่เคยพบเห็นมาก่อนแม้แต่รายเดียว

ตำรวจหวังขยายผลการจับกุม ไปถึงเครือข่ายค้ำมนุษย์ด้วย แต่ไม่อยากเค้นสอบเหยื่อซึ่งเพิ่งได้รับความบอบช้ำทาง จิตใจมาหมาดๆหนึ่ง และค้นหาเอกสารใดๆจากในรถไม่ได้หนึ่ง จึงต้องพึ่งพาร่องรอยเดียวคือทะเบียนรถ ซึ่งอาจกรุยทาง ไปถึงบุคคลที่โยงใยกับสังหารได้ในภายหลัง

นายร้อยเวรลงบันทึกทำนองว่าหล่อนไม่รู้ชะตากรรมของตนล่วงหน้า เป็นแค่ผู้หญิงทำงานธรรมดาคนหนึ่งที่กลับ บ้านตามปกติ พ่อเด็กหนุ่มซึ่งรู้จักคุ้นหน้ากันขอขึ้นรถก็ยอมให้ขึ้น ต่อเมื่อพากันไปถึงบ้านร้างที่อยู่ชุก ก็เกิดการต่อสู้แย่ง ตัว และพฤษหัตนั่นเองเป็นคนช่วยหล่อนให้รอดพ้นจากเงื้อมมือของเหล่าพาลตัวจริง

ต่อจากนั้น ร้อยเวรหนุ่มหันไปสอบปากคำพระเอกที่มีข่าวนามเรื่องยศ คำให้การของสิบตำรวจโทหนุ่ม สอดคล้องกับหญิงสาว คือเห็นเด็กหนุ่มเอาชีวิตตนเองเข้าปกป้องหล่อน พอเขาเห็นหล่อนย้อนกลับมาและถูกทุรชนย่ำยีจึง เข้าช่วยตามสมควรแก่เหตุ

ระหว่างลงบันทึก นายร้อยเวรกระเซ้าเรื่องยศแบบตำรวจคุยกับตำรวจ ว่ากรณีแบบนี้ไม่เคยปรากฏให้เห็น มีอย่าง ที่ไหน พลแม่นปืนสังกัดอรินทราชมานั่งเป็นคิดอาวุธพร้อม ราวกับถูกวางตัวไว้คอยช่วยเหลือรายนี้โดยเฉพาะ สงสัยคง ต้องยอมเลือกเชื่อระหว่างฟ้าสั่งกับกรรมบันดาล ว่าอย่างใดอย่างหนึ่งจะต้องมีจริงแน่แล้ว!

เมื่อซักเสร็จ ร้อยเวรหนุ่มก็ไล่นายตำรวจรุ่นน้องให้ออกไปจากห้องก่อน พอเมื่ออยู่กันตามลำพังกับอเวราก็วาง ปากกลาง เอนหลังฟังพนัก ยืมถามหญิงสาวด้วยนัยน์ตาชื่อ

“ผมถามจริงๆเถอะ นี่แค่เป็นความอยากรู้อยากเห็นของคนธรรมดาคนหนึ่งนะ สัญญาว่าจะไม่ลงบันทึกและไม่ให้ ข่าวใคร เพราะรู้ว่าคุณต้องการปกป้องเด็ก ไหนๆก็ตายกันไปหมดแล้วผมจะไม่ขุดคุ้ยรายละเอียดหรอก แต่ช่วยบอกที่... นายพฤษหัตเป็นอะไรกับคุณกันแน่?”

อเวราเบนวิถีตามาสบกับผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ด้วยแว่วว่าง สำนวญความรู้สึกของตนเอง สิ่งที่หลงเหลือคือความ สงสารพฤษหัต แต่จะให้บอกว่าอาลัย อยากร่ำครวญ หรือกระทั่งคิดเขียนตนเองใดๆก็คงไม่ใช่อีกแล้ว หัวอกหล่อนเบาโล่ง เหมือนยกภูเขาออกไปมากกว่า

“เราสองคนเคยคิดหนักันและกัน แต่ต่างฝ่ายต่างก็خذใช้คืนกันหมดแล้ว ถ้าดิฉันจะจดจำเขาไว้ ก็คงเป็นใครคน หนึ่งที่แสนดี คิดถึงดิฉันก่อนคิดถึงชีวิตของตัวเอง”

ร้อยเวรหนุ่มยิ้มเบ้ปากหน่อยๆอย่างรู้ว่าจะไม่มีวัน ได้คำตอบตรงไปตรงมาจากหล่อน

“เอาล่ะ... น้องเขาคงรู้ว่าคุ้มพอที่จะทำทุกสิ่งเพื่อให้คุณอยู่ต่อ หวังว่าน้ำใจครั้งสุดท้ายจะได้ช่วยให้เขาไปสู่สุคติ นะ”

“กะ... ดิฉันก็... ก่อนข้างแน่ใจว่าเขาจะต้องไปดี...”

## ตอนที่ ๔๑ คนอยู่ข้างหลัง

คนตายคือพวกที่ออกจากเกมแห่งความไม่รู้ก่อนพวกที่เหลือนบนโลก และไปพร้อมกับความไม่รู้ว่าคนได้ทิ้งความยุ่งยากลำบากใจให้กับคนอยู่ข้างหลังมากมายเพียงใด โดยเฉพาะเมื่อยังมีความสัมพันธ์โยงใยซับซ้อนค้ำงอยู่ในหมู่สังคมมนุษย์

ทีแรกนักข่าวอาชญากรรมซึ่งเปิดวิทยุสื่อสารของตำรวจฟังเหตุการณ์อยู่ตลอด ต่างก็ไม่ได้ให้ความสนใจกับเหตุถึงกันตายสักเท่าไร ต่อเมื่อทราบเนื้อหาเรื่องราว โดยเฉพาะวีรกรรมของสิบตำรวจโทหนุ่มซึ่งมาช่วยหญิงสาวให้รอดพ้นจากการถูกลักขังไปขายได้ทันทั่วทั้งที โดยมีได้เตรียมไว้ล่วงหน้า นักข่าวจึงแหกกันมาทำข่าวกันเป็นที่โกลาหล เพราะนั่นไม่ใช่สิ่งที่ใครเคยได้ยินมาก่อน และคาดหมายได้ว่าต้องอยู่ในความสนใจของคนทั้งหลายที่ชอบปาฏิหาริย์ ชอบความ ‘บังเอิญ’ ที่ดูเหลือเชื่อว่าจะเกิดขึ้นได้จริง

เมื่อเกิดเหตุดีร้ายหนึ่งๆขึ้น การที่บุคคลในเหตุการณ์จะเป็นข่าวหรือไม่เป็นข่าวนั้น ล้วนมีกรรมเก่าเป็นเครื่องชี้หลายคนประสบเหตุเหมือนกันแล้วเงิบถึ ทว่าอีกคนกลับดังเปรี้ยงปร้างขึ้นมา เพียงสื่อมวลชนรายงานข้อมูลนิดหน่อยบุคคลในข่าวก็ตกอยู่ในความสนใจของคนทั้งประเทศทันที

ถ้าหากเคยเป็นผู้สื่อข่าวคนไหนหรือใส่ร้ายคนอื่นต่อสาธารณชน วันหนึ่งเมื่อพลาดพลั้งทำบาปหรือแม้เพียงเกี่ยวข้องกับวงจรบาปเพียงเล็กน้อย ความชั่วก็จะปรากฏฟุ้งกระจายไปเป็นที่โจษจัน ควรแก่การอภัยอย่างไรหลวม แต่ตรงข้าม หากเคยเป็นผู้นิยมสรรเสริญเกียรติคุณของบุคคลผู้เฒ่าข่อยให้เป็นที่ปรากฏแพร่หลาย วันหนึ่งเมื่อทำหน้าที่ตามปกติ ชื่อเสียงเกียรติยศก็อาจหล่นใส่ ได้รับกรกล่าวขวัญถึงอย่างน่าชื่นใจโดยมิได้คาดหมายให้เป็นไปเช่นกัน

ข่าวอาชญากรรมทางโทรทัศน์ภาคค่ำประเดิมก่อน แล้วตามด้วยข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ไทยเกือบทุกฉบับในเช้าวันรุ่งขึ้น หลายฉบับพาดหัวข่าวด้วยการเก็งของ บก. ว่าถ้ายังคำติๆอาจมีลุ้นยอดฟุ้ง ดังเช่นที่เห็นในฉบับหนึ่งคือ

**เด็ดหัวพ่อค้ำgam**

**ปาฏิหาริย์ส่งพลแม่ปั่น**

**ยื่นมือช่วยสาวสวยฉิวเฉียด!!**

รายละเอียดในหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นเปิดเผยชื่อและนามสกุลจริงของบุคคลในข่าวทั้งหมด ยกเว้นเหยื่อสาวเพียงคนเดียวที่ลงเพียงนามสมมุติ แต่ก็ประกอบรูปครึ่งตัวแบบคาดตาบังๆ เพราะเหยื่อที่มีรูปร่างหน้าตาดีเป็นจุดเด่นดึงดูดความสนใจประชาชนได้ง่าย นอกจากนั้นก็มิรูปร่างหน้าเต็มขนาดเล็กของสิบตำรวจโทเรื่องยศมาประทับเด่น เนื่องจากเป็นมือพิฆาตที่เหมือนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ลี้ลับส่งตัวมาช่วยเหลือเหยื่อสาวในเวลาคับขันสุดขอด โดยเฉพาะ ถือเป็นประเด็นข่าวชนิดหนึ่งในล้าน ซึ่งคาดว่าทุกคนคงอยากเห็นหน้าคำตายยิ่งกว่าเหยื่อสาวและพ่อค้ำมนุษย์ทั้งหมดด้วยซ้ำ

ละอองฝนปรปร่านข้าวซ้าร่วมกับที่บ้านตามปกติ และเป็นคนถือครองหนังสือพิมพ์ซึ่งพาดหัวข่าวดึงดูดใจพอควร หล่อนเหลือบลงมาดูรูปประกอบ ทีแรกก็มองผ่านๆอย่างจะดูสในเปอร์เซียหน่อยว่าหน้าตาเป็นอย่างไร แต่พอเห็นรูปร่างและโครงหน้าของหญิงผู้เกือบตกไปอยู่ในมือพ่อค้ำมนุษย์ก็สะดุดตา เกิดความเอะใจ เพราะมองเฝินแวบเดียวก็พบว่าละม้ายกับอเวรน้ำสาวของตนเป็นอย่างยิ่ง แกรมเครื่องแต่งกายก็คุ้นว่าเคยเห็นสวมใส่ตอนมาบ้านหล่อนเสียด้วย

การหายตัวไปในวันแรกของอเวรายังไม่ทำให้ใครรู้สึกผิดสังเกต เนื่องจากช่วงหลังอเวรแยกออกมาอยู่ข้างนอกตามลำพัง กระทั่งวันที่สองของการขาดงานติดกันโดยไม่มีกรลา เพื่อนร่วมงานจึงโทร.ถามที่บ้านหล่อนตามเบอร์ใน

เพิ่มข้อมูลบุคคล นั่นเองความ โกลาหลจึงเกิดขึ้น ทุกคนเริ่มตกใจเมื่อไม่สามารถติดต่อเราด้วยวิธีใดๆ แม้จะไต่ถามญาติมิตรเท่าที่รู้จักกันก็คนๆ ก็ตาม

ละอองฝนกะพริบตาปริบๆ พุ่งจ้องรูปพรรณสัณฐานของเหยื่อสาวในรูปอย่างพิลึกพิลั่น เพราะบ้านหล่อนเพิ่งนั่งนอนร้อนใจ อยู่ไม่เป็นสุขกันเมื่อคืนนี้หยกๆ กับทั้งช่วยไปแจ้งความคนหาย เนื่องจากสืบถามกันทั่วแล้วปรากฏว่าแม่ของหล่อนนั่นเอง คือรายสุดท้ายที่ได้รับการติดต่อจากคนหาย และยืนยันได้ว่าคนหายอยู่ระหว่างทางกลับบ้านตามปกติ เนื่องจากฝายนั้นเพิ่งแสดงความจำนงว่าจะมาร่วมรับประทานอาหารเย็นกัน ไม่ใช่คิดออกนอกเส้นทางหรือไกลไปไหนไกล

ความอยากรู้รายละเอียดทำให้ละอองฝนตัดสินใจอ่านเนื้อหาข่าวก่อนกระโดดกระดาก แต่พออ่านมาถึงรายงานชื่อพร้อมนามสกุลของหนึ่งในผู้ตาย คือนายพฤษ เจนธีรการ เด็กสาวก็ผล็องกรี้ดออกมาลั่น โต้ะทานข้าว ยังผลให้ทุกคนในที่นั้นสะดุ้งเฮือกกันถ้วนหน้า

ขณะเลซึ่งอยู่ใกล้ตัวสะบัดหน้าขยับ เห็นพี่สาวตกตะลึงหน้าซีดเผือกก็ทราบทันทีว่าต้องมีเรื่องใหญ่เกิดขึ้น  
“มีอะไรเธอฝน?”

ชะโงกหน้าไปอ่านจุดที่เห็นว่าสายตาของละอองฝนเพ่งค้างอยู่ แต่เผชิญหล่อนรู้จักและจดจำพฤษได้เพียงชื่อ ‘ต๋อย’ จึงไม่ทราบว่ นายพฤษ เจนธีรการและรายนามอื่นๆ มีความหมายเช่นไร

พอละอองฝนตอบด้วยเสียงสะอึกสะอื้น กับอาการเพ่งแล้วเพ่งอีกไปที่จุดเดิมเหมือนไม่อยากจะเชื่อ ไม่อาจเข้าใจสิ่งที่ปรากฏต่อหน้าต่อตา ขณะเลก็โอบไหล่ถามด้วยน้ำเสียงประโลมปลอบ

“เพื่อนฝนหรือ?”

ละอองฝนคืนสติจากสภาพช็อก เอนนิ้วชี้จิ้มชื่อพฤษเหย่ยด้วยน้ำเสียงเครือสั่น  
“นี่ต๋อยไง!”

แม้ขณะเลไม่รู้สึกลูกชะตากับเพื่อนของจองฤกษ์นัก ฟังแล้วยังอดตกใจไม่ได้

“ฮ้า! ไช้หรือ?”

ละอองฝนเม้มปากพยักหน้า ซึ่งขณะเลก็เชื่อว่าน่าจะเป็นจริง โดยสันนิษฐานว่าคนกำลังรักกำลังลุ่มหลงกันอยู่คงไม่จดจำชื่อนามสกุลคลาดเคลื่อนง่ายๆ

ปณิธานกับรสรินทำหน้าที่ เพราะไม่รู้จักคนมาจีบลูกสาวรายล่าสุด แม้ปณิธานจะเพิ่งพบหน้าครั้งหนึ่งที่สนามเบดมินตัน ก็ไม่ทราบว่ฝายนั้นชื่อเสียงเรียงไร คอคมาคิดต่อกับลูกสาวคนโตตั้งแต่เมื่อไหร่

“ต๋อยไหน?”

รสรินเป็นฝ่ายเอ่ยถาม โดยเล็งจะเอาคำตอบจากขณะเลมากกว่าละอองฝนซึ่งอยู่ในสภาพไม่พร้อมขยายอะไรให้ฟัง

“เพื่อนของฤกษ์นี่คะ”

ตอบแบบไม่ทันคิดแล้วเกือบก่กลืนตนเอง เพราะยังไม่ทราบเลยว่าข่าวการตายของพฤษเกี่ยวข้องกับคดีร้ายแรงปานใด พอออกไปเสียแล้วว่าเป็นเพื่อนของจองฤกษ์ ประเดี๋ยวแม่คงไม่ไว้ใจแฟนหล่อนขึ้นมาอีก เพราะแม่จะถือคติคบบุคคลเช่นใดย่อมเป็นคนเช่นนั้น

ละอองฝนชุ่มสะอื่น พยายามตั้งสติอ่านเนื้อหาว่าต้องจบแบบคร่าวๆ รู้สึกโหวงๆเหมือนจะเป็นลม จากนั้นจึงพลิกหนังสือพิมพ์กลับไปหน้าหนึ่งและถามฉะเลเสียงแผ่วหวิว

“ทราบว่านี่คล้ายใคร?”

ฉะเลพิศดูครูเดียวก็อุทานดังกัง

“อู๊ย! นี่มันน้ำเค็มนี้!”

หน่วยตาของรสรินเบิกกว้าง เรียกหนังสือพิมพ์จากลูกๆทันที

“ไหนเอามานี่จ้ะ”

หนังสือพิมพ์ถูกเลื่อนส่ง ไปอีกฝั่งหนึ่ง ฉะเลเดินตามไปขอดูจากเบื้องหลัง ฝ่ายรสรินเมื่อเห็นรูปของอเวราก็จำได้ทันทีแม้มีแถบคาดตา กับทั้งมั่นใจว่าใช่เพราะปะติดปะต่อจากความจำที่อเวราปรึกษาเกี่ยวกับนายคนชื่อต๋อยบ่อยๆ สอดคล้องกับที่ลูกสาวเพิ่งเอ่ยถึงเมื่อครู

พอพลิกหน้าอ่านข่าวจบแบบคร่าวๆก็ไม่รอช้า คุณแม่ลูกสาวสองสละเก้าอี้ ลุกขึ้นเดินไปคว้ากระบอกรหัสโทรศัพท์ขึ้นกดเบอร์ถึงผู้เป็นน้องทันที โดยเลือกต่อเข้ามือถือก่อน แต่เครื่องไม่เปิด อาจโดนจับตัวไปหลายวันเลยแบบหมดและยังไม่มีการติดใจจรรยา รสรินเลยเสียงโทร.เข้าเครื่องที่บ้านพ่อแม่อเวราเป็นอันดับต่อไป

“สวัสดีครับ”

“อาสะพัดหรือคะ นี่น้องพุดคะ”

สะพัดคือบิดาของอเวรา เป็นน้องชายของพ่อหล่อน

“ว่าไงน้อง จะตามเรื่องยายเค้กไข่ไหม เขาโทร.มาตั้งแต่เมื่อคืนนี้แล้วละ ตกงไม่ได้หายไปในไหนหรือ” รายงานทันทีด้วยทราบบว่าอีกฝ่ายเป็นห่วงเพียงใด “ไม่มีต้องเป็นห่วงนะ อ้าวจะโทร.บอกน้องอยู่เหมือนกัน แต่เห็นดีกแล้ว เมื่อคืนยายเค้กไปงานศพใครหรือยังนี่แหละ เลยไม่กลับบ้าน นอนค้างที่ห้องของเขา อาสั่งให้โทร.หาน้องด้วย ได้โทร.หรือเปล่า?”

“เปล่าคะ สงสัยคงเหนื่อยนะ ไม่เป็นไร เฮ้อ! โลงออกไปที... ว่าแต่อาสะพัดอ่านข่าวหนังสือพิมพ์หรือยังคะ?”

“ข่าวอะไร?”

รสรินเห็นว่าถ้าฝ่ายนั้นไม่ทราบเอง หล่อนก็ไม่จำเป็นต้องเล่าให้ทราบเพื่อความกลัดกลุ้มเปล่า อีกประการหนึ่ง หล่อนก็ยังไม่รู้เรื่องราวบ่อยนัก ฉะนั้นนโยบายเงียบไว้ก่อนน่าจะเหมาะสมที่สุด

“เดี๋ยวน้องโทร.ไปที่ห้องเขาเอง”

“มีเบอร์หรือเปล่า?”

“มีค่ะ ขอบคุณนะคะอา สวัสดีค่ะ”

“ไม่เป็นไร สวัสดี”

กดปุ่มตัดสายแล้วต่อโทรศัพท์ถึงห้องน้องสาวทันที

“สวัสดีค่ะ”

พอได้ยินเสียงอเวรา รสรินก็ปริยิ้มปริดา เพิ่งรู้ว่าตัวรักผู้เป็นน้องมากมายเพียงใด

“เค้ก... หายไปในไหนมาหือ?”

อเวรากำลังจ้วเจียเพราะเพิ่งตื่นจากฝันกววน พอได้ยินน้ำเสียงห่วงใยอาทรของพี่สาวก็ถึงกับเจียบอึ้งไปด้วยความตื่นตัน

“พี่หน่อง...” คิดหาคำพูดอยู่ครู่หนึ่งก่อนเอ่ย “ขอบคุณที่เป็นห่วงค่ะ เล็กไม่ได้ไปไหนไกลหรอก”

“รูปในข่าวนะ เธอใช่ไหม?”

หญิงสาวผู้เกือบตกเป็นเหยื่อขบวนการค้ากามข้ามชาติเจียบไปอีกครั้ง รู้ดีว่าพี่สาวพูดถึงอะไร เพราะฝูงนักข่าวในโรงพักเมื่อวานทำให้เธอได้ไม่ยาก

“เขาลงข่าวยังไงคะ?”

“ก็ที่เธอโดนลักตัวจะเอาไปขายนะ แต่ไม่ต้องห่วงนะ เขาลงแค่นามสมมุติ แล้วรูปก็มีแถบคาดตา มองไม่ออกหรือว่าเป็นเด็ก ทำทางยังไม่มีใครรู้หรือ ยกเว้นแต่จะมีร่องรอยให้ปะติดปะต่อ อย่างเช่นที่เธอหายตัวไปเฉยๆ”

อเวราระบายลมหายใจยาว

“แค่ปลอดภัยดีค่ะ ตอนนี้อยู่ไม่มีอะไร เรื่องทุกอย่างจบแล้ว”

“เธอจะไปทำงานหรือเปล่า?”

“วันนี้กับพรุ่งนี้คงอยู่ที่ห้องค่ะ ไม่มีกะจิตกะใจออกไปไหนไหนหรอก”

“งั้นเย็นๆพี่แวะไปหานะ”

เย็นนั่นเอง รสรินเข้าเยี่ยมน้องสาวถึงห้องโดยพาณชะเลในชุดนักเรียนไปด้วย เพราะคาดหมายว่าลูกสาวสนิทสนมคุ้นเคยพอจะช่วยกันให้กำลังใจได้ สองแม่ลูกนัดแนะกันเป็นอย่างดีว่าจะไม่แย้มพรายให้อเวรรู้เรื่องพฤษมาจับละอองฝนเป็นอันขาด เพื่อไม่เป็นการซ้ำเติมอเวรให้ต้องกระดากใจหนักกว่าเก่า

สภาพของอเวรไม่ได้แย่แยกไปหมีไส้ขมหรือเอาแต่นอนตรอมตรมดั่งที่รสรินวิตก อย่างน้อยก็มาเปิดประตูรับแขกได้ตามปกติ แม้อรอยยิ้มยังติดเซียวหม่นอยู่บ้างก็ไม่เข้าขั้นซึมเศร้าหรือขวัญเสียให้ต้องปิดบโยนมากมาย

อเวรามีมือให้ผู้มาเยือนทั้งสองนั่งเตียง ส่วนตัวเองลากเก้าอี้จากโต๊ะเครื่องแป้งมานั่ง

“ขอบคุณอีกครั้งที่เป็นห่วงนะคะพี่หน่อง แต่วันนี้เล็กทำใจได้แล้วละ”

เอ่ยคำแรกเพื่อออกตัวทันใด เพราะคิดว่าพี่สาวและหลานสาวมาเยี่ยมเพื่อปลอบขวัญ อเวราก็อยากให้ทั้งสองเห็นหล่อนชนะทุกข์ได้เร็ว คู่ควรกับการได้ชื่อว่าเป็นผู้มีธรรมะอยู่ในตนจริงๆ ไม่ใช่แค่รู้ธรรมะไว้บอกว้ารู้ธรรมะ แต่ชนะความโลภ โกรธ หลงไม่ได้สักอย่าง

“เก่งนะคะ ถ้าเป็นทรายคงยังยิ้มไม่ออกเหมือนน้ำเค้กหรอก”

ณชะเลให้กำลังใจ

“ลูกศิษย์จะเก่งกว่าคุณครูได้ไง รู้ไว้เถอะว่าน้ำรอดมาได้ก็เพราะชิมชับหลายสิ่งหลายอย่างมาจากทรายนี้แหละ”

ผู้เป็นหลานทำหน้าที่เหมือนรับรู้เฉยๆว่าน้ำสาวถ่อมตัวแถมยกคุณงามความดีให้คนอื่น ซึ่งเป็นวิสัยปกติของผู้เริ่มมีธรรมะไหลเวียนอยู่ในสายเลือด แต่อเวรีย่นกรานคำเดิมเพื่อให้สองแม่ลูกเชื่อว่าหล่อนหมายความตามนั้น

“ในเวลาคับขันน่าคับแค้นใจอย่างที่สุด มีบางสิ่งสะกิดให้น้ำจิตถึงทราย สายตาทรายนอนมองน้ำในคืนที่เจ้าอู๋โยยโดนน้ำขับรดทับนะ ทำให้นึกขึ้นได้ว่ากรรมองคนที่ทำให้เราเจ็บปวดด้วยสายตาแบบไหน ตอนนั้นน้ำรู้สึกเป็นอิสระจากความโกรธ ความเกลียด และความกลัว เหมือนออกมาขึ้นในที่สว่างอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนเลย”

ทั้งรสรินและณชะเลยงงๆ เพราะฟังอเวราเล่าแบบไม่มีต้นไม่มีปลาย

“เธอเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดให้พี่ฟังหน่อยได้ไหม?”

อเวราพยักหน้ายิ้มเต็มใจ ตั้งต้นเล่าทุกอย่างละเอียด นับแต่เมื่อโดนพฤษ์ศักดิ์ขึ้นรถในเย็นวันจันทร์ และพาไปสู่วิวทิวทัศน์ที่สว่างในเวลาต่อมา กระทั่งจวนเจียนจะถูกส่งมอบตัวให้เครือข่ายข้ามชาติ หล่อนก็ยังคงพูดดี ยืนยันให้ภัยระหว่างตนกับพฤษ์เป็นอโหสิ เขาจึงกลับใจสำนึกเสียได้

ระหว่างเวลานั้น อเวราทำตาแดงๆบ้าง แต่ก็ยังคงมีสติดี ไม่หลุดออกมาเกินหนึ่งสะอื้นสักครั้ง หล่อนลงลึกไปถึงความรู้สึกนึกคิดเป็นขณะๆของตนเอง โดยเฉพาะเมื่อขับรถหนีตามคำสั่งของพฤษ์แล้วเห็นในกระจกมองหลังว่าเขาถูกยิงลงไปนอน หล่อนพลอยรู้สึกเหมือนถูกยิงตายตามไปด้วย น้ำใจจิตสละเพื่อหล่อนได้แม้ด้วยชีวิตของเขากลายเป็นอำนาจบีบคั้นให้ไม่อาจทนหนีเอาตัวรอดตามลำพัง ต้องย้อนรถกลับมาอย่างลืมหูลืมตากระทั้งความตายที่อาจรออยู่

การรอดพ้นเงื้อมมือทรชนได้ด้วยปาฏิหาริย์นั้น อเวราสารภาพว่าเป็นช่วงที่กำลังคุมสติไม่อยู่ ไม่ค่อยรู้ตัวนักกว่าทำอะไรลงไป หรือกระทั้งเกิดอะไรขึ้นระหว่างนั้นบ้าง คล้ายภาพฝันตัดไปตัดมา มีขึ้นมีลง มีสว่างมีมืด รู้ตัวครั้งสุดท้ายก็ตอนโดนรวบตัวขึ้นรถ ได้ยินเสียงปืนจากเบื้องไกล แล้วหล่อนก็เป็นอิสระ...

เล่ามาถึงตอนจบที่ให้การกับตำรวจ พยายามใช้คำพูดปกป้องพฤษ์ผู้ล่วงลับว่าเป็นเพียงเด็กหนุ่มถูกตะล่อมหลอกล่อมาใช้งานเป็นครั้งแรก ไม่เคยทำมาก่อน กับทั้งไม่ได้มีสันดานหยาบซ่าสามานย์เกินแก้ เห็นได้จากที่สามารถกลับตัวกลับใจในนาทีสุดท้าย พอถึงตรงนี้รสรินก็ให้ความเห็นเสริมว่า

“คนเราเริ่มทำเลวที่สุดได้ก็ตอนเห็นคนอื่นไม่ใช่คน แต่เลวแค่ไหนก็กลับใจใหม่ได้ ทรายเท่าที่ยังมีตัวตนเป็นคนอยู่ และรู้จักคิดอ่านพอจะสำนึกว่าสิ่งที่ทำลงไปน่าละอายขนาดไหน ต่อยมีวิสาสนาแล้วที่คนสุดท้ายในชีวิตเขามีความดีงามพอจะบันดาลให้เกิดสำนึกแบบมนุษย์อีกครั้ง”

“ไม่ใช่ว่าเค้าเป็นคนดีหรือก่ละ ต่อยยังถามเลยว่าเป็นตัวจริงของเค้าแน่หรือที่ไม่ถือโทษเขา เค้าตอบว่าเปล่า เค้าเป็นแค่ร่างทรงของนางเอก...” ทอดเสียงอ่อยโดยมิได้แสวงถ่อม นัยนัยคำเป็นประกายแพรวขณะมองณชะเลย “รู้ไหม? ตอนนั้นใจน้ำหมายถึงทรายนะ”

ณชะเลยก็อึ้ง บังเกิดความสะดุ้งไหวด้วยความละอายอยู่ภายใน เพราะระหว่างฟังน้ำสาวเล่าเรื่องราวต่างๆอย่างละเอียดทุกขั้นตอนนั้น หล่อนโกรธแค้นแน่นอกแทนอเวราอย่างเกินจะหักห้าม กับทั้งประมาทใจตัวเองคิดว่าถ้าอยู่ในสถานการณ์เดียวกับอเวรา คงไม่มีทางชนะใจอีกฝ่ายด้วยน้ำจิตคิอโหสิเป็นแน่

ความโกรธอาจเกิดขึ้นโดยไม่ตั้งใจ แต่การอภัยไม่มีทางเกิดขึ้นโดยบังเอิญ อย่างน้อยต้องมีสิ่งสะกิดใจ หรือมีใจเปี่ยมเมตตาเป็นทุนอยู่ก่อน และถึงนาทีนี้ณชะเลยก็เกิดความนับถืออเวราอย่างล้นพ้น ใจแผ่กว้างเป็นมหากุศลเพราะร่วมยินดีในชัยชนะอันเหนือชัยชนะทั้งปวงของผู้เป็นน้ำ ขนาคยกมือไหว้ด้วยความรู้สึกอันล้าลึก

“น้ำเค้าทำให้ทรายน่าชื่นใจจริงๆ ว่าคนเรามีกรรมแต่ไหนคงเห็นได้ยากตอนเป็นสุข แต่จะเห็นได้ชัดก็ตอนเป็นทุกข์หรือตกที่นั่งลำบากนี้เอง อภัยทานของน้ำเค้ามีอานุภาพเปลี่ยนแปลงทุกสิ่ง รวมทั้งเป็นแรงบันดาลใจอย่างใหญ่ให้ทรายด้วย ทรายกราบอนุโมทนาค่ะ สารภาพตามตรงว่าถ้าเจอกับตัว ทรายคงดีไม่ได้เท่าครึ่งของน้ำหรือ”

ผู้เป็นน้ำยืมเงินๆด้วยความเคอะเขิน เพราะเข้าใจว่าหลานสาวถ่อมตัว

“ทราายเป็นคนมีบุญ ยังไงก็ไม่มียกที่ไหนกล้ากราบได้เหมือนคนบาปอย่างน้ำหอรก”

“ที่ว่าบาปของเธอล้างหมดก็คราวนี้แล้วมั้ง เมื่อก็เห็นเธอที่แรกก็รำจะทักนะ ดูเป็นอิสระ เบาตัว แล้วก็พินมลทินหมดจดจริงๆ”

“หรือคะ?” อเวราทำเสียงปีติและถือนั่นคือคำพยากรณ์อันเป็นมงคล “เท่าที่เคื่อกบอกตัวเองได้ คือถ้าเคื่อกกับเขามาจับคู่กันใหม่ ก็แน่ใจว่าจะไม่เป็นไปเพื่อการก่อเวรอีกแล้ว และตอนนี้เคื่อกก็รู้สึกดีกับเขามากด้วย”

“นั่นแหละ เคื่อกไม่ได้ช่วยแค่ตัวเคื่อกเอง ความดีของเคื่อกยังขยายผลไปถึงเขา ถ้าเชื่อว่าการทำร้ายกันในชาตินี้คือผลมาจากการผูกเวรของเขาในอดีต เขาก็เป็นอิสระจากอดีตกรรมแล้ว”

ณชะเลพยักหน้าและเอ่ยตามที่กำลังคิด

“ฟังเรื่องของน้ำเคื่อกแล้วทราเห็นโทษของการผูกเวรชัดเจนเลยคะ เวรที่แต่ละคนถือไว้ไม่ใช่แค่แปรเป็นอาวุธที่มุ่งแทงให้ศัตรูเดือดร้อนเท่านั้น แต่ตัวเองก็จะย่อยยับอับปางไปด้วย เหมือนอย่างนายคนนี้ ที่วิถีแห่งการจองเวร ก็ได้ซัดพาเขาเข้าไปมั่วสุมกับพวกค้ำมนุษย์ มหาอัปมงคลขนานแท้เลย อาชีพแบบนี้ ทุกความคิด ทุกคำพูด ทุกการกระทำ คงเป็นอกุศลล้วนๆ เหมือนอาบบาปต่างน้ำก็ว่าได้”

รสรินเห็นดวงตาของอเวราเศร้าล้นด้นก็ปลอบ

“นี่ยังดีที่เขาก่อกรรม ไม่สำเร็จลุล่วงเต็มร้อย กับทั้งละบาปเสียได้ก่อนตาย ไม่งั้นคงลงนรก”

อเวราเงยหน้าขึ้นอย่างมีความหวัง

“แปลว่าที่ต่อขสละชีวิตอย่างนี้ อย่างน้อยเขาคงไปเกิดใหม่เป็นคนใจใหม่คะ?”

“น่าจะอย่างนั้นมั้ง กรรมที่ทำให้ใกล้ตายมีผลต่อการกำหนดคติเบื้องหน้าได้มากโข ตำราว่าเหนือกว่ากรรมที่ทำๆเป็นประจำระหว่างมีชีวิตปกติเสียอีก”

รสรินก็เหมือนคนทั่วไปที่ขาด ‘จุดอุปปาตญาณ’ หรือญาณหยั่งรู้การจตุและอุบัตติของสัตว์ที่เป็นไปตามกรรม ด้วยเพราะจิตขาดความตั้งมั่นผ่องแผ้วเพียงพอแก่การนำมาน้อมกำหนดรู้ ดังนั้นจึงมิให้ได้เพียงคำสันนิษฐานว่าน่าจะนั้น น่าจะอย่างนี้ ไม่อาจพยากรณ์จากความรู้แจ้งเห็นจริงว่าพลุ่สไปสู่ความเป็นอย่างนี้ ไม่ได้ไปสู่ความเป็นอย่างนั้น

อย่างไรก็ตาม รสรินเป็นผู้มีพรหมวิหาร ๔ ดี ทั้งความมีเมตตา คือปรารถนาดีไม่คิดเบียดเบียนใคร ทั้งความมีใจกรุณา คือคิดสงเคราะห์ช่วยเหลือผู้อื่นเสมอ ทั้งความมีมุทิตา คือเป็นสุขตามคนที่เขาได้ดีโดยไม่มี ความริษยา และสุดท้าย ความมีอุเบกขา คือรับรู้ตามจริงทั้งส่วนพฤติกรรมด้านดีและด้านร้ายของผู้อื่น โดยปราศจากฝ้าหмокแห่งความรักและความเกลียดมาบดบัง คุณสมบัติเหล่านี้ปรุ่่งแต่งจิตให้เป็นสมาธิอ่อนๆอยู่เนืองๆ คู่ควรแก่การเป็นผู้วิญญูธรรมบ้างแล้ว

นอกจากนี้ รสรินยังมีความรู้จักเหตุผลของกรรมวิบากและภพภูมิตามที่พระพุทธองค์ตรัสแสดงโดยสังเขป กล่าวคือได้รับการชี้แนะให้มองตามจริงว่า ความมีใจสุจริต ความมีวาจาสุจริต และความมีกายสุจริต ย่อมนำสัตว์เข้าถึงสุคติ คือมีสิทธิ์ถือกำเนิดใน โลกมนุษย์และโลกสวรรค์อย่างใดอย่างหนึ่ง ส่วนความมีใจทุจริต ความมีวาจาทุจริต และความมีกายทุจริต ย่อมนำสัตว์เข้าถึงทุคติ คือจะยอมหรือไม่ยอมก็ต้องไปสู่โลกนรก โลกเดรัจฉาน หรือโลกเปรต อย่างใดอย่างหนึ่ง

ด้วยความที่มีพร้อมทั้งพรหมวิหารธรรมและความเข้าใจกรรมวิบาก รสรินก็เกิดตาซึ้งขึ้นในจิต โดยปราศจากการเข้าข้าง และปราศจากใจคิดสาปแช่ง ฉะนั้นขณะหล่อนพูดเชิงปลอบใจอเวราว่าพลุ่สคงไปดีได้เข้าท้องคนเป็นอย่างน้อยใจส่วนลึกจึงนึกค้ำววาจาของตนเองชอบกล

อาสันนกรรมหรือกรรมที่ทำก่อนตายมีอิทธิพลใหญ่ในการชี้ขาดการเปลี่ยนภพภูมิก็จริง ทว่ากุศลจิตจากน้ำใจ  
สละชีพของพฤษ์ก็ไม่น่าเกิดได้เต็มดวงนัก ไหนจะวังทะเล่อทะล่าเข้าไปยิงศัตรูแล้วถูกสวนหางยี่ห้อ ไหนจะขาดใจ  
ทรมาณ แล้วไหนจะเป็นคนเริ่มก่อเรื่องชั่วร้ายทั้งปวงด้วยตนเองอีก

สรุปแล้วน้ำใจครั้งสุดท้ายของพฤษ์น่าจะจะมีแรงจูงน้อยไป คงดึงให้ศีรษะพ้นอบายขึ้นมาถึงสุดติภูมิได้ยาก แต่  
อย่างน้อยคงกันไม่ให้ร่วงหล่นทะลุลงไปถึงนรก สรุปคือน่าจะมีตัวเลือกลงอยู่ในระหว่างแห่งเครื่องจันกับเปรตนี่เอง

ทุกคนเกิดขึ้นเพื่อดำรงอยู่ในสภาพหนึ่งๆชั่วคราว แล้วจะต้องมีอันเป็นไป คับลงจากสภาพนั้นๆเป็นธรรมดา ผล  
กรรมที่ทำมาในระหว่างมีชีวิต จะพิจารณาตัดสินเองว่าสมควรเปลี่ยนไปสู่ความมีสภาพใดต่อ ไม่รอฟังคำวินิจฉัย คำ  
วิงวอน หรือคำอุทธรณ์ร้องขอใดๆจากญาติผู้อยู่เบื้องหลังทั้งสิ้น นาทีนี้สรินดีใจที่ตนไม่มีภิกษุญา ไม่มีความรู้แจ้งเห็น  
จริงเกี่ยวกับจุดและอุบัติของพฤษ์ จึงปลอมประโลมน้องสาวได้ตามเพลง สัณหว่าถ้ารู้จริงแล้วถูกบังคับให้พูด ก็คงไม่  
แค้นต้องพูดแบบที่ก่อความเศร้าโศกแก่เราไปอีกนาน

ฝ่ายขณะที่ยังทรงอุเบกขาแบบพรหมวิหาร ไม่ได้เท่ามารดา ก็นั่งคิดถึงความเป็นไปได้สักทางหนึ่ง เผอิญหล่อน  
เคยถามหมอปุกระว่าสัตว์มีพิษที่น่ากลัวทั้งหลายถือกำเนิดขึ้นจากกรรมอันใด ก็ได้รับคำตอบว่าสัตว์พวกนี้มีโทษเป็น  
มูลการเกิด อย่างเช่น ได้กำเนิดงูเห่าก็เพราะมีใจหยาบช้าเพียงพอจะประทุษร้ายกระทั่งมิตรแห่งตน จึงต้องไปครองอัทภาพ  
อันมีลักษณะเป็นโทษ มีความไม่สะอาด มีกลิ่นเหม็น มีความน่ากลัว มีภัยมาสู่ตัวได้เรื่อยๆ และยังคงคิดนิสยประทุษร้าย  
มิตรต่ออีกทั้งในภพนั้นๆและภพต่อไป ยากมากที่จะถอนจากภพแห่งความเป็นเช่นนั้น

หรืออย่างเช่นตัวต่อ ก็มีเป็นเกิดขึ้นด้วยใจที่เป็นนักเลงโต ใจเป็นอันธพาลขนานแท้ กล่าวคือชอบเป็นฝ่ายหาเรื่อง  
ก่อน เมื่อมาอยู่ในอัทภาพของสัตว์จึงอาจทำร้ายสิ่งมีชีวิตอื่น โดยไม่ต้องมีเหตุบาดหมาง เรียกว่าพอเห็นใครก็พร้อมจะปรี  
เข้าไปต่อยันทันทีด้วยความมั่นเชียวทันทีแล้ว

พอเด็กสาวรู้สึกตัวที่กำลังเพลินคิดหาทุกดีให้พฤษ์ มีกลิ่นอายของการสาปแช่งอยู่ ซึ่งเฉียดจะทำกอบาปทางใจ  
ให้ตนเอง ก็รีบเบนวิถีเสียใหม่โดยการตั้งเจตนาจับเรื่องจริงมาพูดให้ออเวารู้สึกในทางมงคล

“นับว่าลงเอยดินะคะ ชีวิตนี้ถือเป็นคนชาติที่น้ำเค็มกับเขามาร่วมยุคภัยเวร ตกลงสงบศึกกันอย่างเป็นทางการ ขณะที่ถูก  
หญิงชายส่วนใหญ่มาพบกันเพื่อต่อเวร สร้างภาวะคู่เวรร่วมกัน ไปเรื่อยๆไม่รู้จบรู้อัน”

“ใช่จะ ชาติหน้าถ้าเจอกันคงเจอกันแบบดีๆแล้วมั้ง ชาตินี้แค่ตอนพบหน้าเขาก็นำความเดือดร้อนมาให้ทันทีเลย...  
รู้เรื่องที่เขาผลัดประตุแก่กัซมาชนรตน้ำหรือเปล่า? น้ำเล่าให้แม่ทรายฟังตั้งแต่เกิดเรื่องเนาะ”

“ไม่รู้เรื่องหรอกค่ะ” เด็กสาวสั้นศีรษะน้อยๆ “เพิ่งผ่านเรื่องน่าเจ็บเขี้ยวขนาดนี้ แปลว่าให้อธิษฐานขอเกิดใหม่ได้  
พบและครองคู่กับเขานี้ ทำทางน้ำเค็มคงยังไม่ลงแหงๆ”

สัพยอกถึงหยิ่งเสียดด้วยความอยากรู้น้ำสาวมีความผูกพันลึกซึ้งกับชายชั่วผู้กลับใจในนาทีเกือบสุดท้ายสักแค่  
ไหน ตั้งใจว่าถ้าเห็นน้ำสาวหลงผิดคิดเจตนาจะไปทุกชาติ หล่อนจะเกลี้ยกล่อมให้เปลี่ยนใจเสีย!

ออเวรายิ้มกร้อยๆก่อนตอบ

“ถ้าเขามีชีวิตต่ออีกสักหน่อยให้น้ำได้ร่วมเหตุการณ์ประทับใจมากกว่าเรื่องบนเตียง ก็อาจพิศวาสกันพอจะร่วม  
อธิษฐานได้มั้ง แต่นี่เหตุการณ์ทุกอย่างล้วนแล้วแต่น่าสะเทือนใจ แล้วชีวิตเขาก็จบเร็วเกินไป ที่เหลือทิ้งไว้เลยไม่ใช่  
กำลังใจระดับคิดอธิษฐานอยากเจออีก”



ในคำพูดของอเวรา มีประสบการณ์ตรงเล็กๆที่ถ่ายทอดโดยตรงถึงใจหลานสาวอยู่บ้าง ฉะเลได้คิดว่าเรื่องบนเตียงอย่างเดียวไม่มีทางผูกใจคนสองคนให้ยึดเหนี่ยวกันไว้ข้ามภพข้ามชาติได้เลย

และนั่นทำให้หล่อนย้อนกลับมาคิดถึงคู่ของตน ถึงวันนี้จงฤกษ์ไม่แม้แต่จะเริ่มทดลองจับมือถือแขนหล่อน แต่ความรักที่ประทับใจร่วมกันก็แน่นแฟ้นขึ้นทุกที หล่อนคิดถึงเขาแต่ในทางดี เริ่มรักผู้ชายเป็น เห็นเขาเป็นที่พึ่ง และช่วยกันก่อความรักที่ประกอบด้วยสติ เตือนกันและกันไม่ให้หลงฟุ้งซ่านหรือใช้เวลาไปในทางเหลวไหล เรียกว่าเริ่มมีใจกระชับ ลึกซึ้งถึงกันชนิดเอาเจ้าชายในนิทานมาแลกก็คงไม่ยอมแล้ว ฉะนั้นหากจะอธิษฐานขอติดตามไปเจอใครทุกภพทุกชาติ ก็คงเป็นจงฤกษ์นี่เอง

ที่ว่าถ้าพูดถึงการอธิษฐานขอเกิดเป็นคู่แท้ถาวรไปทุกภพทุกชาติจริงจัง ใจหล่อนกลับอยากถอนออกมา จงฤกษ์เคยพูดถึงเรื่องนี้ โดยเฉพาะเมื่อไปทำบุญร่วมกันในระยะหลังๆ หล่อนว่าหล่อนเต็มใจทำบุญร่วมกับเขา แต่ไม่ถึงที่สุดว่าจะขอจองตำแหน่งคนรักของเขาไปจนชั่วกัลปาวสาน จึงรู้สึกฝืนใจ แม้กระทั่งจงฤกษ์เสนอตัวเป็นฝ่ายเปล่งวาจาอธิษฐานแล้วหล่อนเพียงพยักหน้ายอมรับอยู่ในใจเงียบๆ ก็ยังประคักประเดิดอยู่ดี

อาการอึดอัดของหล่อนทำให้เขาเสียใจและทำมีนตึงใส่หล่อนไปหลายวัน แต่ฉะเลก็พยายามง้อด้วยคำพูดแก้ขัด เช่นหล่อนยังเงินอยู่ จะให้ฝืนอธิษฐานอะไรแบบนี้ได้อย่างไร ไว้รอถ้าหล่อนอยากอธิษฐานก็จะชวนเอง

ถามตัวเองว่าทำไมไม่อยากจะเดินทางไกลร่วมกับจงฤกษ์ ก็คงมีคำตอบอยู่สองสามข้อ หนึ่งคือเขาไม่แรงพอจะกระเพื่อมของหล่อนให้ยินดีโยยบินสู่จินตนาการแห่งนั้นชชาติ หรืออาจเพราะหล่อนคุ้นเคยกับพระพุทธรูปทองคำมาจนคิดหวังแก่สั้นๆ อยากพ้นทุกข์พ้นภัยจากสังสารวัฏเสียเร็วๆ แม้ถ้ารู้ว่าหล่อนมีคู่บุญที่แรงกว่าจงฤกษ์รออยู่ ก็ไม่อยากจะความยาวสาวความยืดกับใครอีกแล้ว

ฉะเลเคยปรารถนาแบบเด็กๆ ประการหนึ่ง คือคิดว่าถ้าเจ้าอู๋โยยตาย ก็ขอให้มันกลับมาเกิดเป็นสุนัขของหล่อนอีก หล่อนจะได้เลี้ยงมันไปเรื่อยๆ แต่พอย้อนมองตามจริงก็ได้แต่อนาถว่าจะให้เป็นดังใจอย่างไรไหว จินตนาการว่าพอมันตายปุ๊บ หล่อนคงต้องควานหาลูกสุนัขเกิดใหม่ไปทั่วทั้งเมือง เพื่อใช้สัมผัสที่หกแห่งความเป็นนายเก่ามาทำการระบุตัวเจ้าอู๋โยยกระมัง?

การเกิดใหม่ช่างเป็นอะไรที่ไม่เหมือนเดิม ไม่มีอะไรประกันความแน่ใจ และไม่มีใครจำใครได้ เหมือนเล่นซ่อนหาชนิดปิดทางพบเจอ ทำให้ฉะเลมองความสัมพันธ์ทั้งหลายเป็นเรื่องหลอกลวง ถึงแม้พยายามเป็นที่พึ่งให้กันก็เป็นไปได้แค่เดี๋ยวเดียว แล้วต่างต้องแยกย้ายไปเสวยกรรมตามวิบากแห่งตน ไม่อาจนัดหมายว่าจะไปเจอกันที่ไหน เมื่อไหร่ ในสภาพเช่นใดเลย

เหลือบมองน้ำสาว แล้วฉะเลก็ถอนความคิดเรื่องภพชาติไกลตัว

“ที่น้ำเค็กรอดมา เหมือนมีใครวางตัวตำรวจนักแม่นปืนไว้ช่วยเลขนะคะ ทราวยานี่เป็นสุดยอดของความเหลือเชื่อจริงๆ”

“น้ำองกึ่งๆเหมือนกันแหละ”

“ตัวของตำรวจก็คงงไม่แพ้กัน”

รสรินเสริม และนั่นก็ทำให้สามนางหัวเราะพร้อมกันในบรรยากาศอศรรย์ใจ

“ทราบว่าต้องเป็นวิบากคือน้ำเล็กแน่ๆ ถ้าน้ำเล็กไม่ให้อภัยคนทำร้าย นายคนนั้นก็อาจไม่เปลี่ยนใจ ยิ่งคงกักน้ำเค็มรอส่งตัวอยู่ที่บ้าน ผลคือจะไม่มีใครไปถึง ‘จุดนัดพบของวิบาก’ ที่มีตำรวจนั่งเป็นรอช่วยเหลืออยู่ ทุกอย่างประจวบเหมาะกันพอดีแบบไม่มีอะไรขาด ไม่มีอะไรเกิน ทั้งบุคคล สถานที่ และนาที่สำคัญ”

“นึกถึงแล้วน้ำก็ไม่รู้จะขอบคุณเขาอย่างไรดี นี่ตั้งใจจะซื้อของขวัญไปฝากอยู่เหมือนกัน แต่ยังไม่คงตอบแทนไม่ได้เท่าครึ่งของครึ่งที่เขาช่วยเราไว้ทั้งชีวิต เขาเป็นคนดีมากเลยนะ แค่มองว่านั่นเป็นหน้าที่ของเขา เขาไม่ได้ทำอะไรพิเศษและไม่เห็นเป็นบุญคุณสักเท่าไร พุดหน้าตาเฉยว่าเป็นเป็นของราชการ และเขาเองเป็นคนของราชการ เงินเดือนก็มาจากภาษีของเด็ก การช่วยให้เค้ารอดถือเป็นเรื่องปกติ ถ้าไม่ช่วยสิถึงจะนับว่าละเลยหน้าที่ อืม... ได้สัมผัสตำรวจแสนดีในคราวนี้เอง”

“ก็ดีนะ เป็นอีกรูปแบบหนึ่งของการเสียสละด้วยการยอมให้มือตัวเองเปื้อนเลือด”

อเวรายนึกเล็กน้อย เพราะสงสัยและอยากไถ่ถามพี่สาวอยู่พอดี

“สิ่งที่เขาทำนี่... บาปด้วยหรือคะ?”

“ก็... ต้องพูดแยกเป็นเรื่องๆ”

“ผลกรรมที่ทำอาชีพนี้เป็นอย่างไหรือคะ?”

“ถ้าเขาตั้งต้นจากความคิดช่วยคนบริสุทธิ์ ก็ถือว่าอาชีพของเขาคือการช่วยเหลือผู้อื่น จัดเป็นฝ่ายบุญ เขามีคนแบบเล็กจำนวนหนึ่งที่คิดเห็นบุญคุณอย่างใหญ่ แล้วโดยเจตนาช่วยใครต่อใคร ก็จะทำให้เป็นผู้ได้รับการช่วยเหลือแบบไม่คาดฝันบ่อยๆ แต่การที่เขาอาจต้องทำตัวเป็นขมทูต ปลิดชีวิตคนชั่วร้ายโดยไม่ให้มีโอกาสหลบหลีก ก็ทำให้เป็นผู้ได้รับการลอบทำร้ายแบบหมดทางป้องกันตัวได้เหมือนกัน”

ใบหน้าอเวราสลดลง ธรรมดาผู้ได้รับการช่วยเหลือย่อมอยากเข้าข้างผู้มีพระคุณ แต่หล่อนก็คิดฝึกที่จะรับฟังกฎแห่งกรรมวิบากตามจริงอย่างมีอุเบกขา

“เท่าที่เค็กฟังๆ พวกตำรวจคุยกันที่โต๊ะสอบสวน คำพูดค่อนข้างสะท้อนชัดเจนนะ ว่าใจพวกเขาเห็นคนชั่วสมควรตาย เห็นว่าต้องมีผู้ทำหน้าที่ แล้วจะใครที่ยอม ถ้าไม่ใช่พวกเขาซึ่งคิดเห็นและเต็มใจยอมเป็นฝ่ายลงมือกำจัดชีวิตคนเลวๆ ทั้จากโลก”

“นั่นแหละ แต่ละอาชีพมีความสนุกของตัวเองซึ่งคนวงการอื่นไม่รู้ไม่เห็น ความสนุกนั้นแหละจะดึงดูดคนกลุ่มหนึ่งเข้าไปหา และวนเวียนอยู่กับวงจรชนิดนั้นๆ พอคิดมาแล้ว ลงมือมาแล้ว จิตก็จะยึดจับภพแห่งเพศฆาตได้ เชื่อว่าการฆ่าพวกชั่วจะได้บุญ ทำให้มีวิบากต้องวนเวียนอยู่ในวงจรปาณาติบาต เสวยผลจากปาณาติบาต แต่ก็ต่างจากพรานล่าเนื้อตรงที่มีกุศลจิตมาแบ่งเบาบ้าง”

ฟังพี่สาวพูดแล้วอเวรามีสีหน้าเป็นห่วงเป็นใยไม่หาย

“เขาคงไม่ทำตรงนี้ไปตลอด วันหนึ่งคงมีคนมาแทน”

รสรินยิ้มนึกๆอย่างเข้าใจความรู้สึกของน้อง

“พลแม่นปืนไม่น่าจะหาได้ง่ายนักหรอก เพราะต้องการคุณสมบัติหลายอย่างพร้อมสรรพในตัวคนเดียว... เค็กอย่าห่วงเขาเลย ถ้าเขาไม่ได้ทำหน้าที่ด้วยความโกรธหรือความชิงชังเป็นส่วนตัว ใจก็จะไม่ยินดีกับการฆ่าอย่างเหนียวแน่นเดี่ยวอนิจจังก็ถามหาเอง อย่างไรก็ตามเขาก็ต้องคลายจากภพของเพศฆาตด้วยปัจจัยแทรกแซงอื่นๆที่เป็นบุญไปเอง”

“กลัวแทนจังคะ ถ้าเขาต้องทำอยู่ตรงนี้นานๆ”

“โลกเรามีเรื่องยุดิธรรม แล้วมีคนกลุ่มหนึ่งเห็นความยุดิธรรม มีความตั้งใจทำลายล้างความยุดิธรรม ซึ่งบางทีวิธีทำลายล้างก็อาศัยความยุดิธรรมนั่นเอง การเวียนว่ายตายเกิดในสังสารวัฏเต็มไปด้วยหลุมพรางของโลกะ โทสะ โมหะ ง่ายที่จะพลาด แต่ยากที่จะรอด พระท่านถึงบอกว่าทั้งหมดทั้งปวงนั้นไม่ควร โทษใคร แต่ต้องเห็นเป็นโทษของการอยู่ในสังสารวัฏ”

อเวราสลดซึมลง ถ้าเอาอย่างใจยอมอยากตัดสินใจให้สลิปตำรวจโทเรื่องยศไม่มีส่วนแห่งบาปเลยจากการช่วยเหลือหล่อน แต่ก็รู้ว่าการพิพากษาที่แท้จริงไม่อาจมาจากใครอื่นนอกจากกฎแห่งกรรมวิบากซึ่งปฏิบัติหน้าที่อย่างเที่ยงธรรมเสมอมาและจะเสมอไป

“ถ้าแกักเอาหนังสือธรรมะไปฝากเขา เขาจะหาว่าแกเห็นเขามีมลทิน ต้องเอาของสะอาดไปช่วยชะล้างหรือเปล่าก็ไม่รู้ นะคะ”

“เจตนาคืออยู่ที่เรา ความเข้าใจถูกผิดอยู่ที่เขา” แล้วสรินก็เปลี่ยนเรื่องด้วยการเปรยแถมบ่น “ปีนี้รู้สึกใกล้ชิดกับความตายเสียจริง อาสะพัดบอกว่าเมื่อวานเธอไปงานศพนายต่อຍมาแล้วใช่ไหม?”

“ค่ะ”

บ่ายวันเกิดเหตุ ตำรวจโท.เรียกญาติของพฤษหัทธมารับศพไปจัดการตามประเพณี ซึ่งญาติผู้มาด้วยนำदानองหน้าก็รับตัวไปแบบยังไม่เข้าใจอะไรมากนัก เพียงทำใจยอมรับความจริง คิดต่อวัดจองศาลาเพื่อบำเพ็ญกุศลกันตอนเย็นนั่นเอง

“เข้าหน้ากับพ่อแม่นายต่อຍได้สนิทหรือเปล่า? เขาคงไม่พาลพาโลกกล่าวหาอะไรเธอนะ”

“ก่อนหน้านี้แกยังไม่เคยเจอหรือคะ ไม่เคยรู้จักหน้ากันเลย แกก็โผล่ไปนั่งร้องไห้ก็ไม่มีใครแปลกใจ คงรู้ว่า เป็นหนึ่งในบรรดาสาว ๆ ของต่อຍ และคงเดาว่าแกทราบเรื่องจากญาติของต่อຍคนใดคนหนึ่ง ไม่มีใครเข้ามาซักอะไรเลย”

ณชะเลียมแหงๆ ถามเลียบเคียงว่า

“น้ำแกก็เจอเพื่อนคนไหนของต่อຍบ้างหรือเปล่าคะ?”

“เมื่อวานรู้กันแต่ญาติที่นี่เอง แต่วันนี้คงมีเพื่อนที่โรงเรียน ไปกันบ้าง”

“แล้วเดี๋ยวน้ำแกกำลังจะไปอีกไหม?”

ความจริงคือณชะเลเเกรงอเวราจะไปเจอจองฤกษ์ ซึ่งคุยกันไปคุยกันมาเดี๋ยวจองโยงมาถึงละอองฝน แล้วเธอก็อาจต้องเจ็บย้อนหลังเมื่อรู้ว่าผู้หญิงคนล่าสุดของพฤษหัทธก็คือหลานสาวของตัวเอง

ฝ่ายอเวราเข้าใจว่าหลานสาวเกรงหล่อนจะเป็นที่จดจำได้ว่าเป็นบุคคลในข่าวซึ่งเพิ่งลงหนังสือพิมพ์เมื่อเช้า จึงตอบตามชื่อ

“น้ำแกก็กลัวคนจะคุ้นเหมือนกันแหละ แต่คิดไปคิดมาก็ไม่น่าจะ เห็นตัวเองในรูปแล้ว มีแถบคาดตาอย่างนั้น เวลาเจอตัวจริงคงไม่มีใครนึกว่าใช่ อย่างทรายจำน้ำได้ก็เพราะคุ้นกันอยู่ก่อน และปะติดปะต่อเอาจากที่น้ำหายตัวไป แต่คนอื่นใครจะไปรู้”

ณชะเลเฝื่อนยิ้มไม่ค่อยสนิทนัก คิดว่าเดี๋ยวต้องโทร.แอบบอกกล่าวจองฤกษ์ล่วงหน้า และตนเองคงตามไปคุมเชิงอีกแรง แม้อูเหมือนเรื่องเล็ก แต่หล่อนก็ห่วงใยความรู้สึกของน้ำสาวนักหนา

“ให้ทรายไปเป็นเพื่อนไหมคะ?”

อเวราทำหน้าที่แปลกใจ แต่ก็ยิ้มยินดี

“เอาสิ ดีเลย” แล้วก็หันไปขอพี่สาว “ซิมตัวทรายหน่อยนะคะพี่หน่อง เสร็จจากงานแล้วจะไปส่งที่บ้าน”

ผู้เป็นแม่แค่ถามว่า

“จะไปทั้งชุดนี้เหรอ?”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะแม่ เพื่อนของนาย... นายอะไรของน้ำเค้กอีกหลายคนก็คงไปทั้งชุดนักเรียนเหมือนกัน”

อเวรายกมือบีบต้นแขนหลาน

“โอเคนะ ฉันเดี๋ยวน้ำขออาบน้ำแต่งตัวแป็บเดียว”

## ตอนที่ ๔๒ อีงาน

จงถุกษ์มาถึงศาลาสดศพพร้อมกับเพื่อนนักเรียนร่วมชั้นกลุ่มหนึ่ง การจากไปของเพื่อนรักที่คบหาสนิทชิดเชื้อ ยังความเศร้าโศกเสียใจให้เกิดขึ้นเป็นธรรมดา นอกจากนั้นยังเกิดความงุนงงไม่เข้าใจเรื่องราวแจ่มแจ้งแทงตลอด เนื่องจากข่าวที่ออกมาค่อนข้างคลุมเครือ ไม่ชัดเจนว่าพฤษไปโยงใยกับคดีนี้อย่างไร ทุกคนอาจรู้สึกดีหน่อยก็ตรงที่เหยื่อสาวออกมาให้การปกป้องและรับรองว่าพฤษเสียสละชีวิตปกป้องหล่อนในนาทีสุดท้าย

ในฐานะเพื่อนที่รู้ไส้รู้พุงกันดี จงถุกษ์อดพิศวงไม่ได้ว่าคนอย่างพฤษนี่หรือจะไปสละชีพเพื่อคนอื่น? แต่เขาก็เก็บความกังขาไว้ แม้เพื่อนชายอีกหลายคนจะวิพากษ์วิจารณ์กันต่างๆ นานา แบ่งฝักแบ่งฝ่ายความเชื่อไปเรื่อย เขาก็มิได้เข้าไปร่วมให้ความเห็นแบบเอามั่นเชื่อว่าแต่อย่างใด เพราะจะดีเลวแค่ไหน พฤษก็จัดเป็นเพื่อนสนิทคนหนึ่ง ถ้าปกป้องไม่ได้ เขาก็ไม่อยากมีส่วนซ้ำเติมเข้าไปอีก

เสียงมือถือดั่งขึ้นเป็นเพลง ‘คนนี่แฟนฉันเอง’ ซึ่งเหมือนผู้แต่งจะตั้งชื่อไว้เอาใจคนอยากประกาศให้ชาวโลกรับรู้ว่าใครโทร.มาโดยเฉพาะ ตอนอยู่ใกล้กันขณะเลาะเคยลองโทร.เข้าเครื่องเขาเพื่อลองฟังว่าเบอร์ต้นถูกผูกไว้กับเพลงหรือเสียงแบบไหน พอคำร้อง ‘คนนี่แฟนฉันเอง’ ดังลั่นขึ้นมาหล่อนก็หน้าแดง รีบสั่งให้เอาออกทันที ซึ่งเขาก็เอาออกตามบัญชา แต่พอลับหลังก็เอาใส่ใหม่

“ฮัลโหล”

“ถุกษ์รู้ข่าวเพื่อนเธอหรือยัง?”

“กำลังนั่งอยู่ในงานศพ”

เขาตอบเสียงอ่อย

“แล้วรู้ไหมว่าผู้หญิงในข่าวคือใคร?”

เด็กหนุ่มขมวดคิ้วย่น

“ไม่รู้... ใครเหรอ?”

“น้ำเค้กไง!”

“ฮ่า!” เขาริบลูกจากที่ เดินออกมานอกศาลาเดี๋ยวนั้น “แน่ใจเหรอ?”

“ทรายอยู่ที่ห้องน้ำเค้ก กำลังรอน้ำเค้กอาบน้ำ เมื่อก็เพิ่งสัมภาษณ์สดยาวเหยียด อยากฟังรายละเอียดเพื่อความแน่ใจไหม?”

จงถุกขี้เงียบไปนาน จับคืนชนปลายไม่ถูก กว่าจะหลุดคำออกมาได้

“ทำไมเป็นอย่างนี้ล่ะ?”

“เพื่อนซี้ของถุกขี้ไม่ใช่เหรอ ถุกขี้น่าจะเป็นคนบอกทราชนะว่าทำไม” แล้วหล่อนก็ตัดบทเข้าเรื่อง “ไม่แน่ใจว่าฝนจะมงานศพหรือเปล่า แต่เดี๋ยวน้ำเค็มไปแน่ ซึ่งถ้าเป็นอย่างนั้น ถุกขี้ก็อย่าพูดพาดพิงถึงฝนแล้วกัน ไม่อยากให้น้ำเค็มเสียใจซ้ำซ้อน”

เด็กหนุ่มมั่งๆ เวียนๆ อยู่ครู่หนึ่งก่อนเสนอ

“จะให้เรากลับก่อนไหม? น้ำเค็มจะได้ไม่ต้องเห็นหน้า แล้วก็ไม่ต้องโยงมาถึงต่อยกับฝน”

“ไม่มีเหตุผลขนาดต้องให้เธอทิ้งงานศพเพื่อนไปหรอก”

“แล้วถ้าฝนมาล่ะ?”

“อย่างนั้นก็ช่วยไม่ได้ ทราขกับแม่ไม่ถาม แล้วก็ห้ามเขาหรอก เมื่อเข้าดูท่าแล้วฝนเสียใจไม่น้อยเหมือนกัน อะไรจะเกิดก็ต้องเกิด ถือเสียว่าความลับไม่มีในโลก ความจริงดูเหมือนไม่ใช่เรื่องใหญ่โตนักหรอก แค่ว่าน้ำเค็มจะเงินหรืออาจจะ... รู้สึกอะไรแบบที่พวกเราเดาไม่ถูก แล้วไม่กล้ามาที่บ้านอีกเลย เพราะฉะนั้นถ้ากัน ได้ก็กัน ถ้ากัน ไม่ได้ก็ต้องปล่อยไปตามนั้น”

“แล้ว... น้ำเค็มมารู้จักกับต่อยได้ยังไง เมื่อไหร่?”

“ก็ระยะหนึ่ง ก่อนที่เธอจะพาเขามาป่วนเป็ยนแถวบ้านทราข”

จงถุกขี้หัวเราะเสียงแปร่ง

“เอ่อ... แล้วน้ำเค็มเล่าว่าไง ต่อเข้าไปเกี่ยวกับคดีนี้อีท่าไหน”

“เขาจับน้ำเค็มจะเอาไปขายนะสิ!”

“หา??”

เสียงอุทานราวกับฆ้องใหญ่ของแฟนหนุ่มทำให้เด็กสาวหมั่นไส้อย่างบอกไม่ถูก เหมือนเขาเห็นเป็นเรื่องเหลือเชื่อเต็มประดา ทั้งที่รูปการณ์ก็ส่อชัดอยู่แล้ว

“ตกใจอะไรมากมายคะสุดหล่อ?” ถามสำเนียงอ่อนแบบประชดแล้วเปลี่ยนเป็นจริงจังขึ้น “นี่ถ้าน้ำเค็มไม่ทำให้ตานั้นกลับตัวกลับใจได้เสียก่อนก็เดาทางถูกเลย ว่ารายต่อไปจะเป็นใคร”

จงถุกขี้ทราบดีว่าเสียงเข้มๆ นั้นประสงค์จะจูงใจเขานึกถึงละอองฝน แต่มีนง ไม่ทราขจะโต้ตอบท่าไหน คล้ายถูกทุบด้วยค้อนปอนด์สองทีซ้อนกันต้องนั่งยองๆ

“ไม่คิดเลยว่าต่อยจะเป็นคนแบบนี้”

ฉะเลคันออกคันใจ อยากเอาเรื่องแฟนหนุ่มมาให้เขารู้สึกผิดหนักขึ้น แต่ภาคแห่งความมีเหตุผลก็ยับยั้งไว้ เพราะทราบดีว่าจงถุกขี้ไม่เคยล่วงรู้พฤติกรรมด้านมืดของพฤษมาก่อน จึงไม่อาจกล่าวว่าเขาพลอยเปื้อนมลทินเพียงเพราะเป็นเพื่อนกัน

“เดี๋ยวเจอกันนะ” เด็กสาวฟันตัดบท “ทราขจะไปกับน้ำเค็มด้วย ความจริงไม่อยากไปนักหรอก แค่ว่าถุกขี้ทำเสียเรื่อง พยายามพูดให้น้อยๆ หน่อย ปล่อยให้ทราขพูดเองคงดีที่สุด”

“ทราข... เรา... เอ่อ... นี่แปลว่าเราคงต้องบอกว่าขอโทษทราขอีกแล้วสินะ?”

“ช่างเถอะ ผู้ไม่รู้ย่อมไม่ผิด”

“แต่ก็น่าบิณฑุไซ้ไหมล่ะ?”

ฉะเลหัวเราะออกมาได้ที่แฟนหนุ่มคักคอ พุดแทนใจหล่อนถูก

“เท่านี้ก่อนนะ วัตถุประสงค์สักครึ่งชั่วโมงคงถึง”

โรงศพของพุดหัสเหมือนเดือนอเวราให้ระลึกถึงคุณงามความดีครั้งสุดท้ายของเขา ที่สำนึกผิดและยอมชดใช้ด้วยชีวิต หญิงสาวจึงร้องไห้ออกมาอีกอย่างลึมอาย ซึ่งก็เป็นเช่นเดียวกับเมื่อวานเย็น วันนี้ผิดไปตรงที่มีฉะเลประคองปลอบอยู่เคียงข้าง ไม่ต้องร้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวเดียวดายดังเคย

บรรยากาศรอบๆ ก็มีสาวน้อยอีกหลายรายที่ตาแดงบ้าง ร้องไห้กระซิกบ้างประปราย ไม่ทราบเหมือนกันว่าแต่ละคนระลึกถึงคุณงามความดีข้อไหนของพุดหัส ฉะเลเห็นบรรดาสาวงามร้องไห้เหมือนนั้นก็เพิ่งนึกได้ว่าตนหลวมตัวมาเป็นส่วนประกอบในจังหวะที่อาจพลอยโดนเข้าใจผิด เพราะเมื่อเดินเข้าศาลามา หล่อนกับน้ำก็กลายเป็นจุดเด่น รวมสายตาเกือบทุกคู่ให้ประสานเพ่งมองด้วยแววชนิดหนึ่ง ทำนองว่ามาอีกรายแล้ว สองสาวผู้สาวมิกัดคิมพิทิสเน่ห์แห่งหนุ่มรูปงามผู้จากไปก่อนวัยอันควร จนหล่อนต้องกระวีกระวาด แสดงท่าลูปหน้าลูปหลังปลอบน้ำสาวเป็นการใหญ่ เพื่อให้ใครต่อใครเข้าใจฐานะของหล่อนเสียให้ถูก

เมื่อครู่สังเกตุตอนไหว้พ่อแม่พุดหัส ทั้งสองท่านไม่มีท่าทีอะไรใจแม้แต่น้อยว่าผู้หญิงคนสุดท้ายในชีวิตจอมเจ้าชู้ของพุดหัสมายืนอยู่ตรงหน้า นั่นทำให้ฉะเลลอบถอนใจ หากพุดหัสก่อกรรมชั่วซ้ำได้สำเร็จราบรื่น งานศพนี้จะไม่เกิดขึ้นแล้วทั้งพ่อและแม่เขาก็คงไม่มีวันล่วงรู้เลย ว่ามีผู้หญิงคนหนึ่งถูกส่งไปลงนรกทั้งเป็นด้วยน้ำมือลูกชายตน!

คนมากขึ้นเต็มและพระจะเริ่มสวดพอดิ แม้มีการนำเก้าอี้มาเสริมก็แทบไม่พอ เพราะเพื่อนฝูงของพุดหัสแห่มากันมาก เห็นชุดนักเรียนสลอน ฉะเลกำลังงงๆ ว่าจะหาที่อย่างไร สายตาก็ปะแฟนหนุ่มซึ่งกำลังกั๊กมือเรียกหย้อยๆ โชคดีเขากันที่ให้หล่อนกับน้ำไว้แล้ว

ฝืนฝ่ากระแสจ้องสนใจเป็นตาเดียวของใครต่อใคร กระทั่งเดินไปถึงจงฤกษ์ซึ่งนั่งอยู่แถวท้ายสุด หลายคนทำหน้าแปลกใจที่ดาวเด่นสองดวงใหม่ไปลงเอยตรงที่นั่งของหนุ่มผู้สมควรบูชาหัวเป็นสรวง เหลือเชื่อว่าหมอนั่นกั๊กมือเรียกสาวสวยได้ด้วย

พอนั่งลงกับที่ อเวราก็ปิดหน้าร้องไห้ต่อ ไม่มีแกล้งสงสัยว่าเหตุใดจงฤกษ์จึงมาปรากฏตัวอยู่ในศาลา นี่ง่ายๆ ว่าฉะเลคงโทร.ชวนแฟนมานั่งเป็นเพื่อน เพื่อจะได้ไม่ต้องอยู่กันตามลำพังผู้หญิงสองคนเท่านั้น

กระทั่งได้เวลากินข้าวต้ม อเวราซึ่งพยายามฝีกที่จะไม่เศร้า โศกยึดเยื้อ ก็ยื่นหน้ามาทักทายเพื่อนหนุ่มของหลานอย่างมีไมตรี

“เลยต้องรบกวนฤกษ์ด้วย ขอบใจนะที่มานั่งจ้องที่ให้ โคนใบสั่งจากทรายหรือ?”

เด็กหนุ่มอึกอัก การที่ฉะเลสั่งห้ามไม่ให้พุดมากกลายเป็นตัวสร้างความเกร็ง เขาเหลือบตาไปทางแฟนสาวอย่างจะให้ตัวเอง พิธุนั้นเลยจูงสายตาอเวราให้เหลือบลงสังเกตอักษรย่อของชื่อ โรงเรียนบนนอกเสื้อ

“เอ๊ะ!”

อูทานสั้นๆ แล้วเงยหน้ามองจงฤกษ์เจิบไป ฉะเลเห็นเช่นนั้นจึงจำต้องหันซ้ายไปบอก

“ฤกษ์เขาเป็นเพื่อนกับ... เอ้อ... นายคนที่นอนอยู่ในโลงนี่คะ”

อเวราสะดุ้งนิดๆ แต่ก็มีได้มีปฏิริยาแสดงความประหม่อมามากนัก ยังพิมพ์ได้ด้วยส้อมเสียบเกือบเป็นปกติ

“บังเอิญจริง...”

ฉะเลมัมปาก

“กะ เหมือน โลกมีคนอยู่แค่ไม่กี่คน ถ้ามไปถามมารู้จักกันหมด”

“แล้ว... ทรายเคยเจอต่อบ้างไหม?”

“ก็... เอ่อ... หลายอาทิตย์ก่อนดูเหมือนบังเอิญพบในห้างนะกะ ตอนนั้นเดินไปกับฤกษ์แล้วเขาเจอกัน พวกเขา ก็ ทักทายตามประสา”

หล่อนจำต้องเล่าความจริงบางส่วน โดยนึกไม่ถึงเลยว่านั่นจะกลายเป็นชิ้นส่วนข้อมูลที่ทำให้เธอระมัดระวังต่อ ความจำในส่วนของคุณได้สนิท

“ห้างเซ็นทรัล ช่วงก่อนเที่ยงใช่ไหม?”

คำถามเจาะลึกนั้นทำให้ฉะเลมัมเงยหน้าไปชั่วคราวอย่างเธอไม่ถูกว่าน้ำสาวทราบได้อย่างไร และกำลังคิดอะไร รู้ แต่ว่ามีบางสิ่งที่ผิดปกติเกิดขึ้นแล้ว

“ทรายก็จำไม่ถนัดว่าเวลาอะไร แต่ก็... น่าจะราวๆ นั้นมั้งกะ ทำไมเธอจะน้ำเค็ม?”

เธอราชบริมฝีปากอย่างจะหักห้ามความรู้สึกบางประการ ก่อนยกมือขว้างจิกกลุ่มผมเหนื่อหน้าผากตนคล้ายตั้ง ทำจะขยี้ทิ้งด้วยความบีบคั้นทางอารมณ์ เจ็บแน่นหน้าอกราวกับคนเป็นโรคหัวใจชั้นรุนแรง

ใช่แล้ว... ก่อนที่พฤษจะพบกับฉะเล คงเป็นช่วงนั่นเอง ที่หล่อนเพิ่งโทรบอกเขากำลังจะจอดรถ ถามไถ่ว่า เขาอยู่ที่ไหน พฤษยังระรื่น พุดคุยหยอกล้อเอาอกเอาใจหล่อนด้วยความลุ่มหลง

แต่ตัดจากนั้นเพียง ๕ นาที ทุกอย่างก็เปลี่ยนไป เขาพบใครบางคนที่ทำให้ตาลอย ตกอยู่ในภวังค์เหม่อ และหมด ความไฮดีในหล่อนได้อย่างถาวร...

นึกไม่ถึงเลยว่า ‘ทราย’ ที่เขาเคยละเมอหากกลางดึกคือหลานสาวสุดที่รักนี่เอง!!

กลางงานศพของอดีตแฟนหนุ่ม หล่อนกำลังนั่งเคียงข้างผู้หญิงที่ทำให้เขามีใจออกห่าง และเห็นหล่อนเป็นแค่ขยะ ทางกามารมณ์ที่น่าเขี่ยทิ้งด้วยวิธีแลกเงิน...

“น้ำเค็ม... เป็นอะไรกะ?”

ฉะเลมัมมือแตะต้นแขนน้ำสาวด้วยความเป็นห่วง แต่ต้องงงันเมื่อฝายนั้นเบี่ยงกายหนีด้วยกิริยาที่เห็นได้ชัดว่า บันดาลขึ้นจากโทสะ

เธอราชบริมตามองคนสวยหวานข้างตัวด้วยแววของปฎิปักษ์เป็นครั้งแรก แม้ตระหนักว่าตนกำลังริษยาและเคียดแค้น ก็ไม่เห็นเหตุผลที่จะต้องหักห้ามใจแต่อย่างใด

“น้ำก็เป็นได้อย่างมากแค่คนให้เขาเขี่ยทิ้ง เหมือนทุกครั้งที่คุณชายเจอคนอื่นนั่นแหละทราย” อย่างน้อยสติหล่อนก็ ยังดีพอจะไม่ขึ้นเสียงแหวกกรือกราด “ทรายไม่ได้พบกับต่อแกล้ครั้งเดียวใช่ไหม?”

น้ำเสียงเย็นชาที่มีกลิ่นไหม้แห่งไฟโทสะทำเอาฉะเลสะบัดรีบนสะบัดหนาว คิดว่าน้ำสาวต้องเข้าใจอะไรผิดอยู่ แน่ๆ หางตาเขม็งแลของฝายนั้นราวกับเป็นหนามแหลมที่พุ่งมาทิ่มดำให้เสียวแปลบและผะพ่วไปทั้งร่าง รับรู้ที่น้ำสาว กำลังเสียดความรู้สึกอย่างรุนแรง ไม่รู้เท่าทันว่ามันเรื่องอะไร เกี่ยวกับหล่อนแกล้ไหน

“น้ำเค็ม... เรากลับบ้านกันเลยดีไหมกะ? นั่งคุยในรถจะได้ถนัดๆ ”

ด้วยท่าที่ปั่นป่วน อเวราลุกขึ้นก่อน สองหนุ่มสาววัยรุ่นจึงถูกตาม ต่างเข้าไปล่าลาพ่อแม่ของชายผู้ทิ้งซากไว้  
วิญญาณไว้ในโลงไม้ แล้วมาขึ้นรถซึ่งจอดไม่ห่างจากศาลามากนัก

อเวราไม่สยดสยอง แต่สายตามองตรง ตามฉะเลเรียบๆ ว่า

“ทรายเคยพบต่อยกี่ครั้ง?”

“สองสามครั้งค่ะ เขาเป็นคู่เล่นแบดกับฤกษ์ มีอยู่วันหนึ่งฤกษ์เกิดอยากเล่นแบดคู่ ก็เลยชวนทรายกับฝนมาเข้าทีม  
กัน”

พยานนั่งอยู่ที่เบาะหลัง ฉะเลจึงตอบเต็มปากเต็มคำ

“เล่นแบดด้วยกันหรือ... แล้วเจอกันยังไปที่ไหนอีก?”

คราวนี้เด็กสาวเริ่มไม่พอใจ เพราะการซักไซ้ไล่เลียงนั้นมีลักษณะสอดเค้นเอาความผิดค่อนข้างชัด ฉะเลพยายาม  
ข่มความขัดเคือง แต่ไม่วายนึกว่าพูดด้วยเสียงเข้มขึ้น

“น้ำแก๊งสงสัยอะไรช่วยขยายให้ทรายเข้าใจหน่อยได้ไหม? ถ้าทรายมีความผิดก็จะยอมรับ แต่ถ้าน้ำแก๊งเข้าใจผิด  
ทรายจะได้แก้เสียให้ตรงกับที่ถูก”

อเวราเริ่มรู้สึกตัว ความที่ยอมรับนับถือกันมาก่อนทำให้เสียงอ่อนลง

“ทรายไม่มีความผิด น้ำแก๊งอย่ารู้ว่าทรายสนิทกับเขาแค่ไหนเท่านั้น”

ฉะเลถอนใจเบาๆ

“พูดกันนับคำได้ค่ะ และทุกครั้งฤกษ์ก็อยู่ด้วยเสมอ แต่...” หล่อนสันนิษฐานว่าทำนี้น้ำของตนคงระแคะระคายว่า  
พหุสัมพันธ์กับคนที่บ้านหล่อนแน่แล้ว จึงตัดสินใจแยกออกไป “นี่น้ำแก๊งรู้เรื่องที่เขามาจับฝนใช่ไหม?”

อเวราปิดตาก้มหน้า เอาปลายนิ้วทาบสันจมูก พอคความหึ่งหวงแบบผู้หญิงหาที่ลงไม่ได้ ก็กลายเป็นความสงบราบ  
คาบ และเริ่มตั้งเวทตนเองคนเดียว

“เขาจับฝนไปถึงไหนแล้วล่ะ?”

“ฝนเคยพาเข้าบ้านครั้งหนึ่ง วันนั้นน้ำแก๊งก็มาพอดีด้วย มิน่าล่ะ เขาถึงรีบหนีออกไปโดยด่วน” เว้นวรรคเล็กน้อย  
แล้วหล่อนก็ปล่อยหมดยังไม่เห็นความจำเป็นต้องเกรงใจ “ไม่อยากจะพูดซ้ำเติมคนตาย แต่ทรายอยากบอกน้ำแก๊งตามตรง  
ค่ะ ว่าเขาไม่มีค่าให้ควรนึกเศร้าย้อนหลังเลย โลงใจเถอะว่าน้ำแก๊งกับฝนรอดมาได้ก็ดีแล้ว”

อเวราฝืนยิ้มเศร้า เงยหน้าขึ้นเหลียวมองฉะเลเต็มตา

“เขาไม่ได้จับฝนหรือ ฝนไม่ใช่เป้าหมายของเขา”

“ก็มันนะสิคะ แท้ที่จริงแก๊งมาหลอกจะเอาไปขายมากกว่า”

ผู้เป็นน้ำสันศิระชะเข้มซ้ำ

“เปล่า... เขาจับฝนเข้าบ้าน เพื่อจะได้ไปเจอทรายนะ!”

มือเท้าของฉะเลเย็นเฉียบ เพราะนั่นไม่เคยเป็นความคิดในหัวมาก่อนแม้แต่แวบเดียว ทว่าด้วยน้ำเสียงราบเรียบ  
แฝงแววรู้อัจฉริยะของอเวรา ก็ดึงเอาความทรงจำเกี่ยวกับพหุสัมพันธ์มาเป็นสาย ทั้งเวทดา รอยยิ้ม และคำพูดที่สื่อให้เห็นความคลั่ง  
ไคล้ไหลหลงหล่อนเข้าขั้นเป็นไข้รัก แต่หล่อนก็แปลลัญญาณเหล่านั้นว่าเป็นเพียงกิริยาเสแสร้งตามปกติวิสัยของสื่อ  
ผู้หญิงคนหนึ่ง หาได้เอามาเก็บเป็นอารมณ์สักนิดน้อยไม่

เจียบกริบเป็นนานกว่าจะปริปากได้



“น้ำเค็มเอาอะไรมาพูดคะ?”

“ท่าทางเขาจะหลงใหลทรายเอามาก ขนาดเคยนอนละเมอหาทรายกลางคึกที่เดียวนะ น้ำไม่คิดเลยว่าจะป็นทรายของน้ำนี่เอง!”

จงถูกษ์ผลอดลิ้มคำสั่งแฟนสาวที่เฝ้าเขาพูดน้อยๆ เสนอหน้าเอาตัวต่อมาประกบอีกชั้น

“สงสัยอย่างที่น้ำเค็มว่าแหละทราย... ความจริงเรารู้ๆ อยู่นะว่าต่อยมันหลงทรายเอามาก ถ้ามถึงทรายอยู่เรื่อย นับตั้งแต่วันแรกที่เจอกันในห้างนั่นแหละ อุตสาห์โทร.มาบ่นเรื่องเป็นเด็กเลี้ยงแกะกลางคึกเพื่อล้วงความลับ แล้วก็หาเรื่องให้รู้จั๊กกับทราย”

ณชะเลตะลึงค้าง หน้าแดงจ๋ออยู่ในความสลับวาง

“เขาก็เห็นทรายเป็นแค่เหยื่อรายต่อไป”

“ถ้าถึงชั้นละเมอเรียกชื่อกลางคึกอย่างน้ำเค็มบอกนี่ไม่ธรรมดาแล้วละ”

“งั้นถูกษ์ก็ใช้ไม่ได้ รู้จุดประสงค์ของเพื่อนเธออย่างนี้ ทำไมถึงยังปล่อยให้เข้ามายุ่มย่ามกับพี่สาวทรายอีกหือ?”

“เราก็เคยบอไง มันเห็นหน้าทราย ก็ถามเลยว่ามีพี่สาวหรือน้องสาวไหม แล้วตะล่อมหลอกล่อขอให้พามาเล่นแบดด้วย ตอนนั้นใครจะนึกว่ามันมีอะไรซ่อนแฝงซับซ้อนขนาดนี้” แล้วก็หันไปสรุปปลอบเธอเบาๆ “ลิ้มมันเถอะครับ น้ำเค็ม ไอ้เพื่อนสารเลวนี้ถ้าไม่ตายคงได้ก่อความวายวอดให้ใครต่อใครอีกเยอะ”

ณชะเลเกือบช่วยแฟนหนุ่มกระหน่ำซ้ำเป็นการแก้เงินที่เพิ่งรู้ว่าถูกตานั่นหลงรัก แต่พอเห็นเธอเว้าก้มหน้าในอาการข่มสะอื้น ก็ทราบว่าน้ำของตนยังไม่คลายอาลัยดี จึงกัดฟันตั้งจิตให้เล็งตรงอยู่กับกรรมเฉพาะหน้า เปลี่ยนเสียงติเตียนในหัวเป็นคำปลอบน้ำสาวได้สำเร็จ

“คนตาย... ยังไงก็กลับมาให้การไม่ได้ พวกเราคงดีแต่สันนิษฐานกันเรื่อยเปื่อยจากวิธีปะติดปะต่อ แล้วอาจได้ข้อสรุปที่ไม่เป็นธรรมนักกับเขา น้ำเค็มมองอย่างนี้เถอะคะ การสละชีวิตของเขาเป็นของจริง สิ่งสุดท้ายที่เขาทำไปก็เพื่อน้ำเค็มคนเดียว ในขณะที่ความลุ่มหลงใครต่อใคร ไปทั่ว ยังมีวุ่นเหมือนวิมานในอากาศที่ไม่เคยสร้างเสร็จ”

ความฉลาดปลอบของณชะเลระดุกใจเธอเราได้คิด และปรับความรับรู้ให้ตรงตามจริงมากขึ้นกว่าเมื่อครู่ อารมณ์แบบหญิงรียาหญิงเหือดแห้งลง หัวอกว่างโล่งขึ้น

เป็นอีกครั้งที่ประจักษ์ว่าจิตคนเรากลับไปกลับมาอยู่แค่สองภาวะ คือ โง่กับฉลาด เมื่อใดยึดมั่นในสิ่งที่ลวงเลยไปแล้ว เมื่อนั้นคือโง่เขลา ลุ่มหลงไม่ยอมรับตามจริง แต่เมื่อใดปล่อยวางสิ่งที่แปรปรวนไปแล้วเสียได้ เมื่อนั้นคือฉลาดรู้เท่าทัน ค่อยสมภูมิปัญญาแบบมนุษย์น้อย

หันมามีกับหลานสาว พยายามพูดเพื่อคลายโศกให้ตนเอง

“เราจะรู้จั๊กความตายแต่ละที ก็ตอนที่คนคุ้นเคยสูญหายไปจากโลกนี้อย่างถาวรนี่เองนะ คนไปก่อนเหมือนให้โอกาสคนข้างหลังได้ตระหนักว่ความมีชีวิตคืออะไร มีที่สุดแค่ไหน จะได้ไม่มัวนึกแต่ว่าจะอยู่ไปเรื่อยๆ ครอบครองอะไรไปเรื่อยๆ ”

“กะ...” ณชะเลถอนใจอย่างโล่งอก ที่ไม่ต้องมีเรื่องเสียดแทงใจกันกับน้ำสาวเย็นเยื่อ “แม่เคยบอกทราย ทำนองว่าแต่ละงานศพเหมือนสัญญาณนาพิกันบถอยหลังให้เรารู้ตัวทีละคึก ยิ่งอายุมากขึ้นเท่าไร สัญญาณก็ดังถี่และเหมือนเคลื่อนมาใกล้ตัวรามากขึ้นเรื่อยๆ จากคนไกลตัวตามหน้าหนังสือพิมพ์ เลื่อนมาเป็นญาติสนิทมิตรสหายที่เห็นหน้าและพูดคุยด้วยกันทุกวัน จนในที่สุด...”

จงทุกข์ฟังสาว ๆ พูดเรื่องตายเป็นแล้วชักตะกรันตะครอ เลยชวนเปลี่ยนเรื่องคุยแบบทะเลกลางปล่องหน้าต่าง

เฉย

“ฟังว่าเจ้าต่อยทำวีรกรรมไว้บ้างก็ค่อยรู้สึกดีนะ ไม่ต้องเห็นธาตุแท้ที่ระยำดำบอนอย่างเดียว ตอนแรกพอรู้จากทรายว่ามันจับน้ำเค็มไปขาย เราแทบอยากลากศพจากโลงมากระที่บช้ำ!”

ฉะเลหัวเราะ ใจหนึ่งอยากเห็นว่าเขาเองก็เถอะ เลือกกบคนอย่างไรถึงคว่าโจรมาเป็นมิตร ต่อไปหล่อนคงไม่ไว้ใจเพื่อนหน้าไหนของเขาอีก อยากรู้ก็ตาม อีกใจหนึ่งหล่อนเอื้อเฟื้อพอจะพูดเพื่อประสานรอยร้าว ไม่ให้จงทุกข์ต้องนึกโกรธเกลียดเพื่อนผู้วายชนม์ของเขามากเกินไปนัก

“ทำไมคุณเคียดจ้องจะคุณเขา?” ลากเสียงหวานหยอกเข้าเป็นการนาร่อง “ไหนดว่าเริ่มธรรมะธัมโมแล้วไง นี่อะไร กระทั่งศพก็จะลากมากระที่บ นักเลงจริงๆ ... ธาตุแท้ถาวรของแต่ละคนไม่มีหรอก มีแต่ที่เรารู้จักคนๆ หนึ่งตอนเขาเปลี่ยนแปลงมาถึงไหน อย่างถ้าคุณที่วาระสุดท้ายของเพื่อนเธอ ก็จะสรุปว่าธาตุแท้ของเขาเป็นคนดีคนหนึ่ง ถึงหลงผิดบ้างก็กลับตัวกลับใจได้ทันก่อนสาย”

พอแฟนสาวพยายามพูดถึงคนตายในทางดี จงทุกข์ก็เข้าใจเจตนาและแก้ตัวใหม่ หันมาพูดเอาใจเวรมาให้รู้สึกดีขึ้น

“วันแรกที่ต่อยเจอหน้าเค็ม มันเอามาเล่าให้ผมฟังด้วยล่ะ”

ได้ผล อย่างน้อยก็สะกิดใจให้อเวรใจเหวี่ยงหูรอฟัง สังเกตจากที่หล่อนผินหน้ามาทางเขาครั้งหนึ่งอย่างอยากรู้ว่าคนสำคัญของหล่อนพูดถึงหล่อนเป็นครั้งแรกทำไหนด

“มันเล่าให้ฟังเรื่องเจอกันด้วยอุบัติเหตุ แล้วค่อยๆ สาธยาย บอกว่ายิ่งคุยกับน้ำเค็มก็ยิ่งชอบ” จงทุกข์เล่าเสียงนุ่ม “ฟังแล้วผมเชื่อนะครับว่ามันรู้สึกดีที่พบน้ำเค็ม ได้คุยกับน้ำเค็ม”

อเวรยิ้มซึ้ง ที่ถูกหล่อนควรปลื้มใจ แต่คำบอกเล่าจากปากของทุกข์กลับตอกย้ำให้รู้สึกผิดขึ้นมาอีก หากย้อนเวลากลับไปแก้ไขอะไรๆ ได้ใหม่ หล่อนอาจชวนเขาพูดคุยทำความเข้าใจกันมากกว่าเคย เพราะนับแล้วเวลาของการเสวนาพาที่ช่างน้อยนัก ในเมื่อด่วนได้แต่กามอันน่าคิดใจ ต่างฝ่ายต่างก็จดจ่ออยู่กับการนัดพบเพื่อผูกสัมพันธ์ฝ่ายต่ำท่าเดียว แล้วบีบให้แต่ละฝ่ายไม่มองกันและกันด้วยความหวังที่สูงไปกว่านั้น

รู้จักกันวันเดียวก็ยอมนอนกับเขา หล่อนอาจทำตัวเหมือนขะที่นำชายทิ้งจริงๆ !

“ขอบใจที่เล่าให้ฟังนะจะทุกข์... ถ้าเลือกกำหนดชะตาได้เอง น้ำไม่ยอมให้เกิดอุบัติเหตุ แล้วก็ไม่ต้องอยากให้เรื่องคลี่คลายมามีงานศพก่อนเวลาอันควรอย่างนี้เลย”

พูดจบก็สตาร์ทเครื่องและนำรถกลานเอื้อยออกจากวัด ทิ้งงานศพอีกงานไว้เบื้องหลัง

ตลอดทางกลับบ้าน ฉะเลพยายามชวนคุยเรื่องเป็นมงคล เพื่อให้หน้าสาวลืมเรื่องอัปมงคลทั้งปวงเสีย และเธอก็แสดงให้เห็นว่าหล่อนมีธรรมะเป็นภูมิคุ้มกันทุกอย่างเยี่ยมแล้วจริงๆ ปมเศร้าหลายซับหลายซ้อนที่ประดังกันเข้ามาเรื่อยๆ ไม่อาจบีบคั้นให้เศร้าได้อีกต่อไป อย่างน้อยหล่อนก็ยังสามารถคุยในเรื่องที่เป็นมงคลได้ด้วยเสียงปกติอยู่

แวะส่งจงทุกข์ที่บ้านชั้นเดียวของเขา เมื่อจอดหน้าประตูรั้ว เด็กหนุ่มก็ชวนแฟนสาวว่า

“แวะบ้านเราก่อนไหม?”

“แวะทำไม?”

“ก็... โอกาสเหมาะ มีน้ำเค็มมาเป็นเพื่อน ถือเป็นฤกษ์งาม จนปานนี้ทรายยังไม่เคยให้เกียรติมาเหยียบบ้านเราเลย”

“ไม่มีธุระนี้ เอาไว้มีเหตุผลสมควรก่อน”

“ก็มีเหตุผลอยู่นะ เราซื้อตุ๊กตาเสื้อเจ้าเล่ห์ตัวโตๆ ไว้ นั่งรอต้อนรับทรายนานแล้ว ทำทางมันเหงาน่าดูเลยละ ไม่มีโอกาสทำหน้าที่ซักที”

“หวังว่าคงมีแต่เสื้อเจ้าเล่ห์ ไม่มีคนเจ้าเล่ห์อยู่ในบ้านนะ” ฉะเลอมยิ้มตอบ เกือบใจอ่อน แต่เกรงว่าลงแล้วต้องอยู่ยาว จึงขอพักเวลา “ไว้จะชวนฝนมาเที่ยวสักทีก็แล้วกัน แม่คงไม่ว่าแล้วมั้ง”

“ไม่ต้องเกรงใจนั่นนะ น้ำลงไปเป็นเพื่อนได้”

“ไม่เกรงใจน้ำแค่นี้ก็ต้องเกรงใจแม่ล่ะ ถ้าเข้าไปเดี๋ยวเดียวก็เหมือนไม่ได้เข้าอยู่แล้ว เอาไว้วันหลังค่อยแวะมาเยี่ยม เขียนเป็นกิจจะลักษณะนานๆ ดิกว่า”

จงถูกขยับไหล่ ไม่แสดงท่าพิศหวังมากนัก

“ตามใจ แล้วเจอกัน... สวัสดีครับน้ำเค็ก”

“ค่ะถูกษ์ สวัสดี”

ถ้าลาเรียบร้อย พออยู่กันตามลำพังสองคน ฉะเลก็นึกอยากชวน

“คืนนี้น้ำเค็กนอนที่ห้องทรายไหมคะ? พรุ่งนี้วันหยุด เพื่อจะได้ไปทำบุญด้วยกันแต่เช้า”

“ไม่รบกวนหรือ?”

“ถ้าไม่ค้ำงนะค่ะ จะรบกวนจิตใจมากเลย อยากสัมภาษณ์อะไรน้ำเค็กเยอะแยะ”

“งั้นเก๊าะ โอเค!”

ไม่มีใครสังเกตว่าตั้งแต่ออกจากวัด มีรถฮอนด้าแจซคันหนึ่งแล่นตามมาด้วยอย่างกระชั้นชิด ไฟคู่หน้าจับท้ายรถของอเวราประจูดแสงตาจางเองที่เลี้ยวร่างแล่นเร็วตามเหยื่ออย่างมาดหมาย เมื่ออยู่บนถนนก็รักษาระยะห่างไว้ค่อนข้างคงเส้นคงวา ชนิดแทบต้องปาดหน้าปาดหลังรถอื่นหลายครั้งเพื่อให้ทันกันไม่คลาด

และระหว่างที่อเวราจอดรถหน้าประตูรั้วส่งจงถูกษ์ลงนั้น รถคันดังกล่าวก็แกลังแล่นเลยไปจอดซุ่มไม่ไกลนัก สิ่งศักดิ์สิทธิ์เท่านั้นที่รู้ว่าความเลือดเย็นในสายตาของคนขับน่ากลัวเพียงใด ขณะอาศัยกระจกมองหลังเฝ้าสังเกตความเคลื่อนไหวต่างๆ ของสองสาวผู้แสนโสภิต...

## ตอนที่ ๔๓ คนใหม่

ความที่เป็นดาวเด่นให้ใครต่อใครจดจ้องมาตลอด ทำให้ยากที่ฉะเลกับอเวราจะทราบว่ามีสายตาฝันหลงมองมาเป็นจำนวนเท่าใด และมีสายตาประสงค์ร้ายพุ่งเล็งมาแค่ไหน

ตั้งแต่อยู่ในงานศพ ฉาดฉานเฝ้าพิณิจสองสาวอยู่ไม่คลาด เขาเดาทางถูก สันนิษฐานว่าอเวราจะต้องมางาน และหล่อนก็มาจริงๆ แต่ที่คาดไม่ถึงคือหล่อนมาพร้อมนางฟ้าอีกองค์ แถมตรงเข้ามานั่งกับจงถูกษ์เสียด้วย

ฉลาดมานึกถึงพฤษ์ที่เคยแสดงอาการอัดอั้นตันใจเกี่ยวกับ ‘ปิ้งใหม่’ หลายหน ยามเมื่อเห็นกับตาตนเองจึงเข้าใจว่าเหตุใดเพื่อนตนจึงออกแนวหลงละเมอเพื่อพุกมากมายนัก ความพิสุทธิ์สะอาดบาดตาบาดใจของสาวน้อยนางนั้นทรงอิทธิพลเกินธรรมดา แม้เขาซึ่งเริ่มด้านชากับความงามในโลกก็จำต้องยอมรับว่าบังเกิดวาทแห่งความหลงไหล ละสายตาไปไหนไม่ได้ ซึ่งสังเกตดูก็เช่นเดียวกับเพื่อนหนุ่มอีกหลายต่อหลายคนในศาลานั้นเอง

น่าเสียดาย มาเจอของสวยของงามระดับนี้ก็เมื่อสิ่งการลาโลกไปเสียแล้ว ไม่อย่างนั้นจะลองวาดลวดลายพิสุจน์ฝีมือ จีบให้ติด พอเซซชมสมใจแล้วก็ส่งมอบสิ่งการเพื่อทำเงินก้อนใหญ่อีกต่อ!

ที่ผ่านมาเขาเพิ่งทำงานให้สิ่งการครั้งเดียว ไม่เคยติดต่อกับเครือข่ายโดยตรง ยิ่งในยามที่ขบวนการค้ามนุษย์กับยาเสพติดร้ายแรงที่มีฤทธิ์เร่งอารมณ์เพศในตัวเอง ได้กลายเป็นข่าวหนังสือพิมพ์หน้าหนึ่งด้วยแล้ว การติดต่อกัน คงยิ่งเต็มไปด้วยความระมัดระวังเข้มงวดอีกพักใหญ่

เขารู้เรื่องเกี่ยวกับเครือข่ายของสิ่งการน้อยมาก เพราะแต่ละหน่วยมีความเป็นเอกเทศค่อนข้างสูง อย่างเช่นสิ่งการรู้จักคนอยู่เหนือขึ้นไปเพียงชายหนึ่งหญิงหนึ่ง แต่จะไม่มีใครในเครือข่ายรู้จักเด็กหน้าใหม่ระดับมือเท้าอย่างเขาเลย

งานง่ายแถมเงินดี มีหรือจะไม่น่าคิดใจ เขาอุตส่าห์ชวนขวยจีบสาวน้อยไว้อีกสองสามคนเตรียมส่งป้อนสิ่งการแต่ยังไม่ทันถึงไหน สิ่งการก็ด่วนลาไปเฝ้าพญาชมเสียดก่อน

เมื่ออนาคตกับเครือข่ายดับวูบ ปัญหาที่เริ่มตั้งเค้า ช่วงที่ผ่านมาเขาจับจ่ายใช้สอยซื้อหาข้าวของราคาแพงไว้มาก แต่ค่าผ่อนรถก็ขังรอคิวอีกหลายปี จะพึ่งพญาติมิตรที่ไหนก็มองไม่เห็น ซึ่งเช่นนี้ก็มีทางเดียวคือต้องหาเงินเองด้วยวิธีใหม่ และต้องมากพอจะครอบคลุมรายจ่ายจีบปาละอันเกิดขึ้นจากการมีรถด้วย

เรื่องขายตัวนั้นลืมนิดได้ เขามีระดับเกินกว่าจะตกต่ำขั้นยอมเป็นไอ้ทุเรศ ส่วนการเข้าวงการบันเทิงก็ช่างยากเย็นเหลือแสน กว่าค่าตัวแพงต้องอาศัยความหล่อบวกเก่งและเฮงฟ้าพินกันอุดหนุน เขาไม่อยากจะเสียเวลาและอาจต้องเสียความมั่นใจในตนเองไปเปล่าๆ

คนเราเริ่มได้เงินสกปรกมาจากทางไหน หนทางสกปรกนั้นก็ส่งแรงดึงดูดยึดตัวไว้อย่างยากถ่ายถอน โดยอาศัยความบิบบั่นนานาประการมาต้อนหน้าต้อนหลัง ถึงแม้ประตูปานเก่าเหมือนถูกปิดตายลง ก็ยังต้องอุดส่าห์หาประตูปานใหม่ เพื่อเข้าสู่ช่องทางหาเงินแบบง่ายๆ สายเดิม!

คล้อยหลังเพียงเมื่อณชะเลปิดประตูปาน กำลังจะพาน้ำสาวเข้าครัวเพื่อหาของว่างรับประทานกัน เสียงออกก็ดังขึ้น เด็กสาวต้องเดินย้อนมาชะ โกงหน้าเล็งแลไปที่หน้าประตูรั้วด้วยความแปลกใจ เพราะยินเพียงเสียงรถแล่นห่างหาย แต่หาเงาใครไม่เจอ

“ใครมาหรือ?”

อเวราเล็กก็ถามจากอีกมุมหนึ่งของห้อง

“ไม่รู้สิคะ”

ตอบแล้วก็กดสวิทช์เปิดไฟบนเสาน้ำบ้าน เมื่อแสงส่องสว่างทั่วบริเวณนั้นก็เห็นถนัดขึ้น ว่าระหว่างซี่กรงรั้วช่องหนึ่งมีของสีขาวยาวอเสียบอยู่

“ใครมาส่งไปปลิวกลางดึก”

อเวราซึ่งเดินตามมายืนเบื้องหลังหลานสาวพิมพ์ ณะชะเลหัวเราะ

“เด็กส่งไปปลิวนั่งรถมาส่งกลางดึกอย่างนี้หะหรือคะ? คงมีใครนัดเอาเอกสารมาให้พ่อแม่มั้ง เดี่ยวทราขายออกไปหยิบแป็บนะคะ”

พูดจบก็เปิดประตูเดินออกมาออกไป อเวรกลายเป็นคนจืดจาง เกรงมีใครดักรออยู่ข้างนอกแล้ว จึงเดินตามออกมาเป็นเพื่อน สองสาวมาถึงรั้วพร้อมกัน ฉะเลเป็นฝ่ายดึงซองออกมาดู พอเห็นจำหน่ายแล้วก็ต้องประหลาดใจ เพราะระบุว่า ‘ถึงคุณเค็ก สำคัญมาก!!’

“เอ๊ะ! อะไรกัน?”

เด็กสาวยื่นคิ้วเล็กน้อย ยื่นหน้ามองนอกบ้านอย่างจะสำรวจว่ายังมีใครรออยู่แถวนั้นหรือไม่ พอพบแต่ความว่างเปล่า ก็หันมองน้ำสาวและยื่นซองให้

อเวรรีบซองแล้วพึมพำ

“ใครเล่นอะไรเนี่ย”

“เขาอาจจะตามเรามาจากงานศพมั้งคะ” ฉะเลสันนิษฐาน “ขึ้นไปดูกันที่ห้องทราขายดีกว่า อาจมีข่าวสำคัญจริงๆ ”

แวบแรกแห่งความไม่รู้ หลอนนึกถึงเรื่องพิพพันกับพฤษในทางใดทางหนึ่ง แต่จะหวังว่าพฤษทำประกันชีวิตไว้โดยมีอเวรเป็นผู้รับผลประโยชน์นี้เห็นทีคงยาก

สองน้ำหลานเข้ามาในห้องนอนอันเป็นส่วนตัวชั้นบน เจ้าของห้องทำหน้าที่ปิดหน้าต่างและเปิดเครื่องปรับอากาศ ในขณะที่อาคันตุกะยังคงยื่นมองของนิ่ง ไม่ยอมเปิดดู ทั้งที่ผู้ส่งเสียบฝาเข้าร่องไว้เฉยๆ โดยไม่ใช้แถบกาวปิดผนึก กระทั่งฉะเลต้องกลับมาถาม

“รออะไรคะน้ำเค็ก?”

เจ้าของจดหมายอีกอ๊ก สารภาพตามตรง

“สังหรณ์ไม่ค่อยดีแฮะ”

“งั้นก็เก็บไว้ก่อน พรุ่งนี้ก็รีบแล้วค่อยแกะ ความจริงก็น่าสงสัยอยู่หรอก มีอย่างที่ไหนมาส่งจดหมายกับมือแล้วปุบปับหนีไปเฉยๆ แทนที่จะรอเจอหน้าบอกกล่าวอะไรซักนิด”

อเวรแหม่มปาก ในที่สุดความอยากรู้อยากเห็นแบบผู้หญิงก็อยู่เหนือสังหรณ์ร้าย หลอนตัดสินใจดึงฝาสามเหลี่ยมออกจากร่อง และค่อยๆ คีบสิ่งที่อยู่ในซองขึ้นมา...

กระดาษชิ้นแรกคือจดหมายที่พับไว้ลวกๆ แต่สิ่งที่อยู่ด้านล่างจดหมายนั้น เมื่อเลื่อนออกมาดูแล้วหัวใจสองสาวแทบหยุดเต้น ฉะเลถึงกับทำตาโตร้องอู๊ยแล้วยกมือปิดปาก ส่วนอเวรเหมือนถูกมนต์นะจิงจิง หน้าแดงจัดแล้วกลับขาวเผือด ยืนนิ่งจิงกับที่ราวหุ่นปั้น!

มันคือรูปเปลือยเปล่านั้นของชายหญิงคู่หนึ่งซึ่งกำลังสาละวนร่วมท้อศจรรยบนเตียงอยู่ด้วยกัน ภาพการร่วมเพศคงไม่ทำให้สาวสหัสวรรษใหม่ตกใจได้ขนาดนั้น แต่บุคคลในรูปต่างหากที่เกือบเป็นเหตุแห่งอาการประจุกหัวใจจะวาย

เป็นพฤษสักกับอเวร!

ใบหน้าของฝ่ายหญิงอยู่ใกล้กล้องมากกว่าฝ่ายชาย มองอย่างไรก็ไม่ผิดตัวแน่ ที่แน่คือเจ้าตัวขอมรู้ที่อยู่แก่ใจว่าตนเคยเพลินอิทธิฤทธิ์ในอิริยาบถที่เห็นจริงๆ

คาราสาวในรูปแอบถ่ายมือไม้สั้นเตา คลี่กระดาษจดหมายออกอ่าน ข้อความจากลายมือหวัคบอกหลอนว่า ‘นี่เป็นแค่ส่วนหนึ่ง ยังมีทั้งภาพนิ่งและภาพเคลื่อนไหวอีกเยอะ ถ้าไม่อยากจะเผยแพร่ก็ติดต่อมาภายในคืนนี้!’

จดหมายสั้นนั้นจบลงด้วยอีเมลแอดเดรสชื่อทะเบียน ‘mistername’ ซึ่งขอจากผู้ให้บริการเมลฟรี เห็นชัดว่าจะใช้เฉพาะกิจชั่วคราวแล้วทิ้งโดยไม่เสียดมเสียดาย

ขณะเลผลอลืมมารยาท ถู่วิสาสะอ่านข้อความในจดหมายด้วย บังเกิดความเจ็บปวดครวครวร่วมกับอเวราปานเดียวกัน แต่เพราะสาวในรูปไม่ใช่ตน สติจึงยังดีกว่า อย่างน้อยก็รีบจุมมือน้ำสาวมานั่งขอบเตียง เพื่อถ้าหมดแรงจะได้ล้มตัวนอนง่ายหน่อย

“นั่งก่อนคะน้ำเค็ก”

ห้องนอนตกอยู่ในความเงียบงันเป็นนาน ขณะเลโอบเอาอีกฝ่ายอย่างให้รู้ว่าหล่อนจะไม่ไปไหน และรอฟังทั้งนั้นจะเป็นถ้อยคำที่พร่งพรูหรือเสียงสะอื้นให้ยืดยาวใดๆ ก็ตาม ส่วนตัวได้แต่คิดอยู่ในใจว่าความเลวของหนุ่มยุคอินเทอร์เน็ตมิได้แค่ไหน ดูเหมือนพฤษหัทธมารวมไว้ในคนเดียวหมดเกลี้ยงจริงๆ แม้ตัวตายหายดับแล้ว ร่องรอยความชั่วช้านานาประการก็เหมือนจะตกค้างให้ดูต่างหน้าไม่มีที่สิ้นสุด

สองสาวไม่มีโอกาสล่วงรู้ว่าภาพนั้นและอื่นๆ ไปตกอยู่ในมือนักแบล็กเมลได้อย่างไร แท้ที่จริงมันคือใบตราค่าที่พฤษหัทธสันให้สังการและฉาดฉานดูเพื่อพิจารณาค่าตัวอเวรานั่นเอง แต่ตามรูปการณ์ที่อเวรากับขณะเลพบเห็นขามนี้ ก็ชวนให้เข้าใจเพียงว่าพฤษหัทธแอบถ่ายไว้เพื่อแลกเปลี่ยนรสชาติความบันเทิงกับเหล่าชายรักสนุกด้วยกัน โดยไม่คำนึงถึงความเสียหายของฝ่ายหญิงแต่อย่างใด

เมื่อวานความตายของคนชั่วคนหนึ่งเป็นที่รับรู้ต่อชาวโลก แต่วันนี้ยังมีคนชั่วบางคนยังไม่ตาย และไม่รับรู้ว่ามีเมื่อวานเคยมีคนชั่วตายมานักต่อนัก เพราะเหตุคือบุญเก่าหมดแรง ไม่อาจต้านทานน้ำหนักบาปของพวกเขาอีกต่อไป!

ขณะเลรอดูปฏิภิกิริยาของน้ำสาวอยู่ครู่ ก่อนได้ยินคำแรกจากปากฝ่ายนั้น ชนิดที่ต้องประทับจำจิตใจไปจนชั่วชีวิต

“น้ำแดงเคยเลิกกับต่อยไว้ครบวงจรจริงๆ นะ คุณสิ เวลาวิบากย้อนกลับมาเล่นงาน ก็เหมือนจะไม่ยอมให้เหลือความรู้สักดีๆ ต่อกันเอาเลย ทั้งที่อภัยไปครั้งแล้วครั้งเล่า”

ทั้งถ้อยคำที่ฟังดี ทั้งน้ำเสียงที่นุ่มนวล และทั้งความนิ่งทางกายที่สะท้อนถึงความมีใจวางเฉย ทำให้ขณะเลเกิดความนับถือผู้เป็นน้ำขึ้นมาอย่างเต็มตื่น นอกจากความตกตะลึงในวูบแรกแล้ว ก็ไม่อาจสัมผัสวิเวทโกรธกริ้วจากฝ่ายนั้นอีกเลยแม้เพียงน้อยนิด

“แต่น้ำเค็กก็มีเหตุผลเพียงพอที่จะให้อภัยเขาอีกครั้งจนได้ใช่ไหมคะ?”

อเวราถอนใจ ยักไหล่

“อืม... น้ำแค่อยากเกิดใหม่เป็นนางเอกอย่างทรายมั่ง ให้ทนเป็นแม่พระฝึกหัดนานแค่ไหนก็คงต้องยอมมั่ง”

ขณะเลหัวเราะรำ รวบสองมือของอีกฝ่ายขึ้นกุม

“ไม่ต้องรอเกิดใหม่ชาติหน้าหรอกคะ ตอนนี้น้ำเค็กเหมือนเป็นคนใหม่อยู่แล้ว ทรายกราบด้วยความนับถือได้สนิทใจเลย”

“อู๊ย! ไม่ขนาดนั้นหรอก”

“ขนาดนั้นจริงๆ ค่ะ เคยมีคนที่เขาู้ซึ่งเรื่องกรรมวิบากบอกทรายว่าการเป็นคนใหม่อย่างแท้จริงคือการหลุดจากเส้นทางกรรมเก่า เลิกขึ้นเดินบนเส้นทางแห่งกรรมใหม่ที่ต่างไป ทุกครั้งที่เราให้อภัยจากใจ จะเป็นทุกครั้งที่ความผูกอยู่กับภพเดิมเคลื่อนไปเสมอ ความเบาโล่งในหัวอกและมุมมองที่แตกต่างคือเรื่องยืนยันขั้นแรก เหตุร้ายที่เข้ามากระทบตัวเบาลงคือเรื่องยืนยันขั้นต่อมา เรื่องดีๆ ที่มีแต่ผลเป็นรอยยิ้มและเสียงหัวเราะคือเรื่องยืนยันขั้นสุดท้าย”

อเวราค่อยๆ คลี่ยิ้ม ยังคงมองรูปบาดตาไม่วาง ขณะเดียวกันก็สำรวจใจตนเองไปด้วยว่ายินดีในร้ายได้สักแค่ไหน

“ใครนะ พุคเป็นกำลังใจดีจัง”

“ไว้ทรายจะพาไปหาค่ะ”

“พรุ่งนี้เลยไหม?”

“ได้เลยค่ะ!”

อเวราถอนสายตากรูปร่างงามมองหลานสาว

“ทรายจะอายุแล้วอยากห่างๆ น้ำใหม่ ถ้าน้ำต้องกลายเป็นควาไปติดตามตลาดหนังใต้ดิน”

ขณะเลม้มปากยิ้ม เอนร่างเข้าสวมกอดอีกฝ่าย กระซิบที่ข้างหูว่า

“อย่าดูถูกน้ำใจทรายอย่างนั้นสิคะ ทรายรักน้ำเค็มมากกว่าที่น้ำเค็มคิดนัก ต่อให้จ่อมลามกทั้งเมืองจำหน่าน้ำเค็มได้ ทรายก็จะเดินไปเป็นเพื่อน!”

อเวราสอดแขนกระซิบกอดตอบน้ำตารื้น

“ขอบคุณนะทราย สำหรับทุกสิ่ง...”

“ขอบคุณน้ำเค็มสำหรับการเป็นแรงบันดาลใจของทรายเช่นกันค่ะ ดีใจที่มีโอกาสเห็นอย่างใกล้ชิดว่าน้ำใจคนเรา ประเสริฐที่สุดได้แค่ไหน”

“น้ำเอามาจากทรายทั้งนั้นแหละ”

“หึหึ แต่ทรายทำไม่ได้เท่าน้ำแน่ๆ ค่ะ”

“จันเป็นแรงบันดาลใจให้น้ำทุกชาติเถอะนะ ชาติไหนถ้าท้องแม่ไม่พอ เราคงต้องแยกกันเกิดคนละบ้าน แต่ในที่สุดขอให้ได้มาใกล้ชิดกันแบบนี้ เพื่อประคับประคองกันและกันจนกว่าจะเข้าถึงพระนิพพาน”

“ค่ะ ตกลง!” ขณะเลียบคำ และนับว่านั่นเป็นคำอธิษฐานที่หนักแน่นยิ่ง “ถ้าชาตินี้เราสองคนยังสละความอาลัยไม่ได้ ก็ขอให้เดินทางร่วมกันไป และเป็นแรงบันดาลใจของกันและกันทุกครั้งที่เกิดมา”

ความรักฉันทาคติเป็นสิ่งที่รับได้ง่าย วุบนั้นขณะรู้สึกผิขื่นมานิดหน่อย ตอนจองฤกษ์ขอให้อธิษฐานร่วมเกิดตายไปกับเขา หล่อนยังไม่อาจปลงใจรับเหมือนอย่างนี้เลย

อเวรามองข้ามไหล่หลานสาว มองรูปอนาจารที่อยู่ในมือตนราวกับมองรูปคนอื่น ดีใจที่ชนะความโกรธและความกลัวได้ขนาดอมยิ้มและหัวเราะรื้น

“รู้ไหม คินที่น้ำขับรถทับเจ้าอุ๊ยโหย ตอนเห็นทรายทำหน้าเฉยและอภัยให้น้ำได้ง่ายๆ น้ำอยากเข้าถึงจิตใจ หรือเข้าใจความรู้สึกแบบนั้นบ้าง ตอนนี้น้ำว่าน้ำเข้าใจแล้ว...”

“อุ๊ยโหยเป็นแค่ของรักของหวง แต่มันก็มีชีวิตของมันเอง เจ็บปวดและตายดับเป็นต่างหากจากตัวทราย ทรายแค่ไม่โกรธแทนมันเท่านั้น ส่วนที่น้ำเค็มเผชิญมาเป็นเรื่องกระทบตัวโดยตรง เป็นความเจ็บปวดทรมานของน้ำเค็มเอง น้ำเค็มไม่ผูกพยาบาทคนที่ทำกับน้ำ ถึงจะนับเป็นยอดคนจริงๆ ”

อเวราหัวเราะชำระคนจีน

“กลายเป็นชมกันไปชมกันมาซะแล้ว น้ำยิ่งหลงตัวเองอยู่ด้วย”

ขณะเลผละจากอ้อมกอดมานั่งยิ้มใส่ตา

“ถ้าไม่อยากโดนขอ วันหลังก็อย่ามาขอทรายก่อนสิ” แล้วหล่อนก็จับต้นแขนทั้งสองข้างของอีกฝ่าย เล็งตาดูอย่างให้ความหวัง “น้ำเค็มอย่างกลัวโดนเผยแพร่รูปตามคำขู่เลย ถ้าเขาให้ติดต่อผ่านอินเทอร์เน็ตก็เสร็จทรายละ ทรายเรียกผู้วิเศษมาช่วยได้!”

อเวระกะพริบตาถี่ๆ

“หมายถึงฤกษ์นี่ะหรือ?”

“ค่ะ!”

“เขาจะช่วยยังไง?”

“เดี๋ยวทรายจะทำให้ดู” ว่าแล้วก็หันไปคว้าโทรศัพท์ตั้งโต๊ะมากดเบอร์ ครัวเดียวก็เอ่ยกับผู้อยู่ปลายสาย “อ้อ! สวัสดีค่ะคนเก่ง ให้ทุกข์แก่ท่าน ทุกข์นั้นถึงตัวนะคะ”

เป็นข้อตกลงว่าจะคิดค่าธรรมเนียมหรือคำคมยามตกทายกันทางโทรศัพท์ และเมื่อทักแฟนหนุ่มด้วยคติสอนใจที่สื่บๆ กันมาเช่นนั้นแล้ว ณะเล็กก็เหลียวมาขยิบตาข้างหนึ่งให้น้ำสาวซึ่งกำลังยื่นคิ้วยืมจ้องด้วยแววพิศวง

ฝ่ายจ้องฤกษ์ไฉยนั้นก็ที่ยังอดหัวเราะไม่ได้สักครั้ง เขาเตรียมคำคมคิดเองไว้ล่วงหน้าแล้ว จึงตอบไปว่า

“โอเค ทำวันนี้ให้ดี แล้วพรุ่งนี้จะดีกับคุณ!”

ณะเล็กหัวเราะแก้วเสียงเป็นประกายใสด้วยความถูกใจ

“จริงด้วยนะ” แล้วหล่อนก็ตัดบทเข้าเรื่อง “นี่... ขอรบกวนใช้บริการบรมครูแฮกเกอร์หน่อยเถอะ!”

ฉลาดนกลับบ้านและเข้าห้องปิดประตูอย่างไม่เร่งร้อนนัก แม้ใจกำลังอยากรู้ว่าสาวสวยที่ชื่อเค็กจะส่งอีเมลมาหาตนหรือยัง ถ้าส่งแล้ว จะมีข้อความแสดงปฏิกิริยาลนลานกับเรื่องน่าอดสูของหล่อนสักขนาดไหน

เขาเปิดคอมพิวเตอร์ด้วยความใจเย็นเป็นปกติ ระหว่างรอหน้าจอพร้อมทำงานก็เดินไปเปิดเครื่องเสียง มันเป็นชุดอุปกรณ์เพื่อความสุนทรทางหูตาครบวงจร ตามแบบฉบับไฮเทคระดับชั้นดีที่เขาภาคภูมิใจ และจะไม่ยอมเสียมันไปเพราะหมดความสามารถในการผ่อนชำระอย่างเด็ดขาด

กลับมานั่งหน้าคอมพิวเตอร์คู่ใจเมื่อมันอยู่ในภาวะพร้อมเชื่อมต่อเข้าสู่อินเทอร์เน็ตความเร็วสูง และในครั้งหน้าที่ต่อมาก็สามารถเข้าเซ็กเมลที่ต้องการ ฉลาดนหรือตานิดหนึ่งด้วยความสนใจ เมื่อเห็นอีเมลใหม่จั่วหัวว่า ‘ต้องการเท่าไร?’ โดยชื่อผู้ส่งคือ Cake

เมื่อคลิกเข้าไปก็เห็นเนื้อความสั้นกระชับ คือ ต้องการเท่าไร? จะให้ส่งเงินทางไหน? แล้วจะแน่ใจได้ยังไงว่าคุณไม่ขอซ้ำอีก?

ฉลาดนขมมุ่ปาก เขายังไม่คิดถึงรายละเอียดใดๆ เลย เพราะนี่เป็นการใช้อ่านจมีดข่มขูร์ครั้งแรก

‘หนึ่งแสนบาท...’

พิมพ์ตอบคำถามแรกอย่างรวดเร็ว หล่อนคงมีเงินเก็บพอเป็นแน่

‘ข้างล่างเป็นวิธีโอนเงินออนไลน์ ขอให้ดูอย่างละเอียดและปฏิบัติตามนั้น...’

นั่นคือคำตอบสำหรับคำถามที่สอง และต่อมาสำหรับคำถามสุดท้าย ฉลาดนก็ไม่ต้องคิดมากนัก

‘ขอให้เชื่อใจ นี่คือการทำครั้งเดียวเพราะจำเป็น ได้เงินแล้วจะลบรูปออกจากเครื่องให้หมด’

พอตอบคำถามหมดทุกข้อก็กำชับว่า



‘ถ้าบอกตำรวจ ตำรวจทุกสน.ทั่วกรุงเทพฯจะให้เห็นภาพทั้งหมดก่อนใคร ไม่เชื่อให้ลองดู!’

จากนั้นก็ตัดแปะวิธีส่งเงินออนไลน์ซึ่งเขาเปิดใช้บริการนิรนามเตรียมรอไว้แล้ว ระหว่างพิมพ์ก็ยิ้มกริ่ม เต็มไปด้วยความลำพองในไฟเหนือของตน

เมื่อดำเนินเรื่องเบสิคเมล์เสร็จ ฉาดฉานก็เอนหลังพิงพนักด้วยสีหน้าพึงใจในผลงาน คิดว่าต่อจากนี้ก็นั่งนอนกระดิกเท้ารอเวลารับเงินแสนอย่างเดียว การหากินกับความอายของผู้หญิงช่างง่ายดายเกินคาด ไม่ต้องเหนื่อย ไม่ต้องเสี่ยง และไม่ต้องเสียเวลาเหมือนงานครั้งก่อน

วิธีหากินมีอยู่มากมาย เขาคงคิดได้มากขึ้นเรื่อยๆ เอง!

ทรชนวัยโจ้ลุกขึ้นอาบน้ำโดยเปิดคอมพิวเตอร์ออนไลน์ทิ้งไว้ ตั้งใจว่าเดี๋ยวจะกลับมาเล่นเกมสั๊กพักก่อนนอน เขาชอบเกมฆ่าฟัน แล้วก็โชคดีที่เกิดมาก็มีเกมประเภทนี้ให้กระซวกใส่ฟุ้งคนอื่นผ่านภาพเสียงสมจริงบนอินเตอร์เน็ต

เข้าห้องน้ำประมาณ ๒๐ นาที แต่พอเสร็จธุระกลับมาที่เครื่องก็แทบเป็นลมทั้งยืน ยิ้มเยิ้มๆ เหือดหายไปจากใบหน้าสิ้น เมื่อพบว่าหน้าจอคอมพิวเตอร์แสดงเว็บเพจประชาสัมพันธ์ ๑๐ คนร้ายสำคัญที่กองปราบปรามหมายหัว โดยลำดับสุดท้ายเป็นรูปครึ่งตัวในชุดนักเรียนของเขา ด้านล่างของรูปกำกับชื่อพร้อมนามสกุลไว้ไม่ผิดคือ ‘ฉาดฉาน เรียนสูตร’ เกมแปะป้ายประกาศเงินรางวัลนำจับไว้ ๑๐๐,๐๐๐ บาทเป็นการล่อใจ!

หนึ่งแสนบาท เท่ากับที่เขาเรียกเอาจากเหยื่อเบสิคเมล์รายแรก!

นี่มันอะไรกัน?

อาชญากรตัวกลั่นสันเท่าด้วยความหวาดกลัวลูกกรง เขาเช็กที่อยู่ของเว็บและพบว่า เป็นของกองปราบปรามจริง ไม่มีอะไรผิดพลาดแน่นอน เมื่อทำการโหลตซ้ำก็หนักยิ่งปรากฏหราเหมือนเดิม

รูปและชื่อของเขา ไปปรากฏอยู่ในนั้นได้อย่างไร? ซ้ำร้ายต้องถามว่าใครมาแกล้งเปิดเว็บเพจชวนช็อกเช่นนี้

ต้องมีคนในบ้านเขาเล่นตลก ฉาดฉานวิ่งพล่านเคาะประตูห้องคนโน้นทีคนนี่ที ถามเสียงกระเส่าผิดมาด คาดคั้นว่าใครเข้าไปในห้องและแกล้งเขาอย่างนี้ ก็ปรากฏว่าทุกคนปฏิเสธด้วยอาการหัวเสียเหมือนๆ กันหมด

พอจับมือใครดมไม่ได้ก็กลับเข้ามานั่งในห้องด้วยหัวใจเต้นรัวตึกๆ ถ้าไม่ใช่คนก็แปลว่ามีมือผีนะสิวะ?

ชนลูกชาน ไม่เคยกลัวและงุนงงงันงกขนาดนี้เลย เกือบสิบนาทีของความทึบตันแทบคิดอะไรไม่ออก กว่าจะทำใจกลับมาจ้องดูหน้าจอได้ใหม่ ทุกอย่างยังคงเดิม ใบหน้าเขา ชื่อเขา และเงินรางวัลนำจับ ฉาดฉานค่อยๆ เคาะดูรายละเอียดทั้งหมดในเว็บเพจนั้น ซึ่งแสดงตั้งแต่คนร้ายอันดับหนึ่ง ไล่ลงมาเรื่อยๆ จนกระทั่งส่วนแสดงจำนวนผู้เข้าเยี่ยม สถานที่ตั้งกองปราบปราม ไปจนถึงลิงก์รับแจ้งเบาะแส

แม้ปากกะพริบตาปริบๆ เป็นฝีมือเหยื่อสาวของเขาหรือ? หล่อนรู้ได้อย่างไรว่าเป็นเขา? ด้วยเวลาเพียงครึ่งชั่วโมงที่ติดต่อกันผ่านอีเมล นึกไม่ออกกว่าจะมีเวทมนต์หรือไสยศาสตร์แขนงใดไขความลับได้รวดเร็วขนาดนี้ ซ้ำร้ายยังทำให้ตำรวจเชื่อว่าเขาเป็นหนึ่งในสิบยอดบุคคลอันตราย ต้องหมายหัวกันผ่านเว็บกองปราบได้อีก!

งุนงงและจับเหตุจับผลไม่ถูก คิดอย่างไรก็ไม่มีความเป็นไปได้ กระเดือกน้ำลายลงคอฝืดๆ มือไม่อ่อน สักรั้วว่ามีเงามืดยืนอยู่ข้างหลังจนต้องหันขวับไปมอง ซึ่งก็ได้แต่พบความว่างเปล่า แต่ความว่างเปล่านั้นก็ไม่ทำให้หวาดผวาลงเลย

ฉาดฉานกระวนกระวายราวอกจะแตกเยี่ยงอาชญากรที่รู้ตัวว่ามีชนกั๊กหลังอยู่หลายเล่ม แวบหนึ่งเพ็งนึกขึ้นได้ว่า อาจมีการติดต่อมาจากอีกฝ่าย จึงคลิกเปิดหน้าต่างเช็กอีเมลอีกครั้ง

เกร็งแน่นทั้งร่างเมื่อพบว่ามียารายการเมลใหม่อยู่จริงๆ โดยส่งมาจากผู้ใช้ชื่อว่า ‘เครื่องประหารหัวสุนัข!’ เมื่อคลิกดูตัวเมลก็เห็นข้อความที่ถึงกับทำให้กล้ามเนื้อบนใบหน้ากระตุกเต้น

กูทนมึงรีดไถผู้หญิงไม่ได้ รู้ไหมกูเป็นใคร? ถ้ายังอยากได้เงินอีกก็บอกมา เดียวกูมีอะไรให้ดูยิ่งกว่านี้!

เมื่อพบคำถาม ‘รู้ไหมกูเป็นใคร?’ คนแรกที่นึกถึงก็คือเจ้าหน้าที่ควบคุมดูแลเว็บ ซึ่งคงเป็นคนของศูนย์ข้อมูลกองปราบปรามนั่นเอง

เดาอย่างคนตีบตันมีคแปดด้าน เขาอาจช่วย เป็นหมูที่วิ่งไปชนบั้งตอเข้าให้ เขื่อคนสวยอาจเป็นน้องสาวหรือญาติทางใดทางหนึ่งกับเจ้าหน้าที่ศูนย์ข้อมูลกองปราบปราม และมีการใช้เส้นเป็นทอดๆ สาวมาจนถึงตัวเขา แคมป์ถูกลบด้วยการนำรูปไปประจานหรา

แต่พวกนั้นไปเอารูปมาจากไหนในเมื่อมันมีอยู่แต่ในเครื่องเขา? คิดหลายตลบก็งุนงงหลายตลบ ที่แน่ๆ คือเขาต้องเผ่นให้เร็วที่สุดเดี๋ยวนี้ จะช้าไม่ได้ เพราะตำรวจอาจกำลังเดินทางมาจวนใกล้จะถึงบ้านเขาแล้ว!

จงฤกษ์หัวเราะให้แฟนสาวได้ยืมทางโทรศัพท์และเล่าตามที่เห็น

“มันบอกว่า... ผมไม่เอาอะไรแล้ว ผมล้อเล่น ผมจะลบทิ้งให้หมด อย่าทำอะไรผมเลย... ฮะๆ พิมพ์แค่นี้ก็คำ แต่ผิดๆ ถูกๆ เหมือนมือสั้นระริกจนคุมไม่อยู่”

“เหรอ”

ขณะเลท่าเสียงไซฟริงรับข่าวดี ขณะนั้นหล่อนเปิดลำโพงโทรศัพท์เพื่อให้ออเวร่าได้ยินคำสนทนาอีกคน

“เพื่อนเธอแต่ละคนนี่ดีๆ ทั้งนั้นเลยนะ”

“อ้อ... นึกไม่ถึงเลยว่าไอ้จวนก็เอากับเขาด้วย มิน่า ช่วงหลังๆ เห็นมันชอบซุบซิบกับเจ้าต่อยบ่อยๆ ที่แท้ก็ก๊วนเดียวกันนี่เอง เฮ้อ! แน่ใจเหรอว่าจะไม่ให้เอาส่งตำรวจ?”

“เขาร่วมมือกันแต่ไหนก็ไม่รู้ นายคนที่ตายอาจจะแค่ส่งรูปให้ดูเล่น เขาเห็นน้ำเค็มในงานศพเลยจำได้ แล้วเกิดความคิดเลวๆ ขึ้นมา”

จงฤกษ์หัวเราะหึหึ

“เราจะพยายามมองโลกในแง่ดีอย่างทราซ... ให้เราคานะ ปานนี้มันเก็บข้าวของหนีแล้วล่ะ”

“ขนาดนั้น?”

“อ้อ... ไม่รู้สิ พอขุมมันเสร็จ ลองคิดถึงใจมัน ถ้าเป็นเราเจออย่างนี้คงเปิดไม่เหลียวหลัง”

เบื้องต้นเขาไม่เจตนาให้ฉลาดจนถึงขนาดต้องหนีหัวซุกหัวซุน ก็แค่คิดวิธีที่จะประกันว่าเราต้องปลอดภัยตลอดไป ซึ่งก็ไม่มีอะไรดีกว่าเอาตำรวจมาขู่ ทำให้เหมือนตำรวจรู้เรื่องทั้งหมดแล้ว

“เขาร้ายเกินวัย โตขึ้นคงไม่แกล้งก่อกดีให้ตำรวจหมายหัวเข้าจริงๆ”

“นั่นสิ น่าอนาถใจนะ อยู่เป็นปกติสุขไม่ชอบ ชอบอยู่ไม่สุขแบบอาชญากร” เขาพูดกลางแก้มข้อมูลต่างๆ ของเว็บกองปราบปรามกลับคืนสู่สภาพเดิม “คนเรากลัวถูกกั้วตระวาง กลัวการพิพากษาลงโทษกันทั้งนั้น รู้ทั้งรู้ว่าผลลัพธ์น่ากลัว ก็ยังอุตส่าห์สร้างเหตุกันไม่เลิก”

ขณะยิ้มเบะ คำพูดของเขาเหมือนสมเพชขายร้ายราวกับตัวเองไม่เคยเป็นมาก่อน แต่แล้วก็ปลง คิดเสียว่าเขาเปลี่ยนแปลงตัวเองมาขนาดนี้ นับว่าเยี่ยมที่สุดแล้ว ไม่น่าจะต้องหมั่นไส้อะไร

“ถูกซ์ก็เป็นอีกคนที่เหมือนเกิดใหม่ เป็นคนใหม่เลยนะ!”

## ตอนที่ ๔๔ กรรมเก่า กรรมใหม่

สองสาวมานั่งรอเพียงอดีตใจ หมอฉูใหญ่ก็เข้ามาในห้องและพักทายแบบจำเพาะเจาะจงไปทางณะเล

“ว่าไง หนูทราย”

ณะเลพนมมือไหว้อย่างอ่อนช้อยพร้อมอเวรา

“สวัสดีค่ะพ่อหมอ”

อุปการะรับไหว้สองสาว ยิ้มแย้มในท่าที่เต็มใจต้อนรับเป็นอันดี

“วันนี้พาใครมาด้วยเหรอ?”

“น้ำเค็กค่ะ”

“น้ำเหรอ?”

บุรุษผู้อาวุโสขุ่นคว้าถามยิ้มๆคล้ายจงน

“ค่ะ แก่กว่าทรายแค่ ๗ ปี แต่เป็นลูกผู้น้องของคุณแม่น่ะค่ะ” แล้วณะเลก็หันไปยิ้มหวานกับคนข้างตัว “น้ำเค็กหน้าอ่อน พ่อหมออาจนึกว่าเป็นเพื่อนทรายก็ได้”

“อ้อม กำลังนึกอยู่จริงๆแหละ” อุปการะผงกศีรษะยอมรับ “นอกจากหน้าอ่อนแล้ว ใจพวกหนูเสมอกันเหมือนเพื่อนด้วยแหละ”

“อู๊ย! ไม่กล้าห rokok ค่ะ น้ำเค็กเป็นญาติผู้ใหญ่ อย่างมากก็ผลอเรียกพี่”

“นับศักดิ์ก็เรื่องหนึ่ง นับใจก็อีกเรื่องหนึ่ง ใครเป็นแรงบันดาลใจในทางบุญให้อีกฝ่าย จังหวะนั้นก็อยู่ในฐานะผู้เดิน นำให้อีกฝ่ายเป็นผู้ติดตาม”

อเวราเผยยิ้ม หล่อนเป็นคนอึดตาเล็กพอจะยอมรับ

“ค่ะ ทรายเหมือนเจ้าหญิง เคยบอกเขาเหมือนกัน ว่าบางทีเดินกับเขาแล้วรู้สึกเหมือนเด็กเป็นคนรับใช้ สงสัยชาติก่อนคงเคยเป็นนายเป็นบ่าว”

ณะเลหันมาจิบปากทำหน้าอยู่ เป็นการส่งสัญญาณว่าไม่อยากให้น้ำพุดอย่างนี้ต่อหน้าคนอื่น อุปการะเห็นเช่นนั้นก็หัวเราะเล็กน้อย

“ท่วงทีที่สง่างาม ประกอบกับจิตที่สว่างจัดด้วยปัญญาแหลมคม มีอิทธิพลจับตาและบันดาลให้คนเห็นนึกไปได้ขนาดนั้นแหละ อีกอย่างหนูทรายเป็นแรงบันดาลใจดีๆ ทำให้หนูรู้สึกอบอุ่นในช่วงที่อ้างว้าง หนูเลยเห็นตัวเองอยู่ในฐานะต่ำกว่า”

“หรือคะ นึกว่าชาติก่อนเคยเป็นนายเป็นบ่าวกันมาจริงๆเสียอีก”

“ความรู้สึกเป็นนั่นเป็นนี่ ก็คือภพย่อยภพหนึ่งที่จิตยึดไว้ เพราะฉะนั้นไม่ต้องไปไกลถึงปางก่อนปางหลังหรือกรรมดีกรรมชั่วก่อร่างสร้างภพให้เราเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาแม้ในชาตินี้ชาติเดียว อย่างพอหนูชนะกิเลสได้เหนือเขา ก็เท่ากับชนะใจเขาด้วย ภพแห่งความเป็นเพื่อนก็ปรากฏแทนภพแห่งความเป็นใหญ่เป็นรอง”

คำพูดราวกับตาเห็นของอุปการะทำให้เธอเวรอาเหียวมามองหลานสาวนิตหนึ่ง นัยน์ตาส่องแววสงสัย เพราะใจคิด  
อยู่ว่าณชะเลแอบเอาเรื่องอะไรมาเล่าให้หมอดูฟังลวงหน้าหรือเปล่า

อุปการะยิ้มด้วยใจเมตตา บอกคนสงสัยให้หายกังขา

“หนูทรายไม่ได้มาหาผมบ่อยหรอก เอาตัวหนูเล็กมาวันนี้ก็ไม่ได้บอกกล่าวลวงหน้า”

หญิงสาวสะดุ้ง แต่ก็คิดว่าอาจเป็นเรื่องบังเอิญ จึงทำหน้าที่ปกติพูดตอบ

“เมื่อวานหนูได้ยินทรายเล่าเรื่องเกี่ยวกับพ่อหอมแล้วอยากพบข้างนั้นล่ะ ที่ผ่านมารายกับคุณแม่ของเขาก็ช่วยจุด  
หนูขึ้นจากหล่ม จนได้เป็นผู้เป็นคนขึ้นมา พอรู้ว่าทรายศรัทธาใครหนูเลยอยากมาขอคำแนะนำบ้าง”

“ผมไม่ได้แนะนำสั่งสอนมากนักหรอก หนูทรายมีดีด้วยตัวเองอยู่ก่อนหน้าแล้ว”

ณชะเล่นจมูกนิตหนึ่งก่อนยิ้มนำเอ็นดู

“มีดีซักแค่ไหนล่ะ วันแรกที่มาหา หนูยังสงสัยอยู่เลยว่าชาติก่อนชาติหน้ามีจริงไหม ถ้าไม่ได้พ่อหอมช่วยไขให้ด้วย  
วิธีที่หนูสามารถประจักษ์กับตัว ป่านนี้คงยังสงสัยไม่เลิก”

“ก็ดีแล้ว ความหายสงสัยของหนูจะช่วยให้คนอื่นคลายสงสัยตามได้อีกเยอะ”

แล้วอุปการะก็แปรสายตามาทางอเวรา ซึ่งนั่งจ้องเขาด้วยความอยากรู้อยากเห็นจนกลายเป็นแรงดึงดูดให้เขาหันไป  
สบและทักว่า

“หนูเล็กเองก็หายสงสัยเรื่องเวียนว่ายตายเกิดแล้วนี่นะ”

หญิงสาวกะพริบตาถี่ๆ เสียงพรัลงเล็กน้อย

“เท่าที่เล็กพอมีประสบการณ์ ก็คงแค่ความผูกพันที่เหนียวแน่นมั้งคะ ที่เออ... ทำให้รู้สึกชีวิตก่อนและชีวิตหน้าคง  
มีอยู่ แต่ก็เอาไปยืนยันกับใครๆ ไม่ได้ว่านั่นเป็นความรู้แจ้งเหมือนเห็นกับตาว่าชีวิตก่อนเป็นยังไง ชีวิตหน้าเป็นยังไง”

“แค่ความผูกพันกันอย่างเหนียวแน่นก่อนตาย ไม่ทำให้หายสงสัยในภพชาติสักเท่าไรหรอก ความตระหนักว่าแต่  
ละคนมี ‘กรรมเก่า’ ต้องชดใช้ต่างหาก ที่จะทำให้เราขมลงใจเชื่อได้มากกว่า อันนี้หนูเล็กคงซาบซึ้งดี จากรูปแบบ  
เหตุการณ์ที่เวียนมากระทบหนูซ้ำรอยเดียวกันอยู่เรื่อย นอกจากนี้หนูยังประจักษ์ว่ามนุษย์เรามีศักยภาพที่จะเปลี่ยนแปลง  
เส้นทางกรรมเก่าด้วย ‘กรรมใหม่’ ได้ขนาดไหน การเห็นความต่างระหว่างกรรมเก่ากับกรรมใหม่ของเรานั้นแหละ **ต้น  
ทางไปสู่ศรัทธาในกรรมวิบากและภพภูมิแบบไม่มั่งงาย**”

“แปลว่าตอนนี้หนูหายโง่แล้วหรือคะ?”

“อภัยทานทำให้หนูหายโง่เรื่องการผูกเวร” อุปการะตอบเนิบแบบจำเพาะเจาะจง “อย่างน้อยก็คิดว่าถ้าเจอเขาอีกใน  
ชาติหน้า คงไม่มีเรื่องน่าเศร้าเหมือนชาตินี้ไปอีกแล้ว นั่นแหละความรู้จริงอันเป็นผลจากการอโหสิให้แก่กันและกันด้วย  
หัวใจ”

อเวรตาค้าง หล่อนเคยดูหมอมามาก จึงคุ้นคำทักเกี่ยวกับบอดีตที่ตรงจริงมาไม่น้อย แต่เพิ่งครั้งนี้ที่เจอหมอดู  
กายสิทธิ์ ยังไม่ต้องไถ่ถามวันเดือนปีเกิดก็ทักเอาๆ แถมไม่ใช่แค่ลวงรู้แนวเหตุการณ์ที่ผ่านมา ทว่ายังลงลึกได้ถึงระดับ  
ความรู้สึกนึกคิดอีกด้วย!

หล่อนไม่ต้องการลองภูมิหมอดู แต่เพื่อความแน่ใจก็อยากให้เขาสรุปชีวิตหล่อนเป็นคำสั้นๆ

“กรรมเก่าของหนูเป็นแบบไหน แล้วกรรมใหม่ที่ได้ทำไปแล้วมีอะไรบ้างคะ? ขอแบบให้เห็นภาพรวมชัดๆหน่อย  
ได้ไหม?”

“กรรมเก่าของหนูทำให้สวยเพื่อนำทุกข์และนำภัยเวรมาสู่ตัว ส่วนกรรมใหม่ที่เพิ่งทำลุล่วงไปคือปลดห่วงโซ่แห่งภัยเวรเส้นหนึ่งด้วยอภัยทาน!”

อเวราชนลูกเป็นระลอก นึกเลื่อมใสบุญผู้นั่งฟังตรงข้ามขึ้นมากขึ้นเรื่อยๆ

“ตรงกับที่หนูคิดๆอยู่พอดีเลยล่ะ ต่อไปพอมองใครๆ คงเห็นจากมุมมองทำนองนี้ คือเห็นพวกเขากำลังเสวยกรรมเก่าส่วนหนึ่ง และสร้างกรรมใหม่อีกส่วนหนึ่งกันอยู่”

“ทั้งหลายทั้งปวงก็เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสแสดงไว้แล้วนั่นแหละ การปรากฏแสดงตัวของกรรมเก่าก็คือตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจนี่เอง”

“แม้แต่ ‘ใจ’ ก็เป็นผลที่เกิดจากกรรมเก่าหรือคะ?”

“ใช่! ใจที่มีขอบอดสมภูมินรก เจริจจาน หรือเปรต ก็แยกย้ายกันไปถือกำเนิดในอาณาจักรนั้นๆ ส่วนใจที่เป็นกุศลสมภูมินุษย์ก็มาได้ที่เกิดในท้องมนุษย์”

หญิงสาวห่อไหล่หัวเราะ

“ฟังแล้วค่อยสบายใจหน่อย เหมือนตัวเองเป็นคนมีบุญเลยล่ะ นึกว่าแค่เป็นนางบาปเสียอีก”

“เกิดเป็นมนุษย์ได้ก็ด้วยบุญพอนั้นแหละ ถึงหนูเค้าจะรู้สึกเหมือนเป็นคนบาปเพราะเจอแต่เรื่องร้ายๆก็ตาม สัตว์ที่เข้ามาทำท้องมนุษย์เนี่ย ต้องมีคุณภาพจิตที่เหนือกว่าสัตว์ในอบายภูมิทั้งหลาย นับตั้งแต่ว่าความสำนึกผิดชอบชั่วดี ความสามารถเรียนรู้ ความสามารถคิดอ่านอย่างมีเหตุผล ความสามารถเปลี่ยนเส้นทางกรรมให้เป็นอื่น ตลอดจนกระทั่งความสามารถกำหนดสติให้รู้เห็นตามจริง เพื่อเป็นอิสระจากอุปาทานทั้งปวงได้”

แม่นั่งฟังอยู่ด้วยกัน แต่ขณะเหมือนถูกสะกิดได้แรงกว่า เนื่องจากมีพื้นความรู้แน่นหนากว่าน้ำสาว กล่าวคือพอฟังว่ากรรมเก่าเป็นตัวกำหนดชั้นภูมิของจิตในแต่ละชาติ หล่อนก็ได้คิด และถามเพื่อความแน่ใจว่าตนคิดถูก

“พอหอมคะ... แต่ละครั้งที่เกิดใหม่นี้ จิตเป็นคนละดวงกับภพเก่าแล้วใช่ไหม?”

“ใช่! จิตสัตว์นรกก็แบบหนึ่ง จิตสัตว์เจริญจกก็แบบหนึ่ง จิตเปรตก็แบบหนึ่ง จิตมนุษย์แบบหนึ่ง นำหนักกุศลหรืออกุศลในปางก่อนจะเป็นตัวชี้ขาดว่าเราเป็นอะไรในชาติปัจจุบัน”

“อย่างนี้เป็นเครื่องแสดงอนัตตาใช่ไหมคะ? คือตกลงในระยะยาว เราไม่ได้เป็นอะไรสักอย่าง เพราะแม้แต่จิตวิญญาณก็ถูกบังคับขึ้นด้วยกรรมเก่า ไม่ซ้ำแบบไปเรื่อย เหมือนไฟเล็กไฟใหญ่ที่จุดขึ้นจากเชื้อต่างชนิดกัน ตั้งอยู่บนเทียนคนละขนาดกัน เราจะบอกว่าเปลวไฟนั้นเป็นดวงเดิมไม่ได้”

“ถูกต้อง! แก่วันนี้วันเดียวก็มีจิตเกิดดับมากมายนับไม่ถ้วนแล้ว ความเกิดดับไม่ซ้ำตัวเดิมนั้นแหละที่เรียก ‘อนัตตา’ ตลอดมาได้มีอนัตตาจำนวนอนันต์ เกิดดับทับถมอยู่ในห้วงจักรวาลแห่งความว่างเปล่านี้ เพียงเพื่อสักแต่ก่อให้เกิดอุปาทานเป็นขณะๆอย่างไร้แก่นสารเท่านั้น”

“ทำกรรมใหม่ไปเรื่อยๆ เพื่อเสวยทุกข์ในรูปแบบใหม่ไปเรื่อยๆ...”

อุปการะยิ้มกว้างให้กับการเห็นภาพชัดของเด็กสาว

“ใช่... พระพุทธเจ้าตรัสว่ากรรมใหม่คือกรรมที่บุคคลทำด้วยกาย วาจา ใจ ในขณะที่ปัจจุบัน เหมือนเช่นที่เรากำลังคุยกันในห้องนี้ ฝ่ายหนึ่งอาศัยเจตนาถามเพื่อความเข้าใจที่ถูกต้อง อีกฝ่ายหนึ่งอาศัยเจตนาตอบตามที่รู้ นี้แหละกรรมใหม่อันเป็นกุศลของพวกเขา”

นั่นเป็นครั้งแรกที่พวกเราได้รับการชี้ให้เห็นว่าคนกำลังก่อกรรมอยู่ทุกขณะ ขึ้นอยู่กับว่าเรียกถูกหรือไม่ว่ากำลังทำอะไร เข้าฝ่ายกุศลหรืออกุศล หลอนสนใจที่หมอปุการะกล่าวว่าคุณณนี้กำลังทำกุศล ทั้งที่ไม่รู้ตัว และไม่ได้ตั้งใจว่าจะทำกุศลอันใดเลย

“แต่ถามปัญหาที่จัดเป็นบุญกุศลได้หรือคะ?”

“แน่นอน! เพราะนั่นแสดงถึงอาการของจิตที่ใคร่ในธรรม ใคร่รู้เห็นทางถูกทางชอบ พระพุทธเจ้าตรัสว่าการเข้าหาผู้รู้แล้วได้ถามว่ากรรมใดเป็นประโยชน์ กรรมใดเป็นโทษ จะทำให้เป็นผู้มีปัญญามาก”

อเวราพยักหน้า แต่แวตายังคาอยู่ด้วยความสงสัยหน่อยๆ อุปการะจึงขยายความอีก

“คนเราจะฉลาดหรือมีปัญหาติดอ่าน ก็ต้องมีสติ มีความเห็นปัญหาชัด และสามารถเลือกทางแก้ปมได้ถูกต้องใช่ไหม? คุณสมบัติเหล่านั้นจะตามมาเองถ้าเราตระหนักว่าบุญทั้งหลายเป็นประโยชน์ บาปทั้งหลายเป็นโทษ”

หญิงสาวยิ้มอย่างคลายกังวล

“แล้ว... ที่พ่อหมอเจาะจงว่ากรรมเก่าของหนูเอ่อ... เป็นไปในแบบสวยเพื่อนำทุกข์และนำภัยมาสู่ตัว ลองแจกแจงให้เข้าใจหน่อยได้ไหมคะ? จะได้สังวรต่อไป”

“กรรมในอดีตที่ตกแต่งให้หนูสวยนั้นมีองค์ประกอบหลายอย่าง ทั้งความเคยชินที่จะทำทานด้วยจิตศรัทธา และทั้งความตั้งใจเว้นขาดจากการผิดศีล แม้รายละเอียดในชีวิตจะมีมาก แต่รวมนี้หนักแล้วก็สรุปได้ว่าทานกับศีลในอดีตที่ดีเกินระดับเฉลี่ยของหนู ส่งให้รูปปรากฏในชาติปัจจุบันออกมาดูดีเกินระดับเฉลี่ยเช่นกัน”

ผู้ทรงญาณพิเศษหยุดนิ่งลงอย่างเริ่มกำหนดจิตให้เข้าสู่ภาวะล่วงรู้อดีตกรรม แต่พวกเราไม่ทราบจังหวะ ก็ได้ถามด้วยความติดใจ

“แล้วกรรมที่นำทุกข์นำภัยมาสู่ตัวล่ะคะคืออะไร?”

ฉณะเลตะแชนของน้ำสาวเป็นเชิงให้เงียบรอ ซึ่งครู่หนึ่งนักพยากรณ์กรรมก็เฉลยชัดถ้อยชัดคำ

“ย้อนกลับไปเมื่อสองชาติก่อน เริ่มขึ้นมาหนูเค็มมีความน้อยเนื้อต่ำใจที่รูปไม่งาม ไม่ค่อยมีชายมาแล แต่ชาตินั้นหนูเป็นคนใจใหญ่ พอได้ยินเสียงร่ำลือว่าผู้ใดประพฤติพรหมจรรย์ หนุ่มงามหนุ่มน่ารักชายศีลอุโบสถเพียงเดือนละ ๔ วัน ก็สามารถเลือกเกิดใหม่เป็นอย่างไรก็ได้ หนูก็ตั้งใจปฏิบัติชนิดที่ขอมให้โจรเชือดคอคิดว่าถูกบังคับให้ตบยุงตายเพียงตัวเดียว!”

อเวราตั้งตาฟังด้วยความสนใจยิ่ง แม้ไม่ทราบว่าเป็นอย่างไร แต่แปลกที่ได้ยินแล้วสัมผัสใจลึกซึ้งซึ่งชนิดที่ยังไม่ทันไรก็บังเกิดความเลื่อมใสอยากศึกษา อยากถือปฏิบัติทันที เพื่อขออำนาจกรรมใหม่คลบบันดาลให้ชีวิตดีขึ้นกว่าที่เป็นอยู่

“ชาตินั้นหนูไม่ได้บวชหรือคะ?”

อุปการะสันติริษะ

“หนูแค่ประพฤตินั้นเป็นอุบาสิกที่ดี... ปัญหาซับซ้อนเริ่มจากตรงนี้ หนูรักษาศีลอุโบสถโดยไม่มีใครให้คำแนะนำ ใกล้ชิดนัก แล้วก็ไม่มีใครรู้จักประสงค์ที่แท้จริงของหนู หนูจึงตั้งคำอธิษฐานตามอำเภอใจโดยไม่มีใครทักท้วงเช่นกัน”

“หนูอธิษฐานว่าอย่างไรหรือคะ?”

“อย่างที่บอก ครั้งนั้นหนูเริ่มคิดรักษาศีลอุโบสถจริงจัง ก็ด้วยเพราะความน้อยเนื้อต่ำใจว่ารูปไม่งาม แทบไม่มีใครเหลียวแล แล้วอธิษฐานซ้ำๆตลอดชีวิตที่ถือศีลอุโบสถทุกวันพระ ว่าด้วยอำนาจของศีลอุโบสถอันข้าพเจ้ารักษาสำเร็จ

มาตลอดแล้ว จงบันดาลให้เป็นผู้มีรูปงาม เป็นที่สนใจของชายทั้งเมือง... การที่หนูสำเร็จศิลปะได้ตามสัจย์ ปฏิญาณกับตนเองหลายสิบปีกระทั่งถึงอายุขัย ก็เป็นการสั่งสมบุญของกุณา เหมือนมีทรัพย์ที่จับจ่ายได้นับอนันต์ ใช้จ่ายรูปอันงามชั่ววอนใจชายได้ทุกภพทุกชาติราวกับไม่มีที่สิ้นสุด สมความประสงค์ ด้วยระดับญาณของผม ก็มองไม่เห็นเลยว่าแห่งความเป็นคนรูปงามของหนูจะทอดไปจบลงเมื่อใด เพราะความมั่นคงในครั้งโน้น จะคลอใจให้โอนเอนมารักขานูญไว้ไม่ขาดด้วย”

อเวราฟังว่าตนจะสวยไปเรื่อยๆก็อดยิ้มปลื้มไม่ได้ แต่ขณะเลพังแล้วเริ่มเห็นเค้าเงื่อนเหตุใดความสวยของน้ำตนจึงนำมาซึ่งความทุกข์มากกว่าความสุข นั่นก็เพราะการรักษาศีลชั้นสูงในชาติโน้นเป็นไปเพื่อสนองความปรารถนาเชิงระคะนั่นเอง

“อย่างนี้ทรายพอนึกออกแล้วค่ะ ว่าทำไมผู้หญิงบางคนจีโลก จีโครททั้งชีวิต ก็ยังไม่หมองจนหมดสวยเสียที นั่นเพราะบางคนรวบุญจนใช้ยังไม่หมดนี่เอง เหมือนเศรษฐีมีแสนล้าน ต่อให้เผาธนบัตรทิ้งเล่นวันละปีบ เราก็จะไม่มียวันเห็นเขาหมดตัวเลขจนตาย แล้ว... น้ำเค็มทำกรรมอย่างไรถึงมีปัญหากับพวกจิตทรามนั้กคะ?”

“เกิดใหม่ในชาติถัดมา พอโตขึ้นหนูเค็มก็เห็นว่าตนเองงามพร้อม แดมอยู่ในตระกูลสูงศักดิ์ ความทะนงจึงเกิดขึ้นเป็นธรรมดา มาบวกกับปมฝังลึกที่เคยคับแค้นกับการไม่ได้รับความเหลียวแลจากชายไหนๆ พอได้ทีเลยอยากเห็นผู้ชายทั้งโลกมาสยบแทบเท้าตัว ซึ่งครั้งนั้นหนูเค็มก็ทำได้ง่ายด้วยกำลังที่พริกพร้อม เพียงแค่ชายตา หรือหันชำเลื่องยืมสะกดใคร เขาก็จะรู้สึกเหมือนถูกเสียดแทงหัวใจแทบตายดับอยู่ตรงนั้นทันที หนีไปไหนไม่รอด และยังเห็นผลมาก หนูก็ยิ่งขมใจมาก”

อเวราส่ายหน้าอย่างไม่อยากเชื่อ เพราะตั้งแต่จำความได้ ชาตินี้ห่อนไม่เคยมีใจต่อหลวงหรือคิดสะกดใครให้ยอมสยบเขียงนั้นเลย ทว่าพอขยับจะแย้ง หมออุปการะก็ยกมือห้ามไว้

“ลองฟังผมให้จบก่อน แต่ละชาติไม่ได้สั้นแค่เดือนเดียวหรือปีเดียว หนึ่งชีวิตเปิดโอกาสให้ผู้กรรมหลายชั่วหลายชื่อนัก...”

นั่นเองหญิงสาวจึงสงบกิริยาลงและรับคำเบาๆ

“ค่ะ”

“สมัยที่หนูเกิดเป็นนางผู้เลอโฉมนั้น มีแต่คนมาหลงทั้งเมือง แดมเกิดกิดดิศัพท์แพร่กระจายไปถึงเมืองอื่นอีกด้วย แต่ไม่มีใครทำให้หนูหลงได้สักรายเดียว พอเวลาผ่านไปๆ เลยเกิดความหงุดหงิด ตรงนั่นเอง วิบากที่ไปช่วยคนอื่นให้หลงรักหนูข้างเดียวเริ่มคลอใจให้ไปนึกพิศวาสทาสร้างกำยำคนหนึ่งในบ้าน ทั้งที่เขาดีออกกว่าทั้งวัย ฐานะ และสติปัญญา คงเข้าใจนะ... หนูแค่ต้องการใช้เขาเพราะเขาเป็นเบี่ยงใกล้มือ ไม่มีทางหือ และไม่มีวันเขยหน้ามารีกร้ออะไร”

อเวราพยักหน้าอย่างเริ่มเข้าใจ เพราะยังจำความรู้สึกแรกเมื่อพบกับพฤษได้ดี

“ค่ะ หนูคงประพุดิตัวแ่ๆมาหลายครั้ง...”

ขณะเลกำลังอยากฟังเรื่องต่อ จึงถามแทรก

“น้ำเค็มคงไม่ใช่แค่เห็นทาสเป็นเครื่องมือใช้ไหมคะ? คงเกิดอะไรร้ายๆกับเขามากทีเดียว”

“ลองนึกแล้วกันนะ ว่าราคะที่แฝงมากับความคลุกเหี้ยมดหยามจะออกมาในรูปไหน ผู้หญิงลงถ้ำขึ้นจีคือผู้ชายได้ ยุคไหนก็เหมือนกันหมด ลงเอยเป็นต้องทรมาณฝ่ายชาย ทั้งด้วยการตบตี ทั้งใช้ของมีคมทำร้าย แล้วก็ทั้งช่วยวาจาเผ็ดร้อน

เรียกว่าสิ่งใดทำให้คนๆหนึ่งเจ็บปวดได้ หนูเหมาหมดไม่เหลือ นั่นเป็นวิธีการกลบเกลื่อนความรู้สึกของตัวเองในฐานะนายผู้หญิง”

“ฟังแล้วเกลียดตัวเองจังค่ะ”

เอ่ยทั้งหน้าแดงเรื่อ ใจหนึ่งอยากให้ผู้วิเศษหยุดบรรยาย แต่อีกใจเริ่มเต็มอิมกับคำตอบที่คล้ายปมกังขาสารพัด รวมทั้งเล็งเห็นว่าที่พฤษทำกับตนในชาตินี้ ยังน้อยกว่าที่ตนทำกับเขาในชาติก่อนมากนัก

“ยังไม่จบนะ... ต่อมาหนูพบกับคนถูกใจ พรั่งพร้อมด้วยรูปสมบัติ คุณสมบัติ และทรัพย์สมบัติ อีกทั้งเขาเองก็ติดเนื้อต้องใจหนูไม่ต่างจากผู้ชายอื่นๆ ซึ่งเมื่อถึงเวลานั้นก็ลองคิดว่าหนูจะเห็นทาสที่เคยใช้สอยเป็นเช่นไร เขาคือเสียนคำดาหรือหนามขอกออกไปในทันที หนูไม่อยากจะเห็นเขาปรากฏตัวอีก โดยเฉพาะต่อหน้าคนรักใหม่ซึ่งมาเยี่ยมบ่อยๆ จึงแกล้งใส่ร้ายเขาทำนองมาด้อมๆมองๆหนูในที่ลับ เกรงจะเกิดอันตรายกับตัว และขอร้องพ่อให้ขายทาสทิ้งไปเสีย...”

อเวราเริ่มสลดหดหู่ บังเกิดความเศร้าหมองมากขึ้นทุกที เรื่องราวในอดีตชาติมีความน่าอัศจรรย์แก่เจ้าตัวอยู่ประการหนึ่ง คือเมื่อได้ยินได้ฟังแล้ว จะเกิดสำนึกรับรู้ตาม คล้ายฟังนิทานที่โดนใจอย่างแรง การเล่าอดีตชาติเป็นลีลาการสอนอย่างหนึ่งของพระพุทธเจ้าซึ่งเหล่าสาวกถือปฏิบัติตามความสามารถเฉพาะตน เพื่อสะกิดเจ้าของกรรมให้สำนึกผิดในบาป และเกิดแรงบันดาลใจในการประกอบบุญด้วยความมุนานะสืบไป

“พ่อของหนูทำตามคำขอไหมคะ?”

“ก็อย่างที่หนูเคาได้นั้นแหละ... ทาสของหนูคนนั้นนี่นะ แม้ถูกหนูทำร้ายสาหัสขนาดไหนก็ยังเกิดบุญบารมีจงรักภักดีต่อหนูเทียบเท่าเจ้าชีวิตเสมอต้นเสมอปลาย ต่อเมื่อภายหลังเขารู้สาเหตุที่ถูกขายขาดให้บ้านอื่นอย่างปราศจากความไยดี เพียงเพราะตัวเองมีสภาพเหมือนก้างขวางคอของหนู เขาจึงเจ็บช้ำน้ำใจ น้อยใจถึงขั้นกลับด้านจากรักเป็นชัง

ตลอดเวลาที่ฟังอุปการะเล่า อเวรานึกถึงดวงหน้ายิ้มฉายอารมณ์ดีของพฤษอยู่ไม่ขาด กับทั้งระลึกถึงวีแววจงรักภักดีซึ่งยังติดตามจากภพก่อนมาแสดงตัวในนาที่สุดท้าย จึงบังเกิดความสะเทือนแรงในหัวใจขนาดน้ำตารินออกมาอย่างรวดเร็วเกินห้าม สมแล้ว... ชาตินี้เขาตั้งใจขายหล่อนเพราะคงอยากกำจัดก้างขวางคอเหมือนกัน

สะอื้นอีกหนึ่ง ก้มหน้าซบกับฝ่ามือ อัดอั้นและกัดฟันแน่นด้วยความเจ็บลึกกับการล่วงรู้อดีตอันโสมมของตน ฉะเลเห็นเช่นนั้นก็ลูบหลังปลอบโยน

“เรื่องผ่านมานานแล้วคะน้ำเค็ม และชาตินี้ น้ำเค็มก็ชดใช้กรรมเวรไปพอสมควรแล้ว ตั้งใจฟังพ่อหมอเล่าต่อให้จบก่อนดีกว่า ทราบเชื่อว่าอาจทำให้น้ำเค็มเห็นช่องทางดีๆที่จะแก้แค้นเขาได้”

คำปลอบของหลานสาวได้ผลเสมอมา รวมทั้งในครั้งนี้ เพียงจิตใจเดียวอเวราก็กะเผลอหน้าขึ้นกริดน้ำตาทิ้งและฝืนเอ่ยกับบุรุษผู้แจ่มแจ้งในอดีตอนาคตของลำสัตว์ทั้งหลาย

“หนูเข้าใจชัดเจนจริงๆค่ะ ว่ากรรมที่เกิดจากการขายชีวิตผู้อื่นนี่ร้ายแรงขนาดไหน... พ่อหมอเล่าต่อเถอะคะว่าเกิดอะไรขึ้นอีก”

“ฝ่ายของหนู หนูได้ร่วมหอลงโรง ครองรักครองเรือนกับชายที่หนูถูกใจ และเขาก็รักหนูมาก ทุกคนอยู่เย็นเป็นสุข นั่นเป็นอานุภาพที่บุญเก่าแสดงตัว แต่อายุของสามีหนูสั้นไปนิดหนึ่ง อยู่ด้วยกันยังไม่ทันแก่ชรา ก็ตกตายด้วยโรคลงไข้เจ็บจากการเดินทางไกลในยุคนั้น งานศพของเขาทำให้หนูได้คิดหลายๆอย่าง และกลายเป็นคนเข้าวัดเข้าวาฟังธรรมมากขึ้น...

“พอเริ่มศึกษาและศรัทธากรรมวิบาก กับทั้งตระหนักว่าชีวิตเป็นของน้อย ไม่ควรที่ใครจะประมาท หนูก็ทบทวนกรรมในอดีตของตนเอง แล้วพบว่ารอยด่างที่สุดก็คือกรรมร้ายกาจที่กระทำไว้กับทาสในเรือนนั่นเอง หนูเกิดความรู้สึกผิด



อย่างรุนแรง และกลายเป็นปมฝังใจที่ทำให้หวนพะวงนึกอยู่เสมอๆ แม้พยายามไปเจรจาขอซื้อทาสคืนก็สายเกิน เพราะเขาโยกย้ายตามนาย กลายเป็นคนพลัดถิ่นไปไหนเสียแล้วก็ไม่รู้”

อเวราพยักหน้าน้อยๆด้วยความสงสารพฤษ

“หนูเคยสงสัยว่าทำไมชาตินี้เจอเขา ถึงต้องมีเงื่อนไขปมบีบคั้นให้สำนึกผิดมากมายนัก ทั้งเรื่องความต่างของวัย ทั้งเรื่องความด่วนได้ในวันเดียว ทุกอย่างเป็นไปเพื่อต่อความรู้สึกละเอียดอ่อนในครั้งก่อนนี้เอง และ...” แแรงจับดันบางประการทำให้หนักอึ้งยากสารถาเพื่อความโล่งหัวอก “บางทีตอนอยู่กับเขา หนูเคยอยากถูกรุ้มมานะ อยากได้รับความเจ็บปวด ตอนนี้นำใจเหตุผลทั้งหมดแล้วจะว่าทำไม”

“เคยทำเรื่องวิปริต วิบากก็คลใจให้คิดวิปริตอีกเป็นธรรมดา” อุปการะเอ่ยอย่างมีอุเบกษา “ในชาติก่อน พอหนูสำนึกผิดได้ กับทั้งมีศรัทธาปสาทะในกรรมวิบากดีแล้ว ทุกอย่างก็เปลี่ยนแปลงไป หนูพยายามทำดีลบล้างความผิด เปลี่ยนทิวทัศน์ และนิสัยหลายๆอย่าง ได้ชีวิตทาสให้เป็นไทมากมาย กระทั่งกลายเป็นคนใจดีมีเมตตาแท้จริงก่อนตาย”

ณชะเลหันมามองหน้าสาวก่อนเอ่ยถามพ้อหมอ

“ถ้าหน้าเค็กมีเวลาสั่งสมกองบุญไว้มาก น้ำหนักน่าจะเกินความหลงผิดในช่วงต้นชีวิตแล้วนี่คะ ทำไมถึง... เอ่อ...”

“กรรมดีในชาติก่อนส่งผลให้ชาตินี้มาเกิดในตระกูลดี เป็นคนมีจิตใจดี พบแต่เรื่องดี แต่ในเรื่องของความรัก ถึงคิวที่กรรมร้ายๆให้ผล การที่หนูเค็กเคยล่อหลอกให้คนอื่นหลงไหลคลุ้มคลั่งรูปคน ประชดประจังใจให้ชาตินี้เป็นคนหลงรูปง่าย และเจอแต่พวกโหด นิยมรักซ้อน ทอดทิ้งหนูไปหาคนอื่นเสมอ”

อเวรายกมือปิดปาก น้ำเอ๋อขึ้นปริ้มขอบตาอีก ไซ้แล้ว... หล่อนเป็นแค่ผู้หญิงธรรมดาๆคนหนึ่ง อยากได้ความรัก ความอบอุ่น ความมั่นคง ทว่าก็พบแต่รักาบฉวยของคนมาแรงแล้วทิ้งเร็ว รูปแบบก็ซ้ำๆกันไม่เลิก คือเจอเจ้าชายในฝันที่สมบูรณ์แบบคนแล้วคนเล่า ทว่าต้องเผชิญกับความจริงว่าเจ้าชายเหล่านั้นพบเจ้าหญิงที่ครบพร้อมกว่าตนในเวลาแสนสั้น หลายครั้งหล่อนขาดความมั่นใจ และสับสนว่าความงามกับความดีของตนอยู่ในขั้นไหนกันแน่ มันช่างเป็นความเจ็บปวดที่ยากจะหาคนเข้าใจ

“อีกประการหนึ่ง...” อุปการะกล่าวสืบต่อ “ชาติก่อนถึงแม้หนูดีแค่ไหน แต่จิตใจส่วนหนึ่งก็ยังคงเศร้าหมอง ไม่อาจตัดความอาลัยและความรู้สึกผิดที่มีต่อทาสเก่า ซึ่งก็คือเขา ที่มาเป็นคู่เวรกันในชาตินี้ วันแรกๆที่พบกัน หนูสังหรณ์ไม่ได้แปลกๆอะไรไหมล่ะ?”

“ค่ะ”

หญิงสาวยอมรับเสียงเครือ

“นั่นแหละ ความอาลัยผสมความรู้สึกผิดเก่าๆ บวกกับสัญชาตญาณของจิตที่เห็นว่าชาตินี้ถึงตาหนูดกที่นั่งถูกระทำบ้าง... แต่การที่หนูเคยใช้เขาเป็นเครื่องมือทางกรรม บวกกับการย้ายจิตใจเขาด้วยประการต่างๆ กลายเป็นวิบากบีบคั้นทนแรงบรรณาการของกิเลสไม่ไหว ต้องเลยตามเลยไปกับเขา แม้พบกันเพียงไม่นาน และแม้พยายามหักห้ามใจก็เหลือเฟือ”

อเวราหนึ่งเงิบเป็นเชิงยอมรับโดยคุณิ ณชะเลจึงขอซักแทน

“ถ้าฝืนกันจริงๆนี้ได้ไหมคะ?”

“ถ้าฝืนกันจริงๆได้ก็สร้างกรรมใหม่จนกรรมเก่าได้หมดนั่นแหละ ปัญหาที่น้อยครั้งที่เราจะเห็นคุณของการมีขันติ มีกรอบ มีเกณฑ์ที่ถูกต้อง ส่วนใหญ่จึงเหมือนต้องเลยตามเลยตามแรงซัดของกรรมเก่า”

“แล้วทำไมชาตินี้นายคนนั้นถึงเกิดมาหน้าตาดีนักคะ?”

พอผลออกมาเสร็จก็แทบก่อกลิ้งตนเอง เพราะนึกได้ว่าเหมือนคนประกาศยอมรับกลายเป็นว่าพุดหัวสรุปหล่อ  
อุปการะเบนสายตามองเด็กสาวด้วยยิ้มเอ็นดู

“เมื่อพ่อของหนูเลิกขายเขาไป เขาก็โชคดีไปเจอนายใหม่เป็นคนใจบุญ ชอบให้บ่าวไพร่ติดตามไปวัดและช่วยกันใส่บาตร ถวายของพระ รวมทั้งทำความสะอาด นอกระนั้นนายใหม่ยังให้ความรู้ที่เป็นสัมมาทิฐิ คือถ้าใครถวายของพระด้วยจิตยินดีมีศรัทธา แม้ของนั้นไม่ได้ซื้อหามาด้วยทรัพย์ของตน ก็ช่วยให้พ้นจากสภาพของทาส เกิดใหม่จะมีฐานะร่ำรวย และมีรูปร่างหน้าตาดี ผิวพรรณน่าชื่นชม อดีตทาสของหนูแก็กก็น้อมใจเชื่อ และหมั่นช่วยนายใหม่ประกอบการบุญด้วยศรัทธาปสาทะที่แรงกล้าเหนือทาสอื่นๆ...

“วิบากของความยินดีในการถวายสังฆทานให้ผลเร็ว คือเห็นอานิสงส์ได้ตั้งแต่ชาตินั้นแล้ว เพราะจิตใจที่อ่อนโยน เคารพบุญ กระตือรือร้นในกิจอันเป็นกุศล คลายให้นายเกิดน้ำจิตคิดกรุณาเป็นพิเศษ ประกาศปล่อยเขาพ้นจากสภาพของทาส แลเมื่อนั้นระดับขึ้นมาเป็นผู้ช่วยเหลือกิจการงานของนายในฐานะคนใกล้ชิดอีกด้วย สรุปคือทั้งชีวิตที่เหลือนั้น เขาเต็มไปด้วยโอกาสตกแต่งจิตใจให้งามพร้อมด้วยรังสีกุศล ผลที่ปรากฏชัดในชาตินี้จึงเป็นรูปร่างหน้าตาสมน้ำสมเนื้อกับกรรมดีที่สร้างไว้ในภพเดิม”

ขณะเลพังแล้วนั่งไปด้วยความเข้าใจลึกซึ้ง แต่ละคนล้วนมีที่มาที่ไปเสมอ ไม่มีใครได้ดีโดยบังเอิญสักราย

“แล้วทำไมชาตินี้เขาถึงเจ้าชู้นักคะ? ในเมื่อเคยใจบุญออกป่านนั้น”

ซักต่อราวกับเป็นเจ้าของคดีเสียเอง

“คนเราเกิดมาพร้อมกับความไม่รู้ หลงลืมอดีต มองไม่เห็นที่มาที่ไปของคุณสมบัติต่างๆในตน พอเขาพบว่าตนเองเกิดมาอย่างไม่ทันต้องทำอะไรก็หล่อเหลา มีแต่สาว ๆ มาหลง ก็ยอมกระหึ่มในความเป็นคนเจ้าเสน่ห์ กับทั้งเห็นว่าภาวะของเพศชายนั้น ได้เปรียบ มีแต่ได้ไม่มีเสีย จึงลำพองในวัยต้นของชีวิตเป็นธรรมดา”

“สรุปว่าผู้ชายอาจเจ้าชู้ได้โดยไม่จำเป็นต้องเคยเป็นคนเลวในอดีตชาติหรือคะ?”

อุปการะทอดสายตามองผู้อ่อนวัยด้วยความเข้าใจ แม้สาวน้อยตรงหน้าจะมีธรรมะแค่ไหน ใจส่วนหนึ่งก็ยังคงเป็นสาวน้อยที่รักแรง เกลียดแรงได้เหมือนคนทั่วไปอยู่ดี

ใช้เวลาคิดเล็กน้อย ก่อนตอบด้วยวิธีย้อนถาม

“หนูทราบเห็นได้อย่างไร ความเลวที่เที่ยงหรือไม่เที่ยง?”

ขณะเลซงักก็ก๊ิก นึกถึงพฤติกรรมที่เปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือของพุดหัวแล้วจำต้องตอบอุบอิบ

“ไม่เที่ยงสิคะ...”

“แต่อดีตทำให้ใจหนูรู้สึกว่าจะเที่ยงใช่ไหม?”

เด็กสาวนิ่งไปครู่ก่อนเอ่ยแผ่ว

“ค่ะ...”

ไม่อายที่จะยอมรับ เพราะเมื่อถูกชี้ให้เห็นอคติอันเป็นจุดมืดมัวกลางใจ จุดมืดนั้นก็แตกสลายหายหน แปรเป็นความสว่างเบาไปแทน จิตที่สบายแล้วย่อมไม่มีอุปสรรคในการยอมรับตามจริง และอุปการะก็ยิ้มละไมอย่างพึงใจที่เด็กสาวขจัดสิ่งกีดขวางได้เร็ว เขาอธิบายต่อ

“ในชาติเดียวกัน คนเรายังกลับไปกลับมาระหว่างเลวกับดีได้หลายร้อยหลายพันครั้ง แล้วข้ามชาติข้ามภพมาจะหาความแน่นอนอะไรได้? ถ้าหนูตัดอคติทิ้ง เห็นตามจริงว่าทุกๆ คนต่างก็มีที่มาที่ไปในการก่อกรรมและรับผลกรรม ใจก็จะ

เป็นกลาง ไม่ต้องทรมานทรมานเรียกหาความยุติธรรมเมื่อเห็นคนน่าหมั่นไส้ยังอยู่ดีมีสุข และไม่ต้องมีดหมั่นกับคม  
สะใจสมน้ำหน้าเมื่อเห็นศัตรูประสบทุกข์ปางตาย”

สัมผัสในน้ำเสียงของพ่อหมออุปการะอ่อนโยนพอจะทำให้หะเลน้อยมรับใส่ใจโดยดี และย้อนเห็นเข้ามาข้างในว่า  
ตนยังมีอคติกับความฝังใจต่างๆ เป็นเครื่องบดบังทัศนวิสัยอยู่มาก เรียกว่าถ้าหากอยากดูกรรมวิบากของตนเองและใครๆ  
ได้อย่างหมออุปการะ ก็สอบไม่ผ่านตั้งแต่ด่านแรกแล้ว

“ฉันหนูขอถามด้วยความอยากรู้ในอีกอารมณ์หนึ่งนะคะ... ความเจ้าชู้นี้สืบต่อข้ามภพข้ามชาติได้หรือเปล่า?”

“การสืบนิสัยข้ามชาตินั้นไม่ตรงไปตรงมาเสียทีเดียวหรือคุณหนูทราจ อย่างเช่นอดีตแฟนหนูเค็กสมัยเป็นทาส เขาร่วม  
ชีวิตมมนุษย์ด้วยทุนเดิมที่น้อย รูปไม่งาม นามไม่เพราะ กินอยู่เยี่ยงทาส ก็ขาดปัจจัยส่งเสริมให้เป็นคนเจ้าชู้ ถ้าหนูรู้จักเขาใน  
ชาตินั้น จะเห็นเขาสงบเสงี่ยมเจียมตน รักเดียวใจเดียว คุณ่าสงสารมาก”

หะเลนิ่งซิ้ม

“หมายความว่านิสัยใจคอมิฉันมีลงตามทูนรอนเฉพาะหน้าไซ้ใหม่คะ?”

“ทำนองนั้น... ถ้าใช้ชีวิตตามสัญชาตญาณอย่างเดียว สัตว์ทั้งหลายก็ว่ายตามน้ำตามกระแสกันเกือบหมด วิบากซัด  
ไปทางไหน ก็เลสก็หนุให้ไหลไปทางนั้น ไม่มีสักก็คนหรือกที่ต้านกระแส หรือกระทั้งมีแก็ใจทวนกระแส”

“ไม่มีทางเป็นตัวของตัวเองได้นานๆ เลยหรือคะ?”

“ก็มีทางอยู่ การเป็นผู้ชนะกิเลสในทางใดทางหนึ่งได้ตลอดชีวิต คงสั้นคงวาไม่หวันไหวแม้ถูกทดสอบหนักหนา  
เพียงใด นั้นแหละจะกลายเป็นนิสัยติดตัวข้ามภพข้ามชาติในระยะยาวได้ อย่างเช่นถ้าเป็นชายที่มีดีพร้อม แล้วเจอผู้หญิงมา  
เสนอดัวมากมาย แต่ก็ปฏิเสธด้วยความปรารถนาในรักเดียวใจเดียวตลอดชีวิต ก็จะเกิดนิสัยอันเป็นเอกลักษณ์ขึ้นมา เกิดอีก  
ก็ชาติก็มักซ้ารอยเดิม คือไม่เป็นคนเจ้าชู้หลายใจไปเรื่อยๆ ”

นัยน์ตาเด็กสาวทอประกายแจ่มแจ้ง

“เข้าใจแล้วคะ” แล้วหล่อนก็ปราชตามาทางคนข้างเคียงเวบหนึ่ง “เผอญุทรายฟังได้คุณน้ำเค็กเป็นตัวอย่าง แสดงให้  
เห็นว่าการให้อภัยอย่างไม่มีประมาณทำกันอย่างไร ยิ่งผ่านแบบทดสอบหลาย ระลอก อภัยทานก็ยิ่งสว่างและกระจ่างซัด  
ขึ้นเรื่อยๆ ตอนนี้น้ำตาน้ำเค็กกลายเป็นสัญลักษณ์แทนอภัยทานได้เลยสำหรับทราย”

อุปการะพยักหน้า

“เรื่องใหญ่ที่สุดยังอภัยได้ ชีวิตที่เหลือก็ไม่มีเรื่องไหนทำให้หนูเค็กผูกจิตอาฆาตพยาบาทได้อีก นิสัยรักการสละ  
พยาบาทจะติดตัวข้ามชาติต่อไป ไม่ต้องเป็นทุกข์เพราะการจองเวรมากเท่าคนอื่น”

“แปลว่าชาตินี้ น้ำเค็กแล้ววางเส้นทางไว้ดี พ้นขาดจากความไม่มีภัยเวรได้ตลอดรอดฝั่ง จนกว่าจะถึงพระนิพพาน  
แล้วไซ้ใหม่คะ?”

“ไม่ถึงขนาดนั้น ถ้ายังต้องเวียนว่ายตายเกิด ก็ไม่มีใครพ้นขาดจากภัยเวรหรือคุณหนูทราจ ต้องเกื้อกูลและเบียดเบียน  
กัน โดยรู้ตัวหรือไม่รู้ตัวตลอดเวลา อย่างน้อยเกิดใหม่ก็ต้องพลาดทำกันบ้าง โดยเฉพาะกับบุคคลที่มีคุณสูงสุดอย่างพ่อแม่  
และกระทั้งเบียดเบียนตนเองด้วยความคิดรื้อนๆ ไม่หยุดหย่อน อภัยทานแค่เป็นสนามพลังลดแรงกระแทก ไม่ให้ภัยอันตราย  
เข้าชนเราจ้งๆ ตามน้ำหนักเดิมเท่านั้น”

สองสาวฟังแล้วใจแป้วลงทันที โดยเฉพาะอเวราชิ่งฟังผ่านเรื่องร้ายมาหมาดๆ กำลังเข็ดขยาดอยู่พอดี หญิงสาวจึง  
เลียบเคียงถาม

“ไม่มีวิธีเดินทางไกลแบบปลอดภัยแถมเร็วได้เลยหรือคะ?”

“นี่คือสัจจะประจำสังสารวัฏที่หนุต้องจดจำให้ขึ้นใจเลยนะ ความเที่ยงไม่มี ความทนอยู่ได้ไม่มี และตัวตนอย่างใดอย่างหนึ่งตามปรารถนาก็ไม่มี หนุสร้างปัจจัยขบวก็ได้มากไม่จำกัด แต่วิบากก็จะส่งเหยื่อล่อมาทำลายตบะแรงขึ้นเรื่อยๆ เป็นเงาตามตัว เพราะอย่างนี้พระพุทธเจ้าถึงตรัสว่าถ้าคิดจะเดินทางท่องเที่ยวไปในสังสารวัฏเรื่อยๆ ละก็ การพินนรยก้อมไม่ใช่วิสัย”

“ແ່ຈິง...”

“ผมจะยกตัวอย่างให้เห็นความจริงง่ายๆ รู้ไหมรางวัลของการเป็นคนรักเดียวใจเดียว ไม่แก้งงหลอกให้ใครมาหลงชอบคืออะไร?”

คำถามนั้นยังตรงมาทางฉะเล

“ไม่ทราบค่ะ”

“เห็นไหม... ทั้งๆ ที่เป็นเจ้าของกรรม และกำลังเสวยวิบากด้านคืออยู่ เจ้าตัวก็ตอบไม่ถูก”

เด็กสาวเม้มปากขมขื่นๆ อย่างฟองฟู เพราะคำของพ่อหอมอุปการะเหมือนชมอยู่ในที่

“คนใจเดียวที่ซื่อสัตย์ไม่เป็นอื่น ครองกายอยู่กับคู่ของตน ได้ตลอดรอดฝั่ง แม้ถูกทดสอบให้ไขว้เขวก็ไม่วอกแวก รางวัลคือจะทำให้เกิดใหม่เป็นคนมีเสน่ห์จับตา ทรงอิทธิพลบันดาลใจให้เพศตรงข้ามเห็นแล้วอยากคู่ว่าเป็นคู่แท้ เกิดจินตนาการอบอุ่น อยากเคียงบ่าเคียงไหล่ไปตลอดกาล นอกจากนั้นกระแสวิบากยังดึงดูดแต่คนดีๆ มาให้เลือกนับไม่ถ้วน ใครต่อใครเทใจจริงให้เพราะเห็นเรามีค่า ไม่อยากเข้ามาหลอกเล่นเอาสนุกกันเลย ส่วนคนใจคดแม้อยากเข้ามาใกล้ ก็จะมีเหมือนมีแรงผลักให้ห่างออกไป พยายามเท่าไรก็ไม่เข้าไม่ถึงตัวสักที”

“ก็ฟังดูดีนี่คะ” อเวราเป็นฝ่ายเอ่ยถาม เพราะฉะเลมัวแต่นั่งยิ้มทำหน้าสีชมพูเรือ “แล้วทำไมพ่อหอมถึงยกขึ้นมาเป็นตัวอย่างในเชิงว่ามีโทษแฝงอยู่?”

“แง่ที่เป็นโทษคือถ้าเป็นหญิง ก็มีโอกาสทำให้คนดีๆ ออกหักกันระนาว และจะนำมาซึ่งความวุ่นวายใจไม่เลิกเมื่อคิดว่าต้องทำให้คนโน้นคนนี้เสียใจ อีกอย่าง ขอเพียงผลอคคิดยินดีที่ใครมาคลั่งไคล้ตัวเองอย่างหมดทางสมหวัง เท่านั้นจิตจะเริ่มเสียดินแดน เอียงหน้าหนักเข้าไปติดอยู่ในภพของความเป็นนักหักอกผู้ชายแล้ว”

รอยยิ้มในใบหน้าของฉะเลเลือนลง เพราะทบทวนดูก็ชักไม่แน่ใจว่า ‘ผลอคยินดี’ ไปกี่ครั้ง การที่อยู่ดีๆ มีคนมาหลงไหลเป็นพะเรือเกวียน ราวกับตนเป็นดอกไม้งามช่อ โดส่งกลิ่นหอมจรจายนั้น ง่ายอยู่หรือที่จะห้ามใจมิให้เห่อเหิมฟองฟู?

“แค่ความยินดีในผลที่เราไม่ได้ตั้งใจก็ โน้มเอียงเข้าไปติดภพแบบนั้นแล้วหรือคะ?”

“ความยินดีก่อให้เกิดมโนกรรม ถึงไม่ตั้งใจหลอกเขา ก็มีความรู้สึกคล้ายหลอกสำเร็จได้ อันนั้นแหละที่เรียก ‘กัตตดากรรม’ หรือกรรมเล็กน้อยที่สำเร็จผล ทั้งที่ไม่ตั้งใจให้เป็นเช่นนั้นไว้ก่อน กรรมของหนูแม้เป็นเวรเพียงเล็กน้อย ก็อาจพอกพูนเป็นก้อนใหญ่ขึ้นไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าหนูไม่รู้ตัว”

“ถ้าแก่ภูมิใจในตัวเองว่ามีดี อย่างนี้นับไหมคะ?”

ฉะเลถามอย่างค่อนข้างมั่นใจในตนเอง ว่าที่ผ่านมากลางคิดกระเดียดไปทางนั้นจริงๆ ไม่ใช่ปลื้มที่ใครต่อใครออกหักเพราะตน

ท่าทางและวิธีพูดของเด็กสาวที่เสมือนป้องกันตัวกลัวใครกล่าวหา ทำให้อุปการะจำเป็นต้องดูซ้ำอีกครั้ง เพราะเมื่อครู่เพียงสัมผัสผิวผืน เห็นว่าใจหล่อนติดเยื่อใยยินดีที่มีคนผิตหวังในตน มีความสนใจเข้าไปเข้ามา คราวนี้เขาจับกระแสเยื่อใยนั้นด้วยกำลังอุเบกขามากขึ้น กระทั่งเป็นอารมณ์กระจ่างชัดในมโนทวาร ยังผลให้จิตล่วงรู้ไปถึงเหตุการณ์อันเป็นต้นต่อได้อันนี้

“พ่อหนุ่มที่เพิ่งเสียชีวิตเขามาหลงชอบหนู หนูเพิ่งรู้เร็วๆ นี่ใช่ไหม?”

ณชะเลอิกอิกก่อนรับ

“ค่ะ”

“ทบทวนชีว่าหนูรู้สึกยังไง?”

เด็กสาวนิ่งที่อยู่ในอาการนึกไม่ถึง แต่ที่สุดก็กัดฟันตอบ

“ยอมรับว่าหนูสนใจอยู่ในส่วนลึกค่ะ แต่นั่นเพราะหนูเกลียดเขานี้ค่ะ ปกติหนูไม่สนใจที่ใครมาหลงหรือ” แสดงความในใจออกมาเต็มปากเต็มคำ แต่พอรู้สึกตัวว่าอยู่ต่อหน้าเธอก็ลดเสียงลง “ขอบคุณพ่อหมอค่ะที่ชี้จุดบอดที่หนูมองไม่เห็น ต่อไปหนูจะพยายามแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลให้คนของน้ำเค็มมากๆ จะได้ลบจุดบอดนี้ทิ้งเสีย”

ระหว่างเธอก็รู้ว่าไม่ใช่ของง่ายเลย ใจคิดแต่ว่าตานั้นทั้งหลอกลวง ทั้งทำร้ายผู้เป็นที่รักของหล่อนสารพัด ก็สมควรแล้วที่จะได้รับความเจ็บช้ำน้ำใจเสียบ้าง

ฝ่ายเธอก็ไม่คิดใจประเดื่อนั้น หันมาสนใจสภาพหลังความตายของพหูหัสมากกว่า

“แกก็อยากถามพ่อหมอข้อหนึ่งค่ะ เขา... ไปอยู่ไหนแล้วคะ?”

ถามเสร็จก็ตั้งหน้ารอฟังคำตอบด้วยใจระทึก เพราะครั้งนี้แตกต่างจากการฟังคำตอบแบบคาดเดาจากรสรินและณชะเล หล่อนกำลังจะทราบข้อมูลจากปากของ ‘ผู้เห็นเหตุการณ์จริง’ มิใช่รับฟังความเห็นจากผู้นำเชื่อถือเหมือนเคย

อุปการะเหลือบมองคนถาม วาระแรกของจิตที่ได้ยินคำถามคือไม่สบายใจและไม่อยากตอบ เนื่องจากสัมผัสถึงภาพใหม่ที่ไม่น่ารื่นรมย์นักสำหรับผู้ตาย ถ้าบอกความจริงไปอาจก่อความร้อใจแก่ผู้ยังอยู่ได้

“หนูจะรู้ไปเพื่ออะไร?”

“ก็ถ้า... เขาไปไม่ดี หนูจะได้ช่วยจนสุดความสามารถไงคะ”

“คนเราช่วยกันได้ดีที่ก่อนตาย พอตายแล้วก็ไม่ควรเป็นภาระต่อกันอีกแล้วแม่ทางใจ”

อเวระใจหาย

“แปลว่าเขาไปไม่ดีหรือคะ?”

“เรื่องบางเรื่องก็ไม่ควรรู้หรือหนูกี้”

“ไหว้วละคะ ให้หนูรู้เถอะ” หญิงสาวพนมมือตามปาก “มีคนสันนิษฐานว่าเขาน่าจะไปดี แต่หนูยังคาใจอยู่ด้วยสังหรณ์ว่าความจริงไม่เป็นอย่างนั้น”

หมอดูวัยกลางคนถอนใจ คงไม่อาจหลีกเลี่ยง เนื่องจากตนกำลังอยู่ในหน้าที่ตามข้อตกลง จึงไม่สมควรปฏิเสธ

ทอดตามองหญิงสาวแน่นิ่งเพื่อเล็งจับกระแสความทรงจำและสายใยสัมพันธ์ ซึ่งยังคงค้างเด่นชัดในจิตของฝ่ายนั้น สัมผัสว่าสายใยนั้นถ้าแปลงเป็นเสียงเรียกชื่อก็ได้คำว่า ‘ต๋อย’ ออกมา จึงถามทักเพื่อความแน่ใจ

“เขาของหนูชื่อต๋อยใช่ไหม?”

หน่วยตาอเวราเบิกกว้างขึ้นเล็กน้อย นั่นเป็นครั้งแรกที่สงสัยว่าคลื่นความคิดในหัวตนส่งเสียงได้ไม่ต่างจากปากหรืออย่างไร

“ใช่ค่ะ!”

อุปการะปิดตาลง เพราะครั้งนี้ต้องดูลึกกว่าเดิม ที่ผ่านๆ มาเพียงอาศัยคุณเงากรรมซึ่งปรากฏติดตามแต่ละคนอยู่แล้ว เมื่อฝึกจนชำนาญก็เห็นง่าย แต่สำหรับจิตที่จืดจางจากภพเดิมไปอุบัติในภพใหม่เช่นนี้ ก็ต้องดูเอาเองตรงๆ อย่างเดียว

เมื่อเกิดการเกิดใหม่ของสัตว์ สำหรับอุปการะจะใช้จิตสัมผัสเป็นอันดับแรก คือเล็งก่อนว่าจิตดับในภพปัจจุบันด้วยอาการขีดหน่วงสิ่งที่เป็นกุศลหรืออกุศลไว้ จากนั้นคตินิมิตจะปรากฏในห้วงมโนทวารเองโดยไม่ต้องใช้ความพยายาม เพราะเหตุคือยอมฉายผลดี และเหตุชั่วยอมฉายผลชั่ว ตรงไปตรงมาให้จิตที่เที่ยงตรงเหมือนกระจกใสรับรู้ได้ไม่บิดเบี้ยว

พวกนั่งทางในส่วนใหญ่ที่ถูกนิมิตหลอก หรือเกิดอุปาทานไม่ตรงตามจริงกันนั้น ก็เพราะยังขาดเหตุขาดผลที่ถูกต้องในการเชื่อมโยงภพเก่ากับภพใหม่ บางครั้งอาศัยเพียงอคติ ดูหน้าคนตายแล้วจิตปรุงแต่งว่าออกหัวออกก้อยตามใบหน้าหรือไม่ก็ยึดติดกับความเชื่อเดิมๆ ตามพื้นเพศรัทธา เช่นเข้าใจว่าคนตายไปอยู่ภพใหม่ตามการบันดาลของพรหรือคำสาปจากเทพเจ้าและมารร้าย นิมิตที่ออกมาจึงเป็นการปรุงแต่งเอาตามศรัทธาของจิตหรือศรัทธาของกลุ่ม เหมือนถูกสะกดจิตให้เห็นตามๆ กัน โดยไม่ขึ้นตรงกับเหตุผลอย่างกรรมและวิบากอันเป็นกฎธรรมชาติขนานแท้

ครูหนึ่งนักทำนายนกรรมก็ลืมหูลืมตาขึ้น เห็นดวงตาสองคู่จับจ้องตนอย่างรอกอยก็เอ๋ยเสียงขรัมิ

“เมื่อรู้ความจริง หนูจะไม่สบายใจนะ”

หญิงสาวหายใจไม่ทั่วท้อง กลืนน้ำลายแทบไม่ลง

“มาถึงขั้นนี้แล้วก็โปรดบอกเถอะค่ะ ถ้าเขาไปร้าย หนูจะทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้เขามากๆ ”

“เขาไม่อยู่ในสภาพที่จะรับส่วนบุญส่วนกุศลจากใครหรอก” แล้วอุปการะก็เฉลยผ่านการเชื่อมโยงกรรม ซึ่งอเวราสามารถรู้ตามได้ว่าเป็นจริง “หนูเคยชักชวนเขาไปทำบุญแล้วเขาทำหน้าที่เหมือนลิงหลอกเจ้าใช่ไหม?”

อเวรารู้สึกราวกับหัวใจจะหยุดเต้น ยกมือทาบอก

“ใช่ค่ะ!”

“นั่นแหละนิมิตสุดท้ายที่จิตเขาจับไว้ก่อนตาย!”

คนอยู่ข้างหลังพยายามสะกดอารมณ์ที่เหมือนอยากจ้องให้ขึ้นมาอีก

“หนูไม่ควรชักชวนเขาเลย นี่แปลว่าหนูเองใช่ไหมคะที่ส่งเขาไปเป็น...”

บุรุษอาวุโสพยักหน้าง่ายๆ สีหน้าสีตาไร้ร่องรอยอารมณ์ยินดียินร้าย

“ตอนนี้เขาอยู่ในท้องแม่ถึงตัวหนึ่งในป่า” แล้วเขาก็ไขกุญแจอีกดอก “หนูไม่ได้ส่งเขาไปเป็นอย่างนั้นหรอก กรรมของเขาเองต่างหากที่ส่งไป”

“ถ้าหนูไม่ชวน เขาก็คงไม่ต้องทำหน้าที่ทำตาให้เกิดบาป”

“เขาทำบาปอื่นที่หนักกว่านั้นอยู่แล้ว” อุปการะเล็งลึกอีกครั้งก่อนอธิบายให้หญิงสาวเข้าใจละเอียด “ก่อนเขาขาดใจตาย หนูมีโอกาสร้องเรียกชื่อให้เขาได้ขึ้นเป็นครั้งสุดท้ายใช่ไหม?”

“ค่ะ”

“นั่นแหละ อารมณ์สุดท้ายในโลกความจริงคือเสียงของหนู ถัดจากนั้นจิตเขาก็ตัดเข้าสู่วิถีแห่งความตาย เขาพยายามหน่วงยึดเอาบุญเป็นที่ตั้ง จิตก็ปรุงแต่งออกมาเป็นนิมิตหนูชวนไปทำบุญ ซึ่งก็น่าจะพอช่วยได้ทันหากเขาเคยไปตามคำ

ชวนมาบ้าง แต่เท่าที่ผมเห็น คือกรรมที่เขาเคยปฏิเสธด้วยการทำหน้าที่หลอก มันย้อนเข้ามาในมโนทวารแจ่มชัด นี้แหละที่เขาเรียกว่าบุญไม่ถึง คือความสว่างแม้มีอยู่แล้ว แต่ก็สาดเข้าไปไม่ถึงใจ เพราะถูกกรรมดำขัดขวางเสีย”

อเวรายกมือประคองขมับทั้งสอง ศีรษะส่ายไปมาอย่างระทมทุกข์ ทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของหล่อนช่างผิดพลาด ล้มเหลว และกระทั่งเป็นความเดือดร้อนแก่คนรัก

“มันไม่ควรจะเป็นอย่างนี้”

เสียงที่ลอคไรฟนั้นสั้นพรวด

“มันต้องเป็นอย่างนี้แหละ ขณะจิตสุดท้าย ไม่มีใครต่อรองกับกรรมเก่าของตัวเองได้หรือหนุ่เล็กๆ ทำใจเถอะ”

ขณะเล้มปาก บังเกิดความกลัวบาปกลัวกรรมเพิ่มขึ้นทับทวี แต่ที่ทำได้ตอนนี้คือ โอบหลังของน้ำสาวและกล่าว

“น้ำเค็ลคะ อย่างน้อยเรารู้ว่าตอนนี้เขาไม่ได้ถูกไฟย่างอยู่ในขุมนรก และทรายก็เชื่อว่าที่เขารอดนั้นเพราะน้ำเค็ลช่วยให้เขาสำนึกผิดทัน ความจริง... เป็นถึงนั้นจิตวิญญาณน่าจะใกล้เคียงกับมนุษย์มาก เขาอาจได้กลับมาเกิดอีกเร็วๆ นี้”

อุปการะยิ้มให้กับความฉลาดปอบของเด็กสาว และนั่นก็ทำให้เขามีแฉใจดูแนวโน้มนการเกิดใหม่ของเจ้าลิงน้อย โดยไม่ต้องให้ใครขอ

“ก่อนตายเขาสำนึกผิดแรง” เอ่ยหลังจากเงียบเพียงอึดใจเดียว “นั่นจะเป็นเหมือนแรงดันให้กลับมาเกิดเป็นคนได้เร็ว เพราะคุณสมบัติขั้นพื้นฐานที่จะทำให้จิตสว่างเป็นกุศลสมน้ำสมเนื้อกับภูมิมมนุษย์ ก็คือความละอายต่อบาป ความสะอึดกลัวต่อบาปนี่เอง”

สายตาขณะเล็งคงจับอยู่คนข้างตัว ขณะพึมพำเสริม

“เห็นไหม...”

“ถ้าระหว่างต้องโทษในร่างลิงเขาไม่บังเอิญพลาดทำเรื่องเลวร้ายหนักเข้าไปอีก พอถึงเวลาเคลื่อนจากภพลิง จิตจะนึกถึงบุญเก่าขึ้นมาเอง เพราะกุศลกรรมหลายๆ อย่างในชาติที่เป็นทาสนั้น ติดตามไปอุปถัมภ์ได้นาน”

ขณะเลหันมาถามด้วยความอยากรู้ทันที

“กรรมอะไรบ้างคะที่ให้ผลอุปถัมภ์ได้นานหลายๆ ชาติ?”

“ศรัทธาในกรรมวิบาก เชื่อว่ากรรมที่ทำไปมีผล เช่นครั้งเมื่อเป็นทาสเขาเชื่อ รวมทั้งเร่งบำเพ็ญคุณงามความดี แม้ถูกนายใช้ให้ช่วยพระเณรทำความสะดวกวัด ก็ทำด้วยใจเต็มใส ไม่ใช่สักแต่ทำตามหน้าที่เพราะถูกใช้ นี่เป็นข้อหนึ่ง กรรมอีกข้อหนึ่งที่เขาทำทั้งชีวิตคือการใส่ใจรู้คุณคนและชวนขวยคอบแทนท่าน กรรมสองประการหลักๆ นี้เองจะแปรเป็นพลังอุปถัมภ์ ให้ผลยั่งยืน เมื่อตกต่ำก็ไม่นานนัก เพราะได้แรงอุปถัมภ์ทำองนี้มาช้อนขึ้นจากอบายภูมิเร็วหน่อย”

สีหน้าของอเวราใสขึ้นเมื่อเงยขึ้นมองพ่อหมออุปการะอีกครั้ง

“แปลว่าพอกลับมาเกิดเป็นมนุษย์ เขาจะมีชีวิตที่ดีใช่ไหมคะ?”

“ก่อนตายเขามีความอาลัยในวัด จิตที่ประหวัดถึงวัดก่อนตายนั้น จะทำให้กำเนิดมนุษย์ครั้งหน้าได้อยู่ได้เริ่มเงาพุทธศาสนาอีก”

อุปการะตัดสินใจตอบตามจริงเพียงส่วนเดียว เพื่อให้อเวรายิ้มออก แต่ขยับความจริงก้อนใหญ่อันจะทำให้หล่อนต้องเศร้ามานเอาไว้ เพื่อไม่ให้คำทำนายเดือดร้อนตนและเดือดร้อนท่าน เขาตระหนักดีว่าการก่อความกระวนกระวายใจแก่คนมาดูลมอ้นนั้น เป็นกรรมที่มีผลสะท้อนเข้าตัว ซึ่งผู้ประกอบอาชีพทางนี้ส่วนใหญ่มักพลาดกัน คือไปเผยบางส่วนของ

ความจริงที่ควรปกปิด โดยไม่มีคำแนะนำใดๆ เพื่อความคลายใจ หรือเพื่อความเห็นถูกเห็นชอบ หมอคูหลายคนยิ่งประกอบอาชีพนานจึงยังมีจิตเศร้าหมอง หรือประสพทุกข์ ประสพความกระวนกระวายใจ ฟุ้งซ่านเป็นสมาธิยากในระยะยาว

อนาคตของพหูหัตถ์ที่อุปการะเห็นล่วงหน้าเมื่อกลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีกครั้งนั้น จะเป็นผู้มีรูปร่าง ทั้งนี้เพราะศีลสัตย์ในครั้งเป็นทาสให้ผลยังไม่หมด มีเศษความสว่างจากกรรมขาวมาตกแต่งรูปให้ดูดีน่าชื่นตาชื่นใจอยู่

ทว่าน่าเสียดาย ในภพของความเป็นพหูหัตถ์ เขายังเป็นเพียงเด็กหนุ่มวัยรุ่นคนหนึ่งที่ถูกหมุ่นอยู่กับกรรมที่ต้งหน้าตั้งตาดักดวงความสุขจากเรือนกายของหญิงมากมาย ทั้งที่มาเสนอดัว และทั้งที่ไปล่อลวงมาขึ้นเตียงด้วยเล่ห์เพทุบายต่างๆ จะบันดาลให้เกิดในรูปหญิงเพื่อเป็นฝ่ายถูกตักดวงบ้าง หมายความว่าความสาวความสวยในภพซึ่งต้องตกที่นั่งลำบาก จะดึงดูดเสียหิวมาหากว่าผู้ชายดีๆ ที่มีศีลสัตย์

และเพราะกรรมที่พหูหัตถ์มีจิตคิดแต่จะเอา ไม่ชอบให้ จึงหมดสิทธิ์เกิดในตระกูลร่ำรวย หมดสิทธิ์อยู่สบายๆ โดยปราศจากการกดขี่จากระบบวัตถุนิยม อย่างไรก็ตาม รัศมีกรรมดีในยุคเป็นทาสจะซ่อนรับไว้ไม่ให้ตกต่ำติดดินระดับสลัม พ่อแม่ของเขาจะเป็นพวกมีบ้านอยู่ แต่ฐานะทางการเงินโดยทั่วไปฝืดเคือง ไม่สามารถซื้อหาอะไรให้ตามที่เขาปรารถนา ถ้าอยากได้อะไรต้องหาเอง

การที่พหูหัตถ์สนุกเรื่องเก่ง โกหกเป็นไฟได้หน้าตาเฉยโดยปราศจากความอายนั้น จะตะล่อมชีวิตหน้าของเขาให้เข้าสู่เส้นทางแห่งการหลอกลวง กล่าวคือไม่ว่าไปทางไหนก็จะเจอแต่ถ้อยคำอันเป็นเท็จ กับทั้งเป็นคนหูเบา เชื่อคนง่าย จิตใจอ่อนไหว ใครๆ จึงเห็นเป็นตัวละครจอกนารังแก

อีกประการหนึ่ง แม้ใบหน้าและทรวดทรงในชาติถัดไปของพหูหัตถ์จะดูดีเพียงใด ต้นชีวิตจะถูกมูสาวาทในชาติเก่าปรุงกระแสน้ำหมองแล้วไม่น่าเชื่อถือ และตกแต่งน้ำเสียงให้ฟังขานน้ำหนัก กับทั้งกระตุ้นสมองให้ทำงานแบบชอบฟุ้งซ่าน นิยมการพูดเหลวไหลอย่างที่สมัยนี้เรียกกันว่าเป็นคนดิ่งตึง ใครๆ ไม่ค่อยให้ความสำคัญ จึงมีแนวโน้มว่าโตขึ้นในชั้นเรียนแบบเด็กขาดความเชื่อมั่นในตนเอง

การที่เคยล้อเลียนและเหยียดหยันบุญกุศลขนาดเคยไปติดอยู่ในภพลิงนั้น จะทำให้คราวต่อไปที่เกิดเป็นมนุษย์มีจิตกระด้าง กิริยากระโดดกระเดกซุกซน ไม่เป็นที่น่าเอ็นดูในสายตาของผู้ใหญ่ หากอยากเปลี่ยนแปลง ก็ต้องใช้ศักยภาพของความเป็นมนุษย์ในชาติใหม่อบรมขัดเกลากันนาน กว่าที่จะกลมเกลี้ยงเหมือนมนุษย์มาทั่วไปได้

เมื่อกรรมเก่าประการต่างๆ ข้างต้นเข้ารหัสสอดรับกัน รวมออกมาจึงเป็นภาพชีวิตที่ไม่น่าดูนัก มีแนวโน้มสูงว่าจะถูกบีบคั้นให้อยากขายสมบัติเก่าเอามาแลกสมบัติใหม่ สภาพแวดล้อมบีบให้อยากเร่งขายร่างกายเอาเงิน ถึงแม้พลิกแผ่นดิน หากคนจริงใจคิดเลี้ยงดูก็ยากจะเจอ เจอแต่พวกที่กรูเข้ามาด้วยความหื่นกระหายน้ำลายหกทั้งนั้น ยากจะพ้นวงจรแห่งกามอันต่ำทรามไปได้

ด้วยอำนาจบันดาลของกรรมดีที่เคยช่วยทำความสะอาดวัดด้วยใจศรัทธาในภพทาส บวกกับความอาลัยในวัดก่อนตายในชาติล่าสุด พหูหัตถ์จะเกิดใหม่ในสังคมที่นับถือพุทธ แต่เสียดายเคยปฏิเสธการชักชวนไปทำบุญ แลเมย์ก่อนบปด้วย การที่มตำให้คนชวนเสียใจ บั่นทอนกำลังใจใครต่อใครในการทำกุศลหลายหน วิบากจึงส่งแรงผลักดันเข้มขันกว่าดึงดูด ดังนั้นในต้นวัยจึงเป็นพุทธอย่างเปล่าประโยชน์ คือเป็นเหมือนไม่ได้เป็น ไม่อยากเข้าหาธรรมะ และกระทั่งมีแนวโน้มอยากปฏิเสธธรรมะด้วยซ้ำ



อย่างไรก็ตาม ด้วยความที่ครั้งเป็นทาสเคยอยู่ใต้การปกครองของคนมีศีลธรรม เคยว่าง่ายภายใต้โอวาทของ นาย จึงเกิดช่องทางเป็นไปได้ที่จะเกิดความเห็นชอบอีกครั้ง เพียงแต่ยากหน่อย ต้องพบกัลยาณมิตรผู้มีความดีงามนำ เลื่อมใสศรัทธาจริงๆ ใจถึงจะยอมลงให้ และแม้พบกัลยาณมิตรแล้ว อยากเข้าสู่เส้นทางธรรมแล้ว ก็ยังต้องประสบกำแพง วิวาท คือเป็นผู้มีความสองจิตสองใจ แวบหนึ่งอยากทำบุญฟังธรรม แต่ฟังเข้าจริงๆ จะกระสับกระส่ายไม่เป็นสุข เกิดความ ลังเลสงสัยสารพัด ต้องต่อสู้กับเครื่องรบกวนทั้งภายนอกและภายใน ไม่หยุดหย่อน อยากถอยมากกว่าอยากก้าวไปข้างหน้า ให้ถึงที่สุด

ความรู้เห็นอนาคตชาติเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วในห้วงมโนทวารของผู้มีอนาคตังสญาณ อุปการะตัดสินใจอุบะเสียบและ เบนประเด็นไปทางอื่นเสีย

“จิตคนยุคนี้ มีคติที่ไปเป็นเปรตหรือเดรัจฉานโดยมาก เพราะถ้าให้ลองสำรวจดู จะพบว่าสิ่งที่ใจคนเกาะเกี่ยวเป็น ปกติ นั้น คือเครื่องเสรำหมองเกือบล้วนๆ นั่นก็ก่อให้เกิดราคะ นี่ก็ก่อให้เกิดโทสะ สรรูปแล้วจิตเต็มไปด้วยหมอกมัวของ โมหะห่อหุ้มอยู่เกือบตลอดเวลา ตอนตายเลยตายแบบมีดๆ ลงอบายกันไม่รู้เนื้อรู้ตัวกัน”

“ฟังแล้วสยงงังคะ ฟังพ่อหมอวันนี้ทรายคงต้องกลับไปประวังแม้ความคิดเล็กๆ น้อยๆ อาจถึงขั้นต้องเกร็งกันทุก ขณะจิตทีเดียว อย่างพอรู้ว่านายคนที่ตายไปมาชอบทราย ก็ยอมรับเลยว่าแคว้นเดียววนเวียนคิดสะใจซ่าซากอยู่เป็นร้อยหน เสร้อ! นำเหนี่ยวนะคะกับการฝืนหยุดความคิดตัวเอง”

“ก็ไม่ต้องไปเกร็ง ไม่ต้องไปฝืน ไม่ใช่เรื่องน่าเหนียวหรือกลัววิธี” อุปการะแนะนำอย่างนุ่มนวล “หนูเริ่มจากการมี เมตตาจิตให้เขาก่อน ต่อไปถ้าจะพูดถึงเขา ก็เรียกชื่อเขาเสียหน่อย ไม่ใช่พูดอ้อมค้อมเสียยาว นายคนที่ตายไปข้าง คนของ น้ำเค็มบ้าง วิธีที่เราเรียกใคร สะท้อนออกถึงใจว่ามีความเมตตาอยู่แค่ไหน”

ขณะเลเกือบสะอึก เพราะนั่นเหมือนเรื่องเล็กที่ไม่เคยรู้สึกว่าจะต้องใส่ใจมาก่อน

“จริงนะคะ...”

“ลองซ้อมดูสิว่าทำได้ไหม หัดเรียกชื่อเขาต่อหน้าคนอื่น แล้วฟังดูว่าเสียงของหนูแข็งหรืออ่อนแค่ไหน”

เด็กสาวขมวดคิ้วครีดยๆ การถูกบังคับให้พูดอะไรที่ฝืดฝืนไม่ใช่ของง่ายสำหรับชีวิตที่เคยชินกับการเป็นตัวของตัวเอง แต่การเสียบรอของอุปการะและอเวราก็กลายเป็นแรงกดดันให้จำใจต้องเอ่ย

“คะ... ต่อไปถ้าพูดถึง... เขา... หนูจะเรียกเขาว่าค่อย”

ในความขัดแย้งทางใจ ขณะเลกลับรู้สึกคล้ายทะเลวงผ่านกำแพงทิว บังเกิดความโล่งสบาย อาจเพราะหล่อนเป็นคน หางเสียงดี มีเมตตาเจืออยู่โดยธรรมชาติ เมื่อเอ่ยชื่อใครใจจึงนุ่มในทางมงคลไปเอง บัดนั้นจึงเพิ่งรู้ตัว เข้าใจตัวเองกระจ่าง ขึ้น ว่าที่ผ่านมาใจหล่อนขาดเมตตาด้วยพหูหัสอย่างแรง ปากจึงถูกกดไว้ไม่ให้เรียกขานชื่อเขา เพราะถ้าเรียกก็ต้องเรียกด้วยความ มีเมตตาเหมือนกับที่เรียกคนอื่น

“เห็นแล้วใช่ไหม แค่คิดหรือพูดกับใครในทางที่ทำให้เกิดความสบายใจ เมตตาก็ตามมาเอง”

อุปการะทักอย่างผู้มีจิตสัมพัทธ์รู้ได้ประจักษ์ตาเห็นรูป

“คะ” รับสั้นๆ แต่นัยน์ตาส่องแววเข้าใจลึกซึ้ง “ถ้าความเกลียดชังคาใจทราย แคกระทั่งเอ่ยชื่อเขาก็เอ่ยไม่ได้ อยู่ๆ จะ ไปแผ่เมตตาให้เขา ก็คงแผ่ด้วยใจแห้งๆ หรือกระทั่งทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้เขา ก็คงทำแบบเจืออยู่ด้วยโทสะกรุ่นๆ ... อ้อม บ้างทีเส้นผมบังตาไม่ให้เห็นภูเขานี้ก็เขี่ยด้วยตัวเองอยากเหมือนกันนะคะ ขอบพระคุณคะที่เชิญให้”

เด็กสาวพนมมือค้อมศีรษะไหว้อีกฝ่ายอย่างนอบน้อม อุปการะยิ้มด้วยใจวางเฉย

“เมื่อตั้งต้นด้วยการกำจัดอุปสรรคทั้งได้ ต่อไปหนูจะไม่เกร็ง เวลาความสะใจผิดๆ ย้อนกลับมา จะก็ร้อยก็พันหน ก็ตาม แต่ไม่ยินดีไปกับมันก็พอ มันจะเหมือนลมเพลมพัดที่ซัดเราปลิวตามไม่ได้ ฐานคือความเมตตาจะเป็นที่ยืนที่มั่นคง ให้กับเราอย่างถาวร”

พอเห็นหลานสาวได้รับคำแนะนำดีๆ อเวราก็กระตือรือร้นขึ้น

“แล้วสำหรับหนูละคะ ทำอย่างไรถึงจะรู้โครงสร้างกรรมเก่าที่เคยเข้าใจผิด ถือศีลโดยเอวาระคะนำ?”

“ชาตินี้ นาทีนี้ หนูมีความเข้าใจที่ถูกต้องแล้ว เพราะฉะนั้นถือได้ว่าไม่มีชาติไหนจะเหมาะกับการเปลี่ยนแปลง เส้นทางของตัวเองเท่าชาตินี้อีก... หนูแค่ตั้งใจถือนิสสัยอุโบสถใหม่บนพื้นฐานของความเข้าใจที่ถูกต้อง นั่นคือเพื่อความมี ภายใจสงบ ไม่กวัดแกว่งซัดสาย สะอาดพร้อมพอจะรองรับธรรมะขั้นสูงขึ้นไป”

“คะ!” อเวรารับคำอย่างแข็งขัน แต่ในที่สุดก็ยิ้มแหย “เออ... นิสสัยอุโบสถนี่คืออะไร แล้วต้องรักษากันอย่างไรหรือคะ?”

“จำไว้ง่ายๆ ว่าเป็นวันที่เราตั้งใจรักษากายใจให้สะอาด ด้วยการกำหนดว่าจะถือศีล ๘ คือหนึ่งไม่ฆ่าสัตว์ สองไม่ลักทรัพย์ สามไม่ร่วมประเวณี สี่ไม่โกหก ห้าไม่เสพเครื่องมีนเมาทำลายสติ หกไม่กินข้าวหลังเที่ยง เจ็ดไม่เสพเครื่องบันเทิง หรือของหอมชวนใจใดๆ ที่ชั่วให้เกิดกิเลส และแปดไม่นอนฟูกนุ่มสบายอันมีส่วนให้เกิดจรรยา ระหว่างวันควรชวนขวย ทำบุญ ฟังธรรม หรือสวดมนต์นั่งสมาธิประกอบไปด้วย ถึงจะเห็นผลว่าการถือศีล ๘ มีความหมายอย่างที่สุดได้แค่ไหน”

“แล้ว... ต้องถือตลอดไปเลยหรือเปล่าคะ?”

อเวรากลามแบบซึ้งลึกก็แหมงๆ เพราะประมาณตนแล้วคงไม่แก่กล้าขนาดนั้น

“ไม่ต้องทุกวันหรอก ชาติก่อนหนูก็ถือปฏิบัติแค่เดือนละ ๔ วัน คือสำหรับผู้ยังมีกำลังอ่อน ท่านกำหนดวันที่ดวงจันทร์ปรากฏให้เห็นเป็นเครื่องหมายดูง่าย คือวันพระจันทร์เต็มดวง วันพระจันทร์ดับ วันพระจันทร์ครึ่งดวง ขึ้น ๘ ค่ำ และ วันพระจันทร์ครึ่งดวง แรม ๘ ค่ำ พูดย่างๆ ว่าถือศีล ๘ ทุกวันพระก็พอ”

หญิงสาวระบายยิ้มโล่งอก

“ค่อยยังชั่วหน่อยคะ เรื่องอดกินข้าวเย็นนี่ถ้าต้องทำตลอดไปคงทรมานมากเลย เพราะหนูทำงานกลับมาเหนื่อยๆ รู้สึกหิวไส้กัวเกือบทุกวัน”

“อานิสงส์ของศีล ๘ จะทำให้หนูค่อยๆ เขยิบเลื่อนระดับความพอใจขึ้นไปอย่างเป็นธรรมชาติ แล้วร่างกายจะต้อง การอะไรๆ น้อยลงเอง... อ้อ! ถือนิสสัย ๘ ทุกวันพระแล้ววันปกติก็ต้องถือนิสสัย ๕ นะ ไม่ใช่ปล่อยให้ละละเลยตามอำเภอใจ อย่างไม่รู้ก็ได้”

“อันนั้นแน่นอนอยู่แล้วคะ ตั้งแต่คบกับทนาย หนูผลอดวงศีลแค่นิดๆ หน่อยๆ และพอรู้ตัวก็ตั้งใจจะไม่ทำอีก”

“ดี... บาปใดที่ละได้แล้ว แม้ต้องผลัดผลก็จะไม่สม่าเสมอ และมีกำลังอ่อน กับทั้งเปิดช่องให้บุญแทรกแซงได้ง่าย ส่วนบาปที่ละไม่ได้ ใจยังติดอยู่ จะให้ผลแน่นอน มีความสม่าเสมอ และยากที่บุญใดๆ จะมาตัดรอน การที่หนูตั้งใจมั่น รักษาศีล ๕ และศีล ๘ ก็คือการเอาใจออกห่างจากบาปทั้งปวง เคลื่อนเข้าสู่สภาพตั้งมั่นในบุญทั้งปวงนั่นเอง นี่แหละวิธี เลือกเกิดใหม่อย่างฉลาดพร้อม”

ณชะเลตามบ้าง

“พ่อบอกคะ พอโดนวิบากเก่าเล่นงานหนักๆ นี้ ถ้าพึ่งถ้าเรารักษากายใจให้บริสุทธิ์อยู่ในกรอบของศีล ๕ อย่างนี้จะมีการ ลัดคิว เอาผลกรรมดีใหม่ๆ มาให้ผลก่อนได้หรือยังคะ?”

“ก็ต้องอาศัยองค์ประกอบหลายอย่างนะ บางคนรักษาศีล ๕ ได้ดีจริง คือไม่ได้ตอบทางกายและทางวาจา กับผู้มาทำร้าย แต่ทางใจยังผูกเจ็บ ยังคร่ำครวญพิลาปรำพัน หรือยังทรมนทรมายสงสารตัวเองอยู่ อย่างนี้คือการให้ผลกระทบก็ไม่ขยับสับเปลี่ยนได้สักเท่าไร เพราะใจยังตกที่นั่งทุกข์ร้อนเหมือนเดิม ใจที่ยังเหลือรากปักหลักอยู่ในภพแห่งความลำบากนั้นยากจะเคลื่อนไปสู่ภพที่สบายขึ้น ต่อเมื่อรับสถานการณ์อย่างมีสติ แก้ไขเหตุการณ์เฉพาะหน้าตามกำลังปัญญา ไม่โอ้อวดโอศครวญหรือโทษฟ้าดิน อย่างนี้จะทำให้สงสารตัวเองน้อยลงเรื่อยๆ หวัน ไหวน้อยลงเรื่อยๆ แล้วที่สุดก็จะยังมีแก้ไขบำเพ็ญทานบารมีกับศีลบารมีด้วยความผ่อนคลายมากขึ้นเรื่อยๆ นั่นแหละธรรมชาติความผ่อนคลายของจิตถึงจะเริ่มมีอิทธิพลเกิดการจัดสลับคิววิบากใหม่ในทางดีขึ้น ตรงนั้นถ้าหมอดูอาศัยดวงดาวเป็นเกณฑ์อย่างเดียว ก็จะเริ่มทายผิดแล้ว”

“อย่างที่น่าแก้รอดมาได้เพราะการให้อภัยเป็นทานนี่ก็ถือว่าเป็นตัวอย่างการสลับคิวของวิบากแล้วใช่ไหมคะ?”

อุปการะยังไม่ทราบรายละเอียดเรื่องราว กับทั้งเริ่มเหนื่อย จึงขี้เกียจเล็งดู แต่ใช้วิธีถามด้วยปาก

“เกิดอะไรขึ้นกับหนูเล็กหรือ?”

ขณะเลเห็นอาการเพี้ยลงของผู้อาวุโสก็เข้าใจได้ แล้วเป็นฝ่ายเล่าเรื่องแทนอเวรา พออุปการะฟังจบก็แปรสายตาไปทางหญิงสาวผู้รอดเคราะห์ด้วยแววชื่นชมกว่าเดิม

“ที่หนูเล็กรอดได้นั้นมีทั้งหมดในปัจจุบันมาน่า คือการรอโหลที่ยิ่งใหญ่มากปรุแง่งจิตให้เป็นสมาธิสว่างกว้าง ตรงนั้นรัศมีจิตจะทำตัวเหมือนเกราะแก้วที่กั้นตรายผ่านเข้ามาแล้วพานได้ยาก เช่นคนคิดทำร้ายถ้าไม่สันดานหยาบจนเกินไปเห็นแล้วต้องเปลี่ยนใจ นอกจากนั้นยังมีปัจจัยในอดีตมาหนุน อย่างที่ผมบอกว่าชาติก่อนหนูเล็กแก้ความรู้สึกผิดด้วยการไถ่ทาสให้เป็นอิสระไว้มาก ซึ่งน้ำหนักบุญก็ชนะบาปที่ขายทาสเพียงคนเดียว”

หน่วยตาของเด็กสาวเบิกกว้างขึ้น

“โห! เห็นภาพการสู้กันระหว่างกรรมต่างวาระชัดเลยละ ชาติก่อนน้ำเค็มขายทาส นั่นเป็นภาพหนึ่ง ภายหลังน้ำเค็มช่วยไถ่ทาสให้เป็นไท นั่นเป็นอีกภาพหนึ่ง ตัดมาชาตินี้ ภาพแรกคือน้ำเค็มจะถูกขายบ้าง กับอีกภาพหนึ่งคือน้ำเค็มรอดจากการถูกขายมาง่ายๆ ด้วยการช่วยเหลือจากมือลึกลับ เอาภาพเท่ากับภาพใหม่มาจับคู่กันแบบนี้ถูกไหมคะ?”

“ก็คล้ายๆ อย่างนั้น”

อุปการะตอบแบบแบ่งรับแบ่งสู้

“แปลว่าถ้าน้ำเค็มขวนขวายหนีจริงๆ ก็รอดอยู่ได้อย่างนั้นหรือคะ?”

“ถ้าใช้กายวิ่งหนีก็เจ็บตัว หรืออาจถลอกปอกเปิกบ้าง แต่ใช้ใจ โหลอย่างนี้ก็ดีแล้ว รอดแบบเบาๆสบายตัว แถมได้ความฉลาดในกรรมวิบากเพิ่มพูนอีก”

“สมมุติว่ามีแต่การรอโหล แต่ไม่มีปัจจัยหนุนจากอดีตชาติมาช่วยเสริมแรง อย่างนี้จะรอดหรือเปล่านั้น?”

“ทุกอย่างเป็นตัวแปรหมดแหละ เช่นผู้ลักพาต์มีส่วนอยู่เกือบครึ่งต่อครึ่ง ถ้าเขาเคยผูกอาฆาตไว้แรงจริงๆ หรือชาตินี้เขาไม่มีโอกาสเห็นหนูเล็กสวมนต์กับตา โอกาสรอดก็น้อยลง”

ขณะเลพยักหน้าน้อยๆ

“ปมกรรมนี้ซับซ้อนจังนะคะ เงื่อนไขผิดไปนิดเดียว ผลแตกต่างกันได้ลิบลับ”

อเวราหันมาตัดพ้อกับหลานสาว

“เสียดาย ทรายไม่พาน้ำมาพบพ่อหมอเสียดแต่เนิ่นๆ พ่อหมออาจมีคำแนะนำให้เตรียมรับมือกับสถานการณ์ได้ดีกว่าที่ผ่านมา”

“ไม่ขนาดนั้นหรอก” อุปการะขัด “ที่หนูเล็กทำไปก็นับว่าถูกที่สุดแล้ว ดีที่สุดแล้ว จะพบหรือไม่พบผมก็มีค่าเท่ากัน คนที่จะแก้กรรมได้ถูกต้องตรงจุด ไม่จำเป็นต้องมาพบผมเสียก่อน ไม่จำเป็นต้องรู้เห็นเสียก่อนว่าชาติก่อนเคยทำอะไรมาบ้าง แค่ทราบหลักการที่ถูกตามหลักทานและศีล ก็เป็นการเพียงพอที่จะก่อกรรมใหม่ดีๆ เพื่อเอาตัวรอดจากบ่วงกรรมเก่าร้ายๆ ได้แล้ว”

## ตอนที่ ๔๕ ได้คิดได้ทำ

### ๑ ปีผ่านไป

โครงการวิจัยเพื่อประดิษฐ์คิดค้นเครื่องพยากรณ์กรรมเป็นรูปเป็นร่างมากขึ้น จองฤกษ์ว่าจ้างนักวิจัยมือดีมาช่วยไม่ได้เลยแม้แต่คนเดียว เพราะคอนเซ็ปต์ที่แหวกแนวหนึ่ง เพราะความไม่แน่นอนเรื่องผลสำเร็จหนึ่ง และเพราะวิจัยอยู่กับคุณวุฒิเจ้าของโครงการที่ต่ำต้อยเกินเหตุหนึ่ง ถึงแม้มหาเศรษฐีวัยรุ่นจะยื่นข้อเสนองามๆ เช่นสนนราคาค่าจ้างที่แพงลิบระดับเดียวกับนักวิจัยของบริษัทเอกชนยักษ์ใหญ่ในอเมริกา ก็ไม่มีใครไว้วางใจ เพราะพอถามถึงที่มาของเงินทุน จองฤกษ์ก็อีกอึกให้คำตอบไม่ได้ชัดเจน บอกกล่อมแก้ลมเพียง ‘มาจากคนรวยหลายราย’ เท่านั้น

ทำไปทำมา ทั้งโครงการซึ่งควรประกอบด้วยทีมงานนับสิบ จึงเหลือเพียงหัวหน้าซึ่งทำงานเต็มเวลาหนึ่งคน กับลูกมือที่ทำงานตามแต่จะว่างอีกหนึ่งคน ทว่าก็เป็นอะไรที่ท่าๆ ไปแล้วหัวหน้าโครงการพึงพอใจมากขึ้นเรื่อยๆ เพราะได้ซึ่งว่าการทำงานใกล้ชิดกับบุคคลที่ตนรักนั้น แสนสุขเพียงใด

จองฤกษ์พยายามปฏิบัติตามที่คนรักขอร้อง เป็นต้นว่าเรียนปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยเปิดเพื่อเอาวุฒิเสียหน่อย เขาใช้ชีวิตข้างคนไปนั่งจดเลขเซอร์ ถึงวันสอบก็ไปสอบ แต่เวลาเกือบทั้งหมดเทให้กับงานวิจัยอย่างเอาเป็นเอาตาย เพื่อความคุ้มเงินค่าจ้างที่เหล่าเศรษฐีระดับโลกให้มาโดยไม่รู้ตัวและไม่เต็มใจ

พอทำงานเก็บเงินเก็บทองมาระยะหนึ่ง จองฤกษ์ก็เริ่มประพุดคิดตนเป็นพ่อบุญทุ่มได้ถนัดมือมากขึ้น ณะเลเริ่มรับของฝากแพงๆ นับจากชิ้นเล็กเช่นเสื้อผ้าและน้ำหอม แล้วย่อยๆ เหยิบขึ้นไปถึงชิ้นโตผิคลังเกตอย่างเช่นรถยนต์ ซึ่งของใหญ่ชิ้นล่าสุดนี้ มีพิธีรีตองเป็นพิเศษกำกับอยู่ด้วยเพื่อความไม่น่าเกลียด

พ่อแม่ของณะเลไม่รวยขนาดซื้อรถให้ลูกสาวขับ ไปมหาวิทยาลัย เขาก็ซื้อให้ และทางเดียวที่จะซื้อของแพงผิคลังเกตให้โดยไม่รู้สึกลิคลังเกต ก็คือทำให้มันเป็นของหมั้นไปเสีย!

จองฤกษ์เข้าซื้อหุ้นร่วมปี อ้างว่าแค่หมั้นเอาพิธีไม่เห็นเป็นไร ถ้าบอกว่ายังเด็กไป ทำไม่กฎหมายไทยถึงให้คนเราหมั้นและแต่งงานได้ตั้งแต่อายุครบ ๑๗ ปีบริบูรณ์โดยไม่ต้องมีผู้ใหญ่รับรอง และจุดประสงค์แท้จริงของเขาที่ขอหมั้น ก็เพียงเพื่อให้ของขวัญชิ้นใหญ่ได้โดยไม่ต้องประดักประเดิดเท่านั้น หาใช่คิดทำมิตรมิร้ายเสียเมื่อไหร่

ที่แรกณะเลถือคอด แต่พอถูกตีอกมากเข้าก็ตัดรำคาญโดยการแจ้งให้พ่อแม่รู้ความประสงค์ของจองฤกษ์ นึกว่าจะเอาคำปฏิเสธของพ่อแม่มาอ้าง แต่ที่ไหนได้ พ่อแม่ตกลงรับหมั้นง่ายคายเสียจนหล่อนเองตกใจแทบสลบ

พ่อแม่ดีๆ ที่เคร่งครัดและคุมตัวลูกสาวอย่างเข้มงวดนั้น เอาเข้าจริงก็เพื่อให้ได้คู่ครองที่น่าพอใจสูงสุด ดังนั้นเมื่อเจอหนุ่มถูกใจชนิดเข้าตากรรมการเต็มเหนี่ยวแล้ว ก็ไม่มีเหตุผลต้องห่วงหวงอีกต่อไป กว่าหนึ่งปีที่ผ่านมาจองฤกษ์ทำกรรมดี

พิศุจน์บารมีของตัวเองมากพอ โดยเฉพาะในแง่ความเสมอต้นเสมอปลาย คบหากับคณะด้วยความอยากให้มากกว่า  
อยากเอา ถือว่าชนะใจกรรมการพอจะให้กรรมการอนุมัติชื่อเรียกร่องทุกชนิด

ช่วงแรกที่ปณิธานทราบจากภรรยาว่าจงฤกษ์ขโมยเงินเหล่าเศรษฐีได้เป็นพันล้าน เขาแทบสั่งห้ามไม่ให้เด็กหนุ่ม  
เหยียบเข้าบ้านอีก เพราะถือว่าประวัติติดตัวน่ากลัวเกินไป กับทั้งอาจนำภัยมาสู่ครอบครัวเขาในทางใดทางหนึ่งโดยง่าย แต่  
หลังจากฟังสรินเล่าให้ฟังถึงความเปลี่ยนแปลง รวมทั้งการตั้งเป้าใหม่ จะใช้เงินในมือให้เป็นบุญการยิ่งใหญ่ต่อชาวโลก  
ท่าทีของปณิธานก็เริ่มอ่อนลง เพราะไม่เคยได้ยินใครคิดการใหญ่ขนาดนั้นมาก่อน นั่นคือจะใช้เทคโนโลยีล่าสุดสร้าง  
สิ่งประดิษฐ์ที่อาจเปลี่ยนความเชื่อของคนได้ครึ่งโลกอย่างถาวร!

ความเป็นแฮกเกอร์อันดับหนึ่งซึ่งเคยป่วนโลกมาแล้ว เคยคว้าเงินพันล้านจากอากาศมาแล้ว รวมทั้งเคยช่วยใครต่อ  
ใครให้พ้นสถานการณ์ลำบากมาแล้ว จึงเสริมสร้างความน่าเชื่อถือให้ไอเดียสร้างเครื่องพยากรณ์กรรมได้เป็นอย่างดี อย่าง  
น้อยก็ไม่ถูกมองเป็นความคิดเพื่อฝันแบบเด็กๆ แต่เป็นสิ่งที่น่าจับตามองว่าที่สุดของความฉลาดคิดเยี่ยมมนุษย์คนหนึ่ง จะก่อ  
แรงสะเทือนได้สะท้านฟ้าสะเทือนดินสักขนาดไหน!

ปณิธานค่อยๆ เลียบเคียงไถ่ถามจงฤกษ์ถึงรายละเอียดโครงการ ยิ่งฟังมากขึ้นเท่าไรก็ยิ่งขนลุกมากขึ้นเท่านั้น ทุก  
สิ่งที่จงฤกษ์พูดและแสดงข้อมูลเชิงวิเคราะห์ล้วนฟังขึ้น แม้จะยังอยู่ในทฤษฎีต้นแบบ ก็เห็นเค้ารำไรว่าเครื่องพยากรณ์  
กรรมน่าจะมีทางเป็นไปได้จริง

อีกประการหนึ่ง เท่าที่เห็นกับตา ได้ยินกับหู และสัมผัสรู้สึกกับใจ ปณิธานพบว่าจงฤกษ์ฝึกฝนในทางบุญทางกุศลด้วย  
ใจจริง เชื่อได้ว่าเป็นคนดีศรีสังคมผู้มีสวรรค์เป็นคติที่ไปอย่างแน่นอน เพราะฉะนั้นเมื่อได้ยินลูกสาวบอกว่าจงฤกษ์ขอ  
หมั้น ด้วยเหตุผลเพื่อหยิบยื่นเงินทองของมีค่าให้ได้โดยปราศจากข้อน่าตะจิตตะขวง ปณิธานจึงไม่มองว่านั่นเป็นความ  
อยากแบบดิบๆ ของเด็กวัยรุ่นคนหนึ่ง แต่มองเป็นข้อเสนอของบุคคลพิเศษที่สมควรยอมรับด้วยความเต็มใจยิ่ง!

คนพร้อมจะดีมีมากกว่าคนดีพร้อม และจงฤกษ์ก็เป็นหนึ่งในนั้น เขาอาจเคยเป็นเด็กไม่รู้คิด แต่เมื่อปณิธานรู้แล้วว่า  
คนอย่างจงฤกษ์คิดได้แค่ไหน จงฤกษ์ก็ถูกมองเป็นหนึ่งใน ‘คนพร้อมจะดี’ และ ‘โชคคิที่มีโอกาสกลับตัวทัน’ โดย  
สมบูรณ์ หาใช่คนชั่วที่กลับตัวช้าเกินหนีนรกทันแต่อย่างใด

เมื่อทราบว่าคณะเป็นแรงบันดาลใจให้จงฤกษ์สร้างบุญการแก่ชาวโลก เขาก็ยินดียกลูกสาวให้ฝ่ายนั้นโดยไม่  
เกียจจน และแทบไม่อยากจะเรียกร่องสินสอดทองหมั้นจากว่าที่ลูกเขยคนเก่งเลยด้วยซ้ำ!

ในวันงาน หลังจากสวมแหวนหมั้นเสร็จ จงฤกษ์ก็หยิบกุญแจเบนซ์สีคลาสสิกจากพานทองมาประจงหยอดใส่มือ  
คู่หมั้นสาวคนสวย จากนั้นยื่นหน้าไปหอมแก้มหนึ่งทีโดยไม่มีช่างภาพที่ไหนขอ นั่นถือเป็นครั้งแรกนับแต่คบกันมา แลม  
เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาผู้ใหญ่ของทั้งสองฝ่ายเสียด้วย คณะไม่รู้ตัวล่วงหน้า แก้มถึงกับจิ้นสีชมพูเข้ม อับอายประสาชิจนทน  
นั่งต่อแทบไม่ไหว

ตกเย็น คู่หมั้นหนุ่มสาวออกมาต้อนรับทานข้าวเย็นกันตามลำพังเพื่อฉลองของหมั้นชิ้นหรู คณะเป็นคนขับราซรถ  
ป้ายแดงรุ่นล่าสุดคันนั้นด้วยความรู้สึกเหมือนตกอยู่ในห้วงฝัน พวงมาลัยติดไค้ดสามแฉกของเบนซ์ในมือคือสิ่งที่ได้มา  
จากการเป็นคนรักของเขาผู้นั่งอยู่เคียงข้าง

หนึ่งปีที่ผ่านมาหล่อช่วยเหลืองานเขา เป็นกำลังใจให้เขา รับผิดชอบดูแลความถูกต้องต่างๆ ให้กับชีวิตเขา และนั่นก็ทำ  
ให้คณะรู้สึกตัวเองโตขึ้น เป็นผู้ใหญ่ขึ้น มีคุณค่าบางอย่างที่คู่ควรกับการรับของขวัญ วันนี้หล่อเป็นหญิงสาวเต็มตัว  
คนหนึ่งที่กำลังทะยานแล่นไปสู่อนาคตเบื้องหน้าร่วมกับใครบางคน ที่ตั้งใจเปลี่ยนแปลงโลกไปในทางดีขึ้น

เต็มใจ ยินดี และปรีดา...

เหมือนนั่งเคียงกันในกรอบแก้วที่แยกจากโลกภายนอกมาอยู่ในโลกส่วนตัวตามลำพัง รับรู้ว่ามีกันและกันโดยไม่มีใครเอ่ยคำใดเป็นนาน กระทั่งชายหนุ่มเป็นฝ่ายกระแอมชม

“จับนึ่มจ้ะ ไม่เหมือนมือใหม่เลย”

ขณะเลี่ยมรับคำชมเสียบๆ ความเสียบภายในห้องโดยสารหูกที่อวลกลิ่นอายรักอบอุ่มนั้น ชวนให้อยากอมยิ้มเฉยมากกว่าเอ่ยคำใด เพราะรู้ว่าความปลื้มล้นนี้อาจเป็นเหตุให้พุดจาด้วยสำเนียงและภาษาที่แปร่งแปลกน่าขัดใจ

แต่จ้องฤกษ์ยังคงเดินหน้าชวนสนทนาประสาคนเพิ่งหมั้นหมาย ที่กำลังอยากเอาใจกลุ่มนั้นจนสุดความสามารถ

“ทรายอยากได้อะไรอีกหรือเปล่า? บอกมา เราจะทำให้”

หญิงสาวยิ้มกว้างขึ้น เพราะแฟนหล่อนใช้คำว่า ‘ทำให้’ ไม่ใช่ ‘ซื้อให้’ ซึ่งฟังมีพลังและความหมายกว่ากันเยอะ โดยเฉพาะเมื่อเอ่ยจากปากนักประดิษฐ์ชั้นอ่องอย่างเขา

“ฤกษ์ทำอะไรได้บ้างล่ะ?”

เอียงหน้าและเสียงหนีบเล็กน้อยด้วยความประหม่ากับบรรยากาศสดใหม่ หล่อนกับเขาเหมือนย้ายมาอยู่อีกภพหนึ่ง ที่แตกต่างจากเดิมแล้วอย่างสิ้นเชิง

“เรานัดทางการเอาชนะข้อจำกัด”

ชายหนุ่มตอบเสียดสบาย ยังผลให้แฟนสาวหัวเราะ และพยายามสะกดเสียงเป็นปกติ

“อืม...ถึงวันนี้เชื่ออย่างไรข้อกังขาแล้ว ขนาดส่วนสูงยังใช้เวลาแค่ปีเดียวยี่ดขึ้นไปได้ตั้งเกือบยี่สิบเซ็น!”

“เรารู้ว่าผู้หญิงอยากได้แฟนตัวสูงกว่า ไม่ใช่แค่ไล่เลี่ยกัน บางทีเดินๆ ด้วยกันแล้วเรารู้สึกว่าทรายก็ต้องกร”

“ส่วนสูงทางกายไม่เท่าไรหรอก” ความอยากแก้ตัวทำให้เปลอพุดเสียงรัวเร็วเล็กน้อย แต่พอตั้งสติได้ก็ปรับจังหวะให้ช้าลง และตรงกับใจจริงไม่มุสา “ถ้าได้ก็ดี แต่ไม่ได้ก็ไม่เป็นไร เพราะไม่สำคัญเท่าส่วนสูงทางใจ เดินด้วยกันแล้วรู้สึกว่างของใจฤกษ์สูงใหญ่กว่าของทราย แค่นี้ก็ปลื้มตายแล้ว”

กล่าวจบก็คิดถึงศักยภาพของเขา เหมือนจ้องฤกษ์ทะลวงผ่านได้ทุกข้อจำกัดเอาจริงๆ ไม่ว่าจะเรื่องนอกตัวหรือในตัว ดังเช่นที่เขาสูงขึ้นแบบทะเลาะพรวดพราด ฉวยโอกาสช่วงท้ายๆ ตามที่ธรรมชาติเปิดโอกาสให้ยี่ดได้ ทั้งกินอาหารเสริม ทั้งว่ายน้ำ และทั้งลงทุนฝึกเล่นบาร์คู่อัจฉริยะ จากวันนั้นถึงวันนี้ก็เห็นผลทันตา ธรรมชาติฝ่ายรูปอินยอมมอบรางวัลใหม่ให้โดยไม่ต้องรับผลข้างเคียงด้านร้าย เพราะทำถูกกติกา ไม่หาทางลัดด้วยวิธีลงทุนต่ำแต่หวังผลสูง

และไม่เฉพาะส่วนสูงที่ทำให้จ้องฤกษ์เหมือนเปลี่ยนแปลง ความนุ่มนวลของจิตใจยังทำให้เขาดูผุดผ่องชวนมอง ทั้งโครงหน้าที่มีเนื้อหนังเต็มกว่าเดิม ทั้งผิวพรรณที่ลดความหยาบลง และทั้งแววตาที่อ่อนโยนเป็นมิตรขึ้น กล่าวโดยรวมคือคุณสมบัติทั้งภายนอกและภายในของเขาถูกใจหล่อนยิ่ง เท่ เก่ง และทรงเสน่ห์ยิ่งผู้มีศิลปะจรรยาวัตรมีจับตา อยู่ใกล้แล้วรู้สึกเข้ากันได้สนิทยิ่งขึ้น ผู้กั้นแน่นแน่นยิ่งขึ้น

“เราจะทำให้ทรายสมปรารถนาทุกอย่าง”

พุดพลางวางมือลงบนตักของคนรักสาว

“จริงหรือ?”

“จริง! ทราวยก้เห็นว่าเราทำได้ทั้งนั้น มาถึงวันนี้ เราเปลี่ยนแปลงตัวเองจนทราวยพอใจ เกมเราเคยทำเรื่องยากที่สุดในโลกมาก็ครั้ง ยังต้องถามอย่างนี้อีกหรือ?”

คุยโตอย่างอยู่ในอารมณ์โวเล่น

“จั้น...ทราวยขออีกอย่างหนึ่ง”

ขณะเลท่าประกายตาชวนฝันเหมือนเจ้าหญิงในนิทาน สุ่มเสียงคล้ายคิดแก้วเจียรไนเป็นสัญญาณเรียกยักษ์ในตะเกียง ซึ่งยักษ์ในตะเกียงก็ตาคืนกระตือรือร้นพิบพิบทันที เพราะชกข่ามใจในอำนาจศศิปัญญาแห่งคนที่อาจมีอยู่เหนือยักษ์ในนิทาน

“ขออะไร ว่ามา”

“หยุดโลกไว้ให้ผมแต่วันนี้ได้ไหม?”

ชายหนุ่มไหล่ตลก ทำคอพับ ไปอีกทาง

“ปู้โธ!”

“ปู้โธทำไม? ขอจริงๆ นะ ไม่ได้พูดเล่น ไหนว่าทำได้หมดทุกอย่าง?”

จงฤกษ์จิบปากกลอกหน้า เหมือนจะพูดตอบแต่ครั้นเกินกว่าจะขยับขากรรไกร ขณะเลจิ้งหัวเราะใสและสัพยอกคนหมดทำต่อ

“อุตสาหกรรมที่เก่งที่สุดในโลกอย่างนี้ จะไม่ลองคิดหาความเป็นไปได้เสียหน่อยหรือ? ทำให้ทุกวันเป็นวันหมั้นของเรา และทำให้พรวิเศษนั้นๆ ที่เรากำลังจับนี้ใหม่อยู่เสมอ ทราวยชอบบรรยากาศเหมือนขึ้นสวรรค์ทั้งเป็นแบบนี้ แต่ถ้าได้มาแล้วต้องเสียไปให้โหยหาอย่างสิ้นหวัง บางทีสู้ไม่เคยได้มาเลยจะดีกว่า”

ชายหนุ่มเอามือแปะหน้าหัวเราะหึๆ ยังคิดไม่ออกว่าจะพูดอะไรดี

“ยอมแพ้ง่ายๆ เสียหรือ?”

หญิงสาวกระเซ้าเสียงหวาน จนอีกฝ่ายจำต้องปรินปากพูดตามน้ำ

“น่าเค้นใจเหมือนกันแะ เราทำได้มากที่สุดคือเรียนรู้ว่าธรรมชาติออกกฎไว้ก็ข้อ แต่ไม่มีทางคิดทำลายได้ซักข้อเดียว”

ใช่แล้ว...กฎข้อที่หนึ่ง ทุกสิ่งต้องเปลี่ยนแปลงไป!

แต่คนอย่างเขา เมื่อรู้จักยอดสุดแห่งความสุขในรักแล้ว ก็จะไม่มียอมร้องไห้เพราะสูญเสียมันไปอย่างเด็ดขาด!

“เราทำให้โลกนี้มีแต่วันหมั้นไม่ได้ แต่เรารู้อะไรจะทำยังไงให้ทุกวันเป็นวันที่เรารักทราวย!”

ขณะเลปรือตาลง

“ทำยังไง?”

“ทำให้ใจเราเสมอกับทราวยทุกๆ ด้าน!”

หญิงสาวปรายตาไปทางคนรักแวบหนึ่ง

“แน่หรือว่าทำได้?”

“แน่!”

“ทราวยไม่ยอมมีลูก ถ้าอีกสามปีแต่งงานกัน เราไม่ต้องมีลูกได้ไหม?”

จงฤกษ์ถึงกับสะอึกนิ้วหน้า

“ทำไมล่ะ?”

ถามแล้วก็งูบนึกถึงสังหรณ์ของตนขึ้นมาทันที เขาเคยกลัว และยังกลัวว่าจะไม่ได้มีลูกกับหล่อน แล้วบัดนี้คำตอบก็กำลังถูกเฉลยจากปากหล่อนเอง

หล่อนไม่ยอมมีเด็ก!

ขณะเลี้ยวระกะกลบเกลื่อนเพื่อขึ้นบรรยากาศสบายๆ กลับคืนมา

“ทราญแคะอยากชี้เท่านั้นว่าเห็นไหม? ใจเราเสมอกันทุกด้านไม่ได้หรอก ใจจะคว่นขึ้นคำขาดอะไรในวันนี้เสียหน่อย” รัตติไฟแดง หล่อนจึงเหลียวหน้าแลคนรักด้วยสายตาดตรงขณะเอ่ยสืบท่อ “ชีวิตของฤกษ์เต็มไปด้วยก๊าวกระโดดและข้อยกเว้น ทราญพยายามกระโดดตาม แล้ววันนี้ก็ต้องเริ่มทำตัวเป็นข้อยกเว้นเหมือนฤกษ์ นั่นหมายความว่าทราญรักเธอพอจะเปลี่ยนแปลงตัวเองให้เข้ากับเธอ ไม่ใช่ให้เธอเปลี่ยนแปลงตามทราญอยู่ฝ่ายเดียว”

คำพูดคล้ายจบบริบูรณ์นั้น แผงปริศนาที่ทำให้ของฤกษ์คิดถึงด้วยความไม่สบายใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวันแห่งการสัญญาว่าจะอยู่ร่วมกันตลอดไปเช่นนี้

“อย่าใช้สำนวนฟังยากนักเลย ทราญประกาศความตั้งใจให้ชัดๆ ได้ไหม เราจะได้เตรียมใจถูก”

“คิดอะไรก็พูดไปหมดแล้วไง”

หญิงสาวตอบอึ้งๆ ซึ่งก็ทำให้ชายหนุ่มชักหงุดหงิดเล็กๆ แม้วดวงหน้าอันเป็นที่รักยังคงน่าพิสมัยเกินใครเปรียบอยู่เช่นเคย แต่แววดาอ่านยากของหล่อนก็รบกวนอารมณ์เขามิใช่น้อย บางครั้งเหมือนเขากับหล่อนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันสนิท แต่บางครั้งก็เหมือนเขาไม่เคยรู้จักหล่อนเลยจนนิดเดียว

“เราเรียนรู้ว่าอย่างหนึ่ง...” ของฤกษ์พึมพำก็แว่แว่ “ว่าความรักไม่ใช่ข้ออ้างที่ดีในการบีบบังคับให้อีกฝ่ายคิดตามเรา... ในอนาคตทราญอาจตัดสินใจอย่างที่เราต้องคิดหวังแรงๆ หลายหน แต่ตัวตนของทราญคงไม่ทำให้เราต้องเก็บกดจนเกินไป”

“น่าสงสารจัง...” ขณะเลียนมือน้อยมาไล่แก้มเขาแผ่วๆ “ฤกษ์ฝึกการมจนคมคายเข้าขั้นขออะไรทราญก็ใจอ่อนหมดแหละ”

ทำเสียงเล็กเสียงน้อยอย่างจะดีงเขากลับมาสู่ภาวะหน้าร้อนตามเดิม เพราะรู้สึกตัวว่าอาจพูดให้เสียบรรยากาศไป แต่แฟนหนุ่มยังคงตั้งท่าเคร่งขรึมจริงจัง รวบสองมือหล่อนกุมแล้วจ้องตาเขม็ง

“ทราญสั่งเรายังไงก็ได้ ขออย่างเดียว สัญญาว่าจะอยู่กับเราเสมอไป ไม่ว่าจะต้องเกิดอีกกี่ครั้ง”

“เฮ้อ! เอาอีกแล้ว” ขณะเลค่อนปะหลังปะเหลือก ทอดลอนอ่อนใจ “คนเรานี้จริงๆ เลย ตอนเชื่อว่ามีชาติเดียวก็คิดแค่รักกันไปจนกว่าจะตาย ดานี้พอปักใจเชื่อภพชาติขึ้นมาทีไรก็ล้าหน้าไปอีกชั้น จะมัดมือด้วยตราสังข์ขังกันให้พายเรือในอ่างไม่รู้จักสิ้นจักสุดอยู่นี่เอง”

“ตอบมาตามตรง เราสัญญาว่าจะไม่โกรธ...ทราญไม่ได้รักเราใช่ไหม?”

ขณะเลถอนใจยาว ก้มหน้าตอบอ่อยๆ

“รัก...”

“เราไม่เข้าใจ ในเมื่อรักแล้วทำไมทราญต้องบ้ายเบี่ยงอยู่เป็นปีๆ ทั้งๆ ที่ได้รับหมั้นเราแล้ว จะแต่งงานกับเราอยู่แล้ว อธิษฐานร่วมกันแค่นี้ยากเย็นนักหรือ? อย่าอ้อมค้อมอีกเลย บอกเรามาเถอะว่าทราญคิดยังไงกันแน่ แต่งเสร็จจะหนีเราไปบวชหรือเปล่า?”



พอดีสัญญาณไฟเขียวสว่างขึ้น ณะเลจึงดึงมือออกมาเพื่อเข้าที่เตรียมตัว สายตาลอ่อนทอดตรงไปเบื้องหน้า เพื่อรอความเคลื่อนไหวของขบวนรถ เจียบเขียนอยู่อีกใจหนึ่งก่อนตอบ

“ทรายแก่... ไม่ได้วางแผนจะเป็นนักเดินทางไกลที่ต้องถามตัวเองซ้ำๆ ว่ากำลังไปไหน ท่องเที่ยวเรื่อยเปื่อยเพื่ออะไร”

ความจำใจที่ถูกบังคับให้ตอบก่อกระแสรื่นซาในน้ำเสียงนิคๆ

“เพื่อความรักระหว่างเราไง...”

หางเสียงชายหนุ่มติดสั่นและแผ่งลำเนียงขมขื่น เพราะเริ่มตระหนักว่าตนกำลังจะถูกทิ้งให้เป็นนักท่องเที่ยวยุคเดียวบนเส้นทางแห่งนิรันดร

วูบหนึ่งณะเลเกือบรู้สึกผิดที่หล่อนไม่อาจอยู่ตรงนั้นเพื่อเขา ทว่าก็รู้เท่าทันอย่างรวดเร็วว่านั่นเป็นเพียงอุปาทานตามเขา นี่ก็เป็นอีกแง่หนึ่งที่ใจเขากับหล่อนไม่เสมอกัน ในทางธรรมเขาเพิ่งตั้งไข่ ขณะที่หล่อนเริ่มขำแข็งจนพอเดินได้บ้างแล้ว

“ทรายถูกสอนไม่ให้กลัวการจากพราก และไม่พยายามซื้อฝันที่ดีต้องหนีหายไป” หญิงสาวอธิบายพร้อมออกกรด “รักระหว่างเรา มีแค่ชาติที่ทรายคือทราย ฤกษ์คือฤกษ์ พอตายจากความเป็นอย่างนี้ก็หมดความเป็นเรา และไม่มีรักระหว่างเราอีกแล้ว”

“ทำไมพูดอย่างนั้นล่ะ? ทรายเป็นคนทำให้เราเชื่อไม่ใช่หรือ ว่าเราต่างเป็นทายาทของกรรม เราเองจะต้องไปแสวงกรรมที่ร่วมกันทำเอาไว้”

“ตัวคนในชาติหน้าเป็นแค่เงาของเราในชาตินี้ เรียกได้ว่าเป็นทายาทของเรา แต่ไม่ใช่ตัวเราที่จำกันได้ว่านี่ทราย นั่นฤกษ์...” ณะเลค่อยๆ ปรับจังหวะพูดเหมือนรินน้ำ “แค่หยุดใช้จินตนาการ แล้วตรึกรู้ก็เอาตามจริง เธอจะเห็นอย่างที่ทรายถูกสอนให้มองมานาน คิดสิว่าเมื่อเกิดใหม่ เราสองคนต้องไปถามกันอีกกี่ครั้ง ว่าเธอชื่ออะไร คุณเป็นใครหรือ?”

ถ้อยคำเหล่านั้นพาภาพในอดีตย้อนกลับมาสู่ห้วงมโนทวารของจงฤกษ์อย่างรวดเร็ว วันที่เขาเป็นบ้านหล่อน พบหล่อนอยู่กับสุนัขแสนรักตามลำพัง ต่างฝ่ายต่างจำกันไม่ได้ในนาทีแรกว่าเป็นเพื่อนเก่า ต้องทักถามชื่อกันและกันเพื่อความแน่ใจว่าใช่...

ย้อนกลับไปอีก ครั้งกระโน้นเมื่อเป็นเด็กนักเรียนชั้นประถม ต่างฝ่ายต่างเก็บเนื้อเก็บตัวไม่ค่อยพูดค่อยจา หล่อนเคยมาให้อธิบายวิธีคิดเลขสองสามหน เขาหลงรักหล่อน แต่ความขี้อายทำให้ปิดปากเงียบ และกระทั่งแสดงความเมินเฉย ด้วยกลัวว่าถ้าณะเลรู้ หล่อนจะเกลียดเขา และเอาไปบอกเพื่อนๆ ให้หัวเราะเยาะเขา

ถึงนาที่นี้ ชาตินี้มีแต่ภาพความทรงจำระหว่างกันที่แสนดี และชีวิตที่แสนดีนี้ก็ยังไม่มีสิ้นสุด

“เราว่า... วิถีทางของความรักงดงามคือออกนะทราย แม้ถูกกรรมชาติล้างความจำไปแล้ว กรรมที่ผูกพันกันมาก็บันดาลให้ได้มารู้จัก มาประทับใจ และใกล้ชิดกันอีก จะกลัวอะไรกับการหลงลืมเพียงชั่วคราว ในเมื่อรู้ว่าเดี๋ยวเราก็ได้อยู่ด้วยกันอีก”

“เราอาจเคยครองคู่กันมาจริงๆ ” ณะเลตอบแบบถึงจะรับ “แต่ความรักในหนก่อนของเราเอามาใช้ประโยชน์อะไรได้กับเส้นทางของความไม่แน่นอน ตอนเด็กทรายเคยอยากคุยกับฤกษ์ ทำไมฤกษ์ถึงทำเป็นเฉย เก๊กทำจนทรายหน้าม่านเสียเอง... ชาติต่อๆ ไปเธออาจทำเป็นเมินอย่างนั้นอีก แล้วจะมีอะไรประกันว่าภายหลังต้องได้พบกันด้วยความบังเอิญเหมือนชาตินี้?”

“เรากำลังปลุกศรัทธากันอยู่ไง ว่าไม่มีความบังเอิญ มีแต่เหตุและผลที่อธิบายได้” แล้วจงถุกษ์ก็หัวเราะแผ่ว ดวงตาส่องประกายปลื้ม “เพิ่งรู้ว่าตอนเด็กทรายเคยอยากคุยกับเราด้วย”

ขณะระบายยิ้มอ่อน มาถึงขนาดหมั่นหมายกันอย่างนี้ หล่อนก็ไม่จำเป็นต้องอุบเจิบเพื่อรักษาเชิงหญิงแต่อย่างใดแล้ว

“ทรายจำได้ว่าทรายชอบถุกษ์นะ อยากให้ถุกษ์มาคุยด้วย แต่พอไปคุยกับถุกษ์ก่อนแล้วเห็นเธอทำเฉยๆ ก็ไม่กล้าไปต่อแยกอีก”

ภพวัยเยาว์ที่แจ่มกระจ่าง ปรุงความรู้สึกให้เหมือนกลับเป็นเด็กอีกครั้ง ขนาดที่จงถุกษ์แทบร้องไห้กับการดีใจย้อนหลัง เมื่อรู้ความจริงว่าคนที่ตนหลงรักก็คิดเช่นเดียวกัน

“เราอยากเข้าไปคุยกับทรายใจจะขาด...แต่กลัวทรายรู้ว่าเรารักทราย กลัวทรายรังเกียจ กลัวโดนเพื่อนล้อว่าไม่เจียมกะลาหัว” พักเหม้มปากสะกดความยินดีที่เหมือนจะล้นปรี่ออกมาเป็นน้ำตา “ทรายคุณสวยแล้วก็เหมือนอยู่เกินเอื้อมสำหรับเราเสมอ แม้กลับมาเจอกันใหม่ตอนโต ถ้า...ถ้าไม่ได้เข้าต่อช่วยเป็นกำลังใจให้ในวันแรกๆ เราก็อาจยังติดอยู่กับความกลัวแบบเก่าๆ และต้องเจ็บใจตัวเองวันแล้ววันเล่าเหมือนเด็กๆ อีกครั้ง”

นั่นเป็นความรู้ใหม่สำหรับขณะเล แล้วก็ทำให้เห็นชายโศกสัพพัญญูโยงระหว่งผู้คนทั้งหลายที่ผ่านเข้ามาในชีวิตเหมือนทุกคนถูกวางตำแหน่งไว้กระทบกันเป็นทอดๆ ไม่มีใครถูกวางไว้ลอยๆ โดยปราศจากความเกี่ยวข้องกับผู้อื่นเลยสักคน เพียงแต่จะรู้หรือไม่รู้เท่านั้น

“ความสัมพันธ์แต่ปางก่อนระหว่างเราคงยังยืนพอ ชาตินี้ถึงอยู่ในสายตาของกันและกันมาตั้งแต่แรก”

“ใช่...” จงถุกษ์รีบสนับสนุน “แถมเราน่าจะเคลื่อนมาจากภพเดิมพร้อมกัน ถึงได้เกิดวันเดียวกัน เมื่อเป็นอย่างนี้ ทรายก็ไม่ควรปฏิเสธการอธิษฐานให้เราสองคนได้ไปอยู่ในสายตาของกันและกันอีก”

“การอยู่ในสายตาของกันและกัน ประกันอะไรได้บ้าง?”

จงถุกษ์อีกอึก แต่ชั่วสองสามพริบตาก็ตอบด้วยท่าที่หนักแน่น

“เราอธิษฐานช่วยกันประทับประคองกันและกันให้เดินไปในทางดี ไม่ปล่อยให้ฝ่ายพลาดหลงไปในทางชั่ว กำหนดไว้ว่าจะให้ทรายตั้งงามและอยู่ในภูมิสูงส่งได้เหมือนชาตินี้ตลอดไป”

ขณะเลิกไหล่และเบะปากยิ้มนิดๆ

“ถุกษ์ว่าทรายดีมากหรือ?”

“ที่สุดเท่าที่คนอื่นๆ หนึ่งจะดีได้!”

“อืม...ก็เคยหลงสำคัญตัวอย่างนั้นเหมือนกันนะ แต่เมื่อปีก่อนพ่อหมอบอุปการะชี้ให้ทรายเห็นความคิดบางอย่างของตัวเอง ความจริงเหมือนรอยเปื้อนในจิตแค่เล็กๆ น้อยๆ ที่ไม่น่าถือสา แต่ต่อมาพอทรายสังเกต ก็เห็นว่าในตัวเองเต็มไปด้วยความคิดเหลวแหลกสารพัด ทั้งกลางวันกลางคืน”

“แต่ทรายก็ตัดความคิดพวกนั้นได้ และไม่ปล่อยให้หลุดออกมาเป็นความทุจริตทางกายวาจา อย่างนี้จะต้องไปกลัวอะไร?”

ขณะเลเลิกคิ้วพ่นลมหายใจที่ละน้อย

“กลัวความไม่แน่นอนของอนาคต กลัวบาปแต่หนหลังจะให้ผล แล้วก็กลัวความคิดชนิดที่ควบคุมไม่ได้ด้วยสติระดับไหนๆ ขอมรับเถอะว่าเชื่อร้ายยังฝังแน่นอยู่ในเรามากมาย ประมาทไม่ได้เลย ผลอพลาดทำบาปแม้เล็กน้อยก็ต้องเสวยทุกข์ที่คิดไม่ถึง น่าเหนือจะตายกับการระมัดระวังศัตรูที่เกิดจากใจตัวเอง”

ขณะกล่าวยังไม่จบ หญิงสาวกคั่นเร่หนึ่งเมื่อเห็นถนนโล่งขึ้น แต่เมื่อรู้สึกตัวว่ากำลังจะนอนในมุมพลังแรงจัดที่สั่งได้จากปลายเท้า เป็นเหตุแห่งความประมาทอันไม่สมควรแก่มือใหม่หัดขับ ก็ยังไว้ และรู้สึกถึงความมีใจเยือกเย็น เห็นโลกเบื้องหน้าสงบลงดังเดิม

“หลังจากหัดดูความจริงเข้ามาในตัวเองจริงๆ พักหนึ่ง ทราขรู้สึกเหมือนกำลังเดินอยู่ในสนามแคบที่เขาวางกับระเบิดไว้ถึยบ...ถูกยัอย่างว่ารักทราข ความรักของเธอคือการอยากให้ทราขปลอดภัยหรือตกอยู่ในห้วงอันตราย?”

ชายหนุ่มใจหาย คำถามเดียวของณชะเลแทบทำให้เขาตาสว่างในบัดดล

“หมายความว่า...”

“ถูกยัทำให้ทราขไว้ใจ ทราขเชื่อว่าถูกยัจะซื่อสัตย์กับทราขไปจนชั่วชีวิต เพราะฉะนั้นจนตายทราขจะมีเธอคนเดียว”  
สีหน้าของถูกยัเข้มแข็งขึ้น

“ขอบใจ...”

“แต่...ทราขไม่ไว้ใจตัวเองว่าจะคิดได้ถึนี้ น้ำ โดยเฉพาะชาติหน้าชาติโน้นที่มองไม่เห็น เค้าไม่ถูก ทำนายไม่ได้ เพราะฉะนั้นอย่าก่อเชื่อให้เกิดตัวตนอื่นขึ้นอีกเลย เอาแค่ชาตินี้พอแล้ว การตั้งอธิษฐานว่าจะต้องเจอกันไปเรื่อยๆ ทุกชาติจะกลายเป็นนิสัยและความฝังใจ เป็นมโนกรรมที่พาเราเที่ยวไกล สุ่มเสี่ยงเข้าสงครามบุญบาปในจิตไม่รู้จบรู้สิ้น”

จงถูกยัยังคงเงิบอึ้ง กะพริบตาคิดคล้ายคนเพิ่งถูกปลุกให้ตื่นจากหลับฝัน เอาแต่ฟังคนรักสาวกล่าวอธิษษาอยู่ฝ่ายเดียว

“ถึงตอนนี้เราได้คิด ได้พูด และได้ทำอะไรดีๆ ด้วยกันมามาก ความรักจะอยู่ที่นี้ และถ้าต้องเกิดใหม่ก็จะอยู่ที่โน้นด้วย โดยไม่จำเป็นต้องอธิษฐาน ไม่ต้องวอนขอ ไม่ต้องเรียกร้องกับใครที่ไหน”

ชายหนุ่มยิ้มออก หล่อนไม่รังเกียจที่จะพบเขาในชาติหน้าและชาติต่อๆ ไป เพียงแต่หล่อนไม่ยอมอธิษฐานในแบบที่จะต้องท่องเทียวยึดเชื่อไว้จุดหมายปลายทางเท่านั้น

“แล้ว...ทราขต้องการให้เราทำอะไรเพื่อทราข?”

“ส่งเสริม เป็นแรงบันดาลใจ หรือเป็นผู้ช่วยให้ทราขได้ยิ่งดี พาทราขไปสู่การยุติความไม่รู้และความหลงติดทั้งหลายตามหลักวิธีที่พระพุทธเจ้าสอนไว้”

จงถูกยัหัวเราะหึหึ

“เพื่อทราข เราจะพยายาม...” แล้วเขาก็เงยหน้าหัวเราะจำหนักขึ้น ยกมือแปะหน้าผากและปิดตา “ทราขนี่เยี่ยมจริงๆ นะ เปลี่ยน โจรให้เป็นนักบุญเต็มตัวเลย”

“ว่าไง นักประดิษฐ์เอก”

พ่อหม่ออุปการะทั้กชายหนุ่มที่มาเดี่ยวอย่างเป็นกันเอง

“สวัสดิ์ศรีบออาจารย์” จงถูกยัพนมมือไหว้อย่างนอบน้อมก่อนเอ่ย “อย่างที่โทร.บอ นะครับ วันนี้จะขอสรุปรากฐานทฤษฎีสร้างเครื่องพยากรณ์กรรม อยากให้อาจารย์ช่วยดูว่าครอบคลุมเพียงพอสำหรับการเริ่มต้นแล้วหรือยัง”

“ได้ซี ว่าไปเลย ผมอยากรู้เหมือนกันว่าน้องทำกับหน้า ไปถึงไหนแล้ว”

“ถามจากที่อาจารย์เห็นก่อนดีกว่า เอ่อ...ถ้านี่เป็นรถหรือเรือ ถึงตอนนี้ลู่ลวงไปแกล่ไหนครับ?”

อุปการะนั่งตริกอยู่ครู่หนึ่งก่อนตอบ

“ถ้าเปรียบกับโครงการสร้างรถสร้างเรือ ก็ถือว่ายังเป็นแค่รูปวาดอยู่ในกระดาษ แต่เริ่มมีเค้าโครงของต้นแบบที่จะเอาไปใช้ในโรงงานประกอบชิ้นส่วนจริงบ้างแล้ว อืม...เท่าที่สัมผัสเห็นนี่สมมต่องานเหมือนสายฟ้าแลบอยู่เกือบตลอด ทั้งรวบรวมข้อมูลมหาศาล ทั้งคิดคำนวณอะไรซับซ้อนปะติดปะต่อกันพิสดารเหลือเกิน ผมเห็นกองงานของน้องใหญ่โตราวกับภูเขาอะไรสักลูก...ระวังผมหงอกก่อนอายุยี่สิบละ”

นักประดิษฐ์หนุ่มหัวเราะออกมาได้

“ทักได้ตรงเป้งเลยครับอาจารย์ ผมหงอกเพิ่งงอกออกมาเส้นหนึ่งเมื่อเร็วๆ นี้เอง ทราายเป็นคนเห็นจากข้างหลังแล้วตกใจใหญ่”

“ปริมาณงานกับข้อมูลที่ผ่านมาสมมต่องานแต่ละวันอาจมากกว่าคนทั่วไปเจอกันเป็นเดือน อย่างนี้อีกสิบปีจะเกิดพายุในหัวแรงเกินรับ ทำให้สมมต่องานไม่ได้นะ น้องควรฝึกสมาธิเพื่อให้เกิดความสมดุลบ้างแล้ว”

“รู้ตัวครับ เรื่องคิดแรงจนหยุดไม่ได้นี่เป็นมาพักหนึ่งแล้ว ปีหนึ่งที่ผ่านมาเหมือนทำโปรเจกต์ย่อยพร้อมๆ กันร่วมร้อย โหดกว่าตอนพยายามเจาะระบบดาวเทียมไม่รู้ก็เท่า...งั้นไว้ผมจะเรียนทำสมาธิกับอาจารย์บ้างนะครับ อายุจะได้ไม่สั้น”

“ดี”

แล้วจงฤกษ์ก็ตัดบทเข้าเรื่อง

“ผมใช้วิธีซื้อข้อมูลจากแหล่งวิจัยเกี่ยวกับดีเอ็นเอต่างๆ มาวิเคราะห์ ถือว่าเข้าทางลัด ย่นเวลาได้มากพอ ดูแทนที่จะต้องอาศัยสมมต่องาน อาศัยซูเปอร์คอมพิวเตอร์ และอาศัยเวลาเป็นสิบปี”

อุปการะผงกศีรษะและดักคอ

“แรกๆ เคยเกือบคิดปล้นเงินอีก เพราะคำนวณค่าใช้จ่ายแล้วน่าจะไม่พอใช่ไหม?”

จงฤกษ์ยกมือลูบหน้าขึ้นลงเงินๆ

“อบายยี่บันไดขั้นต่อมาให้จริงๆ ครับ ขนาดคิดทำเรื่องบุญเรื่องกุศล บาปเก่าๆ ยังอุตสาหกรรมจะตามมามีเอี่ยว นี่ถ้าไม่มีศรัทธาในกรรมวิบากมากพอ ก็คงสู้แรงยูฟ่าด่าไม่ไหวเหมือนกัน...ตอนนี้ผมเอาชนะข้อจำกัดด้วยการแบ่งงานออกเป็นหลายส่วน หลายระยะ เช่นบางส่วนจะรอเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ที่เร็วกว่านี้ อาจจะมีอีกสักสิบปีค่อยเริ่มลุย ป่านั่นต้นทุนคงถูกลงเป็นร้อยเท่า”

พูดพลางนึกถึงการถอดรหัสดีเอ็นเอของคนต่างเผ่าพันธุ์ ต่างลักษณะพรรณนัยพันเพื่อเก็บตัวอย่างเปรียบเทียบ ซึ่งต้องอาศัยความเร็วในการประมวลผลเกินกว่าคอมพิวเตอร์ยุคปัจจุบันจะสนองตอบ

“ดีแล้ว รอสิบปีดีกว่ามีกรรมด่าเปื้อนจิต น้องอุตสาหกรรมก้าวหน้าขึ้นขนาดนี้แล้ว เหตุผลไหนๆ ก็ไม่พอให้กลับไปกระดากกระด้างอีกหรอก”

“ครับ เอ่อ...สำหรับช่วงนี้ผมกำลังวิเคราะห์วิจัย แล้วก็ใช้วิชาซ่อนรอยเทคโนโลยีบางอย่างที่คนอื่นสร้างทำไว้แล้วเพื่อประกอบเป็นอุปกรณ์ใหม่”

เขารายงานโดยสังเขป เจตนาเพื่อให้อุปการะช่วยตรวจสอบว่าตนเองทำทุกสิ่งด้วยความสะอาดสะอาดอันพอหรือยัง ซึ่งฝ่ายอุปการะก็พยักหน้าซ้ำๆ เป็นการยืนยันว่าใช้ได้ไม่มีปัญหา

“ตอนนี้มีวิชาอยู่แขนงหนึ่ง ว่าด้วยการสื่อสารสัมพันธ์ระหว่างสมองกับร่างกาย วิชานี้เหมือนการเจาะระบบ ข้อมูลคอมพิวเตอร์ซึ่งผมถนัด แล้วอุปกรณ์ตรวจจับคลื่นสมองก็ก้าวหน้าไปมาก เป็นไปได้ที่จะให้คนธรรมดาพกติดตัวไปไหนมาไหน แต่ก็ต้องพัฒนาเครื่องมือเพื่อใช้เฉพาะงานกันนาน”

อุปการะทำหน้าที่สนใจ

“มีประโยชน์กับงานยังไง?”

“ผมต้องการให้ ‘กรรมใหม่’ ของแต่ละคนถูกเก็บในรูปแบบข้อมูลคอมพิวเตอร์ได้ และนั่นก็คงต้องอาศัยคลื่นสมอง เพราะคลื่นสมองเกิดขึ้นจากเจตนาในปัจจุบันชาติโดยตรง ขึ้นพื้นฐานจะเล็งว่าใครมีเจตนาเจืออยู่ด้วยราคะ โภคะ โทสะ พยาบาท หรือโมหะเป็นหลัก จากนั้น...ในอนาคตอีกสิบหรือยี่สิบปี ถ้าผมสามารถถอดรหัสข้อมูลดีเอ็นเอซึ่งเป็น ‘กรรมเก่า’ สำเร็จ ก็จะสามารถหาความสัมพันธ์ระหว่างกรรมเก่ากับกรรมใหม่ได้ โดยอาศัยหลักของท่านและศีลเป็นเกณฑ์การหาความสัมพันธ์”

ผู้อาวุโสยกมือลูบคาง เท่าที่พอเข้าใจคือจงถุกษ์อาศัยหลักการที่ว่า ‘กายคือกรรมเก่า’ และ ‘เจตนาคือกรรมใหม่’ มาประยุกต์ ถ้าทำให้ของเก่ากับของใหม่อยู่ในรูปที่บันทึกลงคอมพิวเตอร์ได้ งานพยากรณ์กรรมของเขาก็จะเป็นรูปเป็นร่างจับต้องได้ชัดเจนในหนทางของวิทยาศาสตร์

จงถุกษ์เห็นอุปการะเงยฟังเหมือนเข้าใจกระจ่างก็อธิบายต่อ

“ผมหวังว่าเมื่อเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างกรรมเก่ากับกรรมใหม่ดีพอ เราจะได้ภาพเกี่ยวกับคิวของการให้ผลกรรม ซึ่งเป็นปัญหาใหญ่ที่สุด ก่อความคลางแคลง ไม่อาจลงใจศรัทธากรรมวิบากได้มากที่สุด เช่นทำไมทำดีถึงยังไม่เห็นได้ดีสักที หรือทำไมคนชั่วจึงลอยนวลอยู่อย่างมีเกียรติ เครื่องพยากรณ์กรรมจะทำให้ขนาดพล็อตกราฟออกมาถูกเลย ว่าตอนนี้กรรมขาวหรือกรรมดำในอดีตประเภทไหนกำลังส่งผลแรงที่สุด และจะทอดเวลาให้ผลไปอีกนานเพียงใด กว่าที่กรรมใหม่ในปัจจุบันจะเริ่มส่งผลแทรกแซง”

อุปการะเอาแต่พยักหน้าหงึกๆ แม้ไม่เข้าใจเชิงเทคนิคก็มองชายหนุ่มตรงหน้าด้วยแววที่ เพราะเขาอาศัยวิทยาการ และกรอบความคิดหลายๆ ด้านผนวกกันจนกลายเป็นมุมมองเกี่ยวกับกรรมวิบากที่ชัดเจนตรงจริง

“อย่างกรณีของน้ำแค้น...” จงถุกษ์กล่าวสืบต่อ “ซึ่งอาจารย์บอกว่าอดีตของเขาถือศีลแปด ด้วยเจตนาอันเจือด้วยราคะ ผลในปัจจุบันซึ่งเห็นด้วยตาเปล่าก็เป็นแบบหนึ่งในทางร้าย ที่นี้พอน้ำแค้นถือศีลแปด ด้วยความเข้าใจที่ถูกต้องตรงทางมาครบปี เราก็เห็นความจริงไปอีกแบบหนึ่งในทางดี...เหมือนรัศมีพิสุทธ์ของศีลแปดจะดึงดูดแต่ผู้ชายดีๆ เข้ามาหาน้ำแค้นมืดฟ้ามัวดินไปหมด แต่ละคนประวัติชีวิตมีกลิ่นสะอาดลอยออกมาจากจิตกันเลยทีเดียว”

“อานุภาพของศีลแปดเป็นของใหญ่ พอสั่งสมไปจนรัศมีเริ่มทอตัวออกมาจากภายใน ผลหลายๆ อย่างก็เริ่มปรากฏชัดเจนออกมาที่ภายนอก”

“นั่นแหละครับ ถ้าน้ำแค้นเคยรักษาศีลแปดมาก่อน และกำลังเสวยผลกรรมนั้นในปัจจุบันด้วยการมีรูปร่างหน้าตาดี ร่างกายก็ต้องมีข้อมูลบางอย่างที่สอดคล้องกันกับเจตนาถือศีลแปดใหม่ในช่วงปีที่ผ่านมา ผมสันนิษฐานว่าเมื่ออานุภาพเก่า เช่นศีลแปดมาต่อ ยอด ก็จะเห็นผลใหญ่รวดเร็วกว่าพวกที่ไม่มีวิบากทางศีลแปดเป็นฐานอยู่ก่อน”

อุปการะเอนหลังฟังพนัก มองจงถุกษ์นิ่ง คำพูดของชายหนุ่มทำให้เขาเริ่มเชื่อว่าเป็นไปได้ ที่เทคโนโลยีกับมันสมองของมนุษย์ยุคปัจจุบันอาจพาไปสู่ความเข้าใจกรรมวิบากได้อย่างลึกซึ้ง

“น้องเห็นได้ถูกแล้ว กรรมเก่าเป็นฐาน เป็นแนวโน้ม และเป็นที่ตั้งของความรู้สึกสุขทุกข์จากเครื่องกระทบทั้งหลายว่ามีขอบเขตประมานนั้น ส่วนกรรมใหม่เป็นตัวรักษา เป็นจุดเปลี่ยน หรือเป็นแรงขับเคลื่อนให้ฐานเดิมงอกเงยต่อ ยอดหรือพังพินาศล่มสลายลง”

จงฤกษ์ยิ้มใส่ที่อีกฝ่ายให้การรับรอง

“ถึงตอนนี้ผมรู้สึกเหมือนค้นพบความจริงอย่างหนึ่ง คือรูปร่างหน้าตาถูกคุมด้วยกรรมเก่าเป็นหลัก แต่ก็ถูกปรับปรุงด้วยกรรมใหม่ได้มาก แม้จะยากในช่วงแรกของการเปลี่ยนเส้นทางกรรม แต่ก็เห็นชัดขึ้นเรื่อยๆ เมื่อเดินลึกเข้ามาในเส้นทางกรรมสายใหม่นั้นๆ ”

“ใช่! บางคนแทบจะเปลี่ยนหมดทั้งรูปร่างและหน้าตา เพียงเพราะรู้จักทำทานและรักษาศีลด้วยความเข้าใจตลอดสาย แต่ก็ต้องตั้งสมณญะใหม่กันหลายปีกว่าจะเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัด ผิดกับหนูเค็กซึ่งฐานเก่าส่งผลกระทบต่อทางบวกอยู่แล้ว พอมาตั้งใจถือศีลด้วยมุมมองที่ถูกที่ชอบเข้าอีก ก็ยิ่งงามจัดรับกันทั้งจากภายในและภายนอก รวมทั้งกระแทกวิบากเก่ากระเด็นไปจากวงโคจรชีวิตได้ ทั้งที่เอาจริงในช่วงระยะเวลาสั้นๆ แค่นี้เดียว”

“อีกอันหนึ่ง มีร่องรอยบ่งชี้ว่ากรรมเก่าจะมีกำลังแรง และมีอิทธิพลใหญ่ トラบเท่าที่ยังไม่มีการตั้งใจทำทานให้มาก รักษาศีลให้มาก ข้อสรุปนี้ถูกไหมครับ?”

“ถูก! แต่มีความเข้าใจ มีความปลงใจศรัทธาในทานและศีลถ่องแท้ ภพเดิมก็เริ่มเคลื่อนแล้ว และส่งผลกระทบต่อรูปดวงแบบเดิมๆ แล้ว แต่ถ้ายังไม่จุดประกายกันด้วยศรัทธาในทานและศีล ก็เหมือนแสงสว่างยังส่องกระทบจิตไม่เต็มที่ ต่อให้ใช้เคล็ดลางหรือฉลาดเปลี่ยนแบบแผนชีวิตทำไหน แม้ได้ผลก็วูบวาบประเดี๋ยวประด๋าว ต้องเวียนทุกข์เวียนสุขประมานเดิมๆ เพราะยังไม่พลงพอจะขับให้เคลื่อนออกจากภพเดิมๆ นั่นเอง”

จงฤกษ์พยักหน้าด้วยความรู้สึกเชื่อมั่นว่าตนมาถูกทาง

“ผมจะสร้างเครื่องพยากรณ์กรรมให้ช่วยทุกคนวางแผนเลือกเกิดใหม่โดยไม่ต้องตายเสียก่อน เพียงบอกว่าแต่ละคนทำกรรมเก่าอย่างไรมา และมีขั้นตอนตามลำดับอย่างไร จึงจะเป็นการต่อยอดบุญเก่าที่เคยทำไว้ เพื่อให้เห็นผลทันตาเป็นกำลังใจ และถ้าเป็นไปได้ก็ถึงถึงระดับการเตือน เพียงใครตั้งใจไว้ผิด หรือยังศรัทธาไม่ตรงทาง รวมทั้งให้คำแนะนำได้ว่าต้องเปลี่ยนความคิดทำไหน จึงจะบรรลุผลตามต้องการ”

“ไม่เลว...”

“ผมขอให้อาจารย์ท่านายอีกครึ่งหนึ่ง คราวนี้ไม่ใช่เพื่อกำลังใจในการเริ่มต้น แต่เป็นความอยากรู้จริงๆ ครับว่าก่อนตายผมจะทำสำเร็จไหม?”

“สำเร็จส่วนหนึ่ง...” อุปการะตัดสินใจตอบ เพราะเห็นว่าชายหนุ่มท่อมเทลงมาลิกพอจะไม่ถอดใจแล้ว “เดี๋ยวน้องทำๆ ไปจะพบว่าสัจจะเกี่ยวกับกรรมวิบากนั้น ยิ่งซุกก็ยิ่งลึก หากเจ้าเงื่อนตลอดสายไม่ได้หรือออก พอน้องเริ่มผมหงอก จะเริ่มถอดรหัสกรรมเก่ากับกรรมใหม่ได้กว้างขวาง และนำมาหาความสัมพันธ์กันจนบอกคิวการให้ผลกรรมถูก แต่ก็ยังจะมีข้อผิดพลาดให้ต้องคลำหาปมเพื่อแก้ไขไปเรื่อยๆ ”

จงฤกษ์ก้มหน้าปลง

“นี่แล้วเชียว”

“อย่าห่วงเลย ถึงตอนนั้นจะเริ่มมีเสียงขานรับ และมีการรับช่วงต่ออย่างกว้างขวาง สาระสำคัญคือน้องได้เริ่มคิด ได้เริ่มทำ ซึ่งอะไรแบบนี้แม้ต้องรอเป็นร้อยๆ ปีก็คุ้ม เพราะจะทำให้มนุษย์ทั่วไปศรัทธาว่ากรรมวิบากมีจริง เมื่อรู้จริงก็จะได้

ไม่ต้องทำผิด ไม่เช่นนั้นก็จะเป็นผู้ผิดเพราะไม่รู้อยู่ร่ำไป...แค่ได้เป็นผู้เริ่มก่อรูปก่อร่างเท่านั้น ก็มีกำลังกรรมขาวเหนือกรรมดำในอดีตอีกโขมโหพาแล้ว การเริ่มต้นนั้นแหละสำคัญที่สุด เพราะถ้าขาดก้าวแรก ก็จะไม่มีก้าวอื่นๆ ให้พูดถึง และจะไม่มีเส้นชัยเป็นที่หวัง”

ชายหนุ่มเงยหน้า สายตาฉายแววใส

“อาจารย์พูดอย่างนี้ค่อยใจขึ้นหน่อยครับ”

“เครื่องพยากรณ์กรรมจะมีหรือไม่มี กรรมวิบากก็ยังคงทำหน้าที่ต่อไป หน้าที่ของแต่ละคนคือทำความรู้จักกฎแห่งกรรมวิบาก และช่วยเหลือให้คนอื่นรู้ตามเท่าที่กำลังจะเอื้อ เพื่อสาระคือการได้คิดและได้ทำประโยชน์สูงสุดให้ตนเองและผู้อื่น แค่นั้นน่าพอใจเกินกรรมใดเปรียบแล้ว” (จบตอน)